

КОЛЕКЦИЯ

Х У М О Р

П.Г.
УДАУС

НУСКИЕ В БУДУЩЕ

П. Г. УДХАУС
НАСИЛИЕ В БЛАНДИНГС

Превод: Веселина Тихолова

chitanka.info

„Насилие в Бландингс“ на П. Г. Удхаус е второто заглавие от новата поредица „Колекция Хумор“ на издателство „Труд“. Първото — „Квит сме...“ на Уди Алън, предизвика незапомнено у нас смехотресение.

Колекцията се събира по следния политико-идеен принцип: най-смешните книги, най-големите автори за всички времена и от всички континенти, най-добрите преводачи на България — за най-умните читатели на планетата.

**МИНИСТЕРСТВОТО НА ОРГАНИТЕ ПРЕДУПРЕЖДАВА:
КОЛЕКЦИОНИРАНЕТО НА „КОЛЕКЦИЯ ХУМОР“ Е ПОЛЕЗНО ЗА
ВАШЕТО ЗДРАВЕ!**

ВЪЛНА ОТ НАСИЛИЕ В БЛАНДИНГС

Денят, в който беззаконието надигна грозната си глава в Замъка Бландингс, беше ден за милиони. Слънцето грееше от онова ми ти небе с цвят на метличина и на разказвача му се приискваше да разкаже с най-големи подробности за назъбените стени на древните кули, за равните зелени ливади, хълмистия парк, величествените дървеса, охранените пчели и благородните хвъркати, върху които въпросното слънце сипеше своята благодат.

Но почитателите на трилърите са хора нетърпеливи. Те се дразнят от излианията за пейзажа и чакат смразяващата завръзка. Кога, сърдят се те, ще започне кървавата история? Кои са замесени в нея? Има ли трупове и колко? И най-важното — къде се намира всеки в сюблимния момент и с какво точно се занимава? Разказвачът, който иска да завладее публиката, трябва да осигури тази информация при първа възможност.

И така, вълната от насилие, която щеше да разтърси из основи едно от най-достолепните имения в Шропшир, се надигна някъде към средата на прекрасен летен следобед и лицата, въввлечени в нея, бяха разположени, както следва:

Кларънс, деветият граф Емсуърт, собственик и господар на Замъка, беше в градинарската барака и водеше дискусия с Ангъс Макалистър, главния си градинар, по въпросите за синьото секирче.

Сестра му, лейди Констанс, се разхождаше по терасата с един мургав млад господин с очила, който се казваше Рупърт Бакстър и преди време заемаше длъжността личен секретар на лорд Емсуърт.

Бийч, икономът, се намираше в един шезлонг в задния двор, където се наслаждаваше на следобедната си пура и четеше глава шестнадесета от „Мъжът с липсващия пръст“.

Джордж, внукът на лорд Емсуърт, дебнеше в храсталака, стиснал въздушната си пушка, с която не се разделяше никога.

Джейн, племенницата на Негова светлост, се помещаваше в беседката край езерото.

И в добавка, както вече казахме, слънцето благо огряваше всичките тия глави, както и ливадите, кулите, дърветата, пчелите, сладкогласите птички и хълмистия парк.

Скоро лорд Емсуърт напусна градинарската барака и се упъти бавно към къщата. Не си спомняше да се е чувствал по-блажен. През целия ден го изпълваха пълно спокойствие и задоволство и като никога Ангъс Макалистър не беше направил нищо, с което да ги помрачи. Много често, когато се опитваше да налее разум в главата на тоя катър в човешка кожа, той имаше навика да изсумти едно „мммхх“, после заемаше поза на пикаещ шотландец, изгрухтяваше едно „гррмфф“, после пак заемаше поза на пикаещ шотландец, после само попипваше брадата си и пак заемаше поза на пикаещ шотландец, без да каже нищо, което беше крайно раздразнително за чувствителния работодател. Но този следобед холивудските подмазвачи можеха само да се поучат от него как се общува с шефа и лорд Емсуърт не беше обхванат от онова неспокойно усещане, както се случваше в подобни ситуации, че в момента, когато обърне гръб, неговият здрав държавнически подход ще бъде пратен по дяволите и духът на Франклин Делано Рузвелт^[1], в лицето на градинаря, ще разработи някаква нова линия по въпроса за синьото секирче.

Ето защо, приближавайки терасата, господарят на Замъка си тананикаше под мустак. Вече беше изготвил изцяло програмата си за деня. Около час, докато позахладнее, мислеше да се посвети на четене в библиотеката на избрани златни страници от оная книга за свинете. После щеше да иде и да помирише някоя и друга роза и вероятно да се помотае наоколо. Тези малки удоволствия бяха всичко, от което скромната му душа имаше нужда. Друго не му трябваше. Просто искаше да го оставят да живее кротко и да не го юркат непрестанно.

А откакто Бакстър беше напуснал, помисли си лорд Емсуърт щастливо, вече никой не го юркаше. Преди една-две седмици май имаше някаква суматоха — племенницата му Джейн искаше да се омъжва за някакво лице от мъжки пол, а сестра му Констанс не й даваше — но явно всичко беше утихнало. Но даже и когато кавгите бяха стигнали върха си, когато въздухът трепереше от женски писъци и Кони не спираше да му се пречка с думите: „Но, Кларънс, чуй ме какво

говоря!“ , той можеше да се успокои, че макар вкъщи да се случват неприятности, винаги ще има и светла страна. А именно, че Рупърт Бакстър вече не работи за него.

Има един тип делови люде с лица от гранит и челюсти от желязо, на които отношението на лорд Емсуърт към Рупърт Бакстър би се сторило абсолютно необяснимо. За тези могъщи титани личният секретар е просто една кукла на конци, към която се обръщат с „Хей, ти“ и я разкарват нагоре-надолу до премаляване. Бедата с лорд Емсуърт беше, че именно той, а не Рупърт Бакстър играеше ролята на куклата. Отношенията им бяха като между монарх с меко сърце и напорист млад шут, който го е поставил под чехъл. Години наред, докато най-накрая се смили да го напусне, за да замине с един американец на име Дживънс, Бакстър беше тормозил лорд Емсуърт, беше си вирил носа, беше му давал зор, беше го преследвал да прави разни неща, да помни други и да подписва трети. Нито секунда почивка. Да, направо си беше удоволствие да си спомниш, че Бакстър е изчезнал завинаги. Заминаването му беше очистило тази райска градина от една змия, която май се канеше да векува.

Като продължаваше да си тананика, лорд Емсуърт стигна терасата. Секунда по-късно мелодията угасна на устните му и той се олюля назад, гаче ли някой го беше хлопнал по носа.

— Господи помилуй! — възкликна той, разтърсен из основи.

Пенснето му, както се случваше винаги, когато е развълнуван, изведнъж беше напуснало обичайното си местонахождение. Той го хвана във въздуха и го намести отново със слабата надежда, че злокобната сцена пред очите му ще се окаже някоя оптическа измама. Но уви. Колкото и да мигаше на парцали, не можеше да заличи факта, че мъжът, който разговаряше със сестра му Констанс, беше самият Рупърт Бакстър, жив-живеничък. Деветият граф се блещеше насреща му с такъв ужас, какъвто един личен секретар не би предизвикал дори и ако се връщаше от гроба.

Лейди Констанс се усмихваше широко, както жените често правят, когато се канят да настъпят по мазола най-близките и скъпите си.

— Това е мистър Бакстър, Кларънс.

— Аа — провлече лорд Емсуърт.

— Той е на обиколка из Англия с мотоциклета си и като минавал из тия места, естествено, се сетил за нас.

— Аа — повтори лорд Емсуърт.

Гласът му звучеше глухо, защото на душата му легна като тежък камък едно предчувствие. Не беше в стила на Кони да приказва, че Бакстър обикалял Англия, и да прави намеци, че след пет минути младежът ще скочи на мотоциклета си и ще литне към някое място на стотици километри оттук. Той познаваше сестра си. Тя кроеше заговор. Винаги е била горещ фен на Бакстър и сега щеше да се опита да склони тоя най-зъл демон на Замъка Бландингс да се върне на служба. Лорд Емсуърт можеше да заложи на това цялото си състояние. Ето защо простена онова горестно „аа“.

Въпросният стон, барабар с провисналото му чене и агонията зад пенснето, накараха лейди Констанс да присвие уста. В прекрасните ѝ очи просветнаха наставнически проблясъци. Заприлича на укротителка на лъвове, която се готви да даде на най-непокорния звяр от трупата да разбере кой е шефът.

— Кларънс! — повиши тон тя. После се обърна към събеседника си: — Ще ни извините ли за момент, мистър Бакстър. Искам да кажа нещо на лорд Емсуърт.

Тя дръпна пребледнелия граф настрана и взе да го гълчи.

— Какво си зяпнал като препарирано прасе, Кларънс!

— Ъъ? — измънка лорд Емсуърт. Умът му както обикновено блуждаеше. Магическата дума го върна отново на земята: — Прасе ли? Какво прасе?

— Казах, че ти приличаш на препарирано прасе. Можеше поне да запиташ мистър Бакстър как е.

— Много добре виждам как е. Какво прави той тука?

— Информирах те вече какво прави.

— Ама как така е тръгнал да обикаля страната на мотоциклет? Нали работеше за един американец, ъъ... как му беше там името?

— Напуснал е мистър Дживънс.

— Какво!

— Да. Мистър Дживънс се върнал в Америка, а мистър Бакстър не искал да напуска Англия.

На лорд Емсуърт му се подкосиха краката. Дживънс беше последната му надежда. Никога не беше срещал този любезен

американец от Чикаго, но винаги го споменаваше с благодарност и упование като гениален доктор, който е успял да изолира и обезвреди някой изключително зловреден вирус.

— Искаш да кажеш, че тоя проклетник е без работа? — викна ужасен деветият граф.

— Да. И не можеше да се случи в по-подходящ момент, защото е време да се направи нещо по отношение на Джордж.

— Кой Джордж?

— Имаш внук с това име — обясни лейди Констанс с онова великодушно, ледено търпение, към което толкова често прибягваше в общуването с брат си. — Твоят наследник, Бошъм, ако си спомняш, има двама синове, Джеймс и Джордж. По-младият, Джордж, прекарва тук лятната си ваканция. Все пак може да си благоволил да го забележиш наоколо. Едно дванадесетгодишно момче с кестенява коса и лунички.

— А, Джордж? Джордж? Искаш да кажеш — Джордж? Да, знам го. Той ми е внук. Та какво за него?

— Той е напълно неуправляем. Вчера например счупи още един прозорец с проклетата си въздушна пушка.

— Ами може би му липсват майчините грижи? — на лорд Емсуърт не му беше много ясно, но имаше някакво усещане, че трябва да каже нещо в този дух.

— Липсва му на него един строг възпитател и с радост мога да ти кажа, че мистър Бакстър прие работата.

— Какво!

— Да. Всичко е уредено. Багажът му е в „Герба на Емсуърт“ и сега ще пратя да го донесат.

Лорд Емсуърт започна трескаво да търси аргументи, които да сложат здрав прът в колелото на този страховит план.

— Но той не може да е възпитател, ако препуска на мотоциклета си из цяла Англия.

— Не сме пропуснали и това. Той ще се откаже от препускането на мотоциклет.

— Но...

— Това ще бъде чудесно разрешение на един проблем, който с всеки изминал ден става все по-належащ. Мистър Бакстър ще държи Джордж изкъсо. Той има такава твърда ръка.

С това Констанс се завъртя на 180 градуса, а лорд Емсуърт затътри крака към библиотеката.

Това беше мрачен момент за деветия граф. Най-големите му страхове се бяха превърнали в черна действителност. Ясно му беше точно какво означава това. Веднъж по време на редките си визити в Лондон чу една фраза, която му направи силно впечатление. Пиеше си следобедното кафе в Клуба на старшите консерватори и някакви типове от съседната маса започнаха политически спор. Тогава един от тях беше казал за нещо си там, забележете, че било само „върхът на айсберга“. И сега лорд Емсуърт осъзнаваше, че това, което се случи, е само върхът на айсберга. От Бакстър Временния възпитател до Бакстър Пожизнения секретар имаше толкова малка крачка, че мисълта за нея го вледеняваше из основи.

Един късоглед човек, на когото пенснето му е кривнало в момент, когато лешояди гризат гърдите му, рядко си гледа в краката. Всеки, който можеше да наблюдава отстрани как лорд Емсуърт се влачи слепешком като преял кърт през терасата, би предвидил, че няма начин да не се сблъска с нещо. Друг въпрос е с какво точно. В случая това се оказа хлапак с рижа глава и лунички, който изскочи от храстите с въздушна пушка в ръка.

— Уф! — рече момчето. — Извинявай, дядо.

Лорд Емсуърт намести пенснето си на мястото, откъдето беше отхвъркнало, и го изгледа зверски.

— Джордж! Защо, по дяволите, не гледаш къде ходиш?

— Извинявай, дядо.

— Можеше да ме контузиш здравата.

— Извинявай, дядо.

— Друг път бъди по-внимателен.

— Дадено, старче.

— И не ме наричай „старче“.

— Нямах проблеми, дядо. Я гледай — и Джордж изсипа цяло кило сол в раната, — кой е оня, който говори с леля Констанс?

Той посочи с пръст — един невъзпитан жест, който добрият възпитател би поправил — и проследявайки го, лорд Емсуърт трепна, тъй като очите му отново попаднаха върху Рупърт Бакстър. Секретарят — лорд Емсуърт вече беше изоставил определението „бившият“ — шареше с поглед из хълмистия парк и на Негова светлост този поглед

се стори твърде собственически. Рупърт Бакстър оглеждаше през очилата си земите на Замъка Бландингс със самодоволното изражение — така поне си помисли лорд Емсуърт — на някой безпощаден предводител на хунско племе, стъпил с цървул върху отвоюваната с реки от вражеска кръв територия.

— Това е мистър Бакстър — отвърна той на въпроса на момчето.

— Изглежда голям гадняр — заключи критично Джордж.

Този израз беше нов за лорд Емсуърт, но той веднага го оцени като идеалното описание за Рупърт Бакстър. Гърдите му се изпълниха с топли чувства към хлапето и в този момент съвсем лесно можеше да му даде шест пенса.

— Така ли мислиш? — запита той нежно.

— И какво прави тук?

Сърцето на Негова светлост се сви. Стори му се нечовешко да отнеме слънцето от живота на това прекрасно момченце. Но все някой трябваше да му каже.

— Ще бъде твой възпитател.

— Възпитател?

Това беше по-скоро вик на болка, изтръгнат от дълбините на детската душа. Тя се изпълни с потресащото разкритие, че спрямо нея е била погазена и най-елементарната човешка справедливост. Гласът на хлапето трепереше от вълнение и протест.

— Възпитател? — изплака клетият Джордж. — Въвъззпитател? Въз-пи-ии-тател? Посред лятната ми ваканция? На това му се вика тъпотия. Искам да кажа, посред лятната ми ваканция. За какво ми е притрябвал възпитател? Искам да кажа, посред...

Той би говорил надълго и нашироко, защото имаше да каже много по въпроса, но в този момент гласът на лейди Констанс, благозвучен, но властен, прекъсна излиянията му.

— Джоооордж.

— Да му се не види, точно посред...

— Ела тука, Джоордж. Искам да се запознаеш с мистър Бакстър.

— Да му се не види! — измънка отново покрусеният хлапак и с мрачна гримаса се повлече по терасата. Лорд Емсуърт продължи към библиотеката, а сърцето му се късаше от болка за това момче, което с краткото си обобщение за Рупърт Бакстър се беше наредило в списъка на сродните души. Разбираше много добре как се чувства сега

Джордж. Невинаги е било много лесно за деветия граф да проумее нещо, но сега схвана безпогрешно същността на детското недоволство. Джордж, на когото беше натресен възпитател посред лятната ваканция, яростно не желаше такъв.

Като въздъхна тежко, лорд Емсуърт стигна до библиотеката и намери книгата си.

Нямаше много четива, които в такъв съдбовен момент биха могли да отвлекат вниманието му от мрачните мисли, но настоящото беше именно такава. И по-точно, гениалният Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“, в чиито увлекателни страници деветият граф много скоро потъна и забрави всичко. Главата, която четеше, бе онази великолепа разработка за помията и кашата от трици и тя така дълбоко го погълна, че когато около двадесет минути покъсно вратата се отвори с трясък, на него му се стори, че под краката му е избухнала адска машина. Той изпусна гениалния Уифъл и задиша учестено. После, макар че пенснето му не беше пропуснало да изхвърчи от носа му, успя по някакъв вътрешен инстинкт да усети, че натрапникът е родната му сестра Кони. И от устните му тъкмо се канеше да се отрони една забележка, започваща с „Мили Боже, Кони!“, когато тя го преряза:

— Кларънс — ясно беше, че нервите й, както и неговите, са разклатени яко. — Случи се най-ужасното нещо!

— Тъ?

— Онзи човек е тука.

— Кой човек?

— Онзи на Джейн. Мъжът, за когото ти говорих.

— За какъв мъж си ми говорила?

Лейди Констанс се тръшна на стола. Би предпочела да си спести досадното обяснение, но дългото й съжителство с брат й я беше научило, че паметта му трябва периодично да се опреснява. И тя се впусна да разяснява с изморен глас като учителка на най-тъпия си ученик.

— Мъжът, за когото съм ти говорила, и то поне стотина пъти, е онзи, когото Джейн срещнала миналата пролет у семейство Лей в Девъншир. Имала е някакъв глупав флирт с него, който тя, разбира се, непрекъснато нарича голяма любов. Все повтаря, че били сгодени. А

той няма пукнат грош. И никакви шансове да се сдобие. Нито пък, както разбрах от Джейн, има някаква хубава работа.

Тук лорд Емсуърт я прекъсна, за да постави един въпрос.

— Коя — попита любезно той — е Джейн?

Лейди Констанс потрепери.

— О, Кларънс! Племенницата ти Джейн.

— О, *племенницата* ми Джейн? Аха! Да. Да, разбира се. Племенницата ми Джейн. Да, разбира се, племенницата ми Джейн, как иначе. Племен...

— Кларънс, моля те! За Бога! Спри да бръцоловиш и ме чуй. Веднъж в живота си искам да пипнеш с твърда ръка.

— С какво?

— С твърда ръка. Да тропнеш с крак.

— Как така?

— По отношение на Джейн. Надявах се, че е забравила това абсурдно увлечение, през цялото време изглеждаше напълно щастлива и доволна — но не. Очевидно не са спирали да си пишат и сега този индивид е тук.

— Тук?

— Да.

— Къде? — попита лорд Емсуърт и се огледа заинтригуван из стаята.

— Пристигнал е снощи и е отседнал в селото. Разбрах най-случайно. Попитах Джордж дали е виждал Джейн, защото исках да я представя на мистър Бакстър, и той каза, че я видял да отива към езерото. И така, отидох при езерото и я намерих в компанията на един младеж с вълнено сако и къси гащи. Целуваха се в беседката най-безразборно.

Лорд Емсуърт цъкна с език.

— Трябвало е да излязат навън на слънце — рече той неодобрително.

Лейди Констанс вдигна крак застрашително, но вместо да ритне брат си по пищяла, просто тропна по пода. Сестринското милосърдие надделя все пак.

— Джейн се държа предизвикателно. Трябва напълно да е мръднала. Настояваше, че ще се омъжи за тоя човек. И, както казах, той не само че е беден като църковна мишка, но май няма и работа.

— И с какво по-точно се занимава?

— Изглежда, е бил управител на някакво имение в Девъншир.

— Аа, сега си спомням — сети се лорд Емсуърт. — Ясно. Това трябва да е оня, за когото Джейн ми разказа вчера. Ама разбира се. Помоли ме да му дам мястото на Симънс. Симънс се пенсионира следващия месец. Свестен човек — лорд Емсуърт се разчувства. — От години е при нас. Жалко, че ни напуска. Да пукна, ако къщата е същата без стария Симънс. Но — добави той бодро, защото беше човек, който умееше да извлича доброто от нещата — без съмнение и новият ще се окаже свестен. Джейн много ми го похвали.

Лейди Констанс се беше изправила бавно от стола. По лицето ѝ се четеше недоверие и ужас.

— Кларънс! Нали не ми казваш, че си обещал на този човек мястото на Симънс?

— Тъ, ами да, обещах му го. Защо не?

— Защо не! Не разбираш ли, че щом го заеме, той директно ще се ожени за Джейн?

— Е, и защо не? Много симпатично момиче. Сигурно ще му бъде добра съпруга.

Лейди Констанс имаше нужда от няколко секунди, за да се пребори с чувствата си.

— Кларънс — каза тя. — Сега излизам да намеря Джейн. Ще ѝ кажа, че си премислил и си променил решението си.

— За какво?

— Да дадеш на този човек работата на Симънс.

— Но аз не съм го променил.

— О, променил си го.

Като срещна очите на сестра си, лорд Емсуърт разбра, че наистина го е променил. Често ставаше така, след като той и Кони говорят за нещо. И това не му харесваше.

— Но, Кони, по дяволите...

— Няма да го обсъждаме повече, Кларънс.

Погледът ѝ се задържа върху него. После тръгна към вратата и изчезна.

Най-после сам, лорд Емсуърт отново взе своя гениален Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“ с надеждата, че както и по-

рано, книгата ще внесе спокойствие в измъчения му дух. Тъй и стана и скоро той се залиса в нея, когато вратата отново се отвори.

На прага стоеше племенницата му Джейн.

Племенницата на лорд Емсуърт беше третото по хубост момиче в Шропшир. На външен вид тя наподобяваше росна роза и можеше да се предполага, че чичо ѝ, който не отстъпваше на никого по познания в областта на розите, би почувствал как сърцето му подскача от радост, когато я види.

Но този път случаят не беше такъв. Сърцето му наистина подскочи, но не и нагоре. Той беше човек с определени изисквания към розите. Предпочиташе да нямат такива свити устни и вирнати брадички. И не му се нравеше да го гледат така, като че ли е нещо лигаво и противно, което са намерили под някой плосък камък край нужника.

Горкият лорд Емсуърт, сега можеше напълно да осъзнае положението си. Под магическото въздействие на гениалния Уифъл беше успял да отхвърли за малко от ума си мисълта какво ще каже Джейн, като чуе лошата новина. Но сега, като я видя да пристъпва към него с тази зловеща и решителна стъпка, характерна за толкова много от роднините му от женски пол, той разбра какво му се пише и сърцето му се сви като посолен охлюв.

Не можеше да не си спомни, че Джейн е дъщеря на сестра му Шарлът, а много познавачи на женския характер смятаха Шарлът за по-чепат прът даже и от лейди Констанс и по-младата ѝ сестра лейди Джулия. Още настръхваше, като си спомни някои от нещата, които Шарлът му беше казвала, и сега, като наблюдаваше Джейн напрегнато, не виждаше причина да се надява, че тя не е наследила голяма част от майчината си ярост.

Момичето мина веднага на въпроса. Майка ѝ, помисли си лорд Емсуърт, винаги правеше точно така.

— Искам обяснение, чичо Кларънс!

Лорд Емсуърт прочисти гърло с нещастен вид.

— Обяснение ли, скъпа?

— Точно това казах.

— Аа, обяснение? Аха, да. Тъ, за какво?

— Много добре знаеш за какво. За мястото на управителя. Леля Констанс каза, че си променил решението си. Вярно ли е?

— Тъ... аа... ами...

— Вярно ли е?

— Ами... тъ... аа... Да.

— Червей! — възкликна Джейн. — Нещастен, пълзящ, мазен, лигав, безгръбначен прешленест червей!

Макар че очакваше нещо в този дух, лорд Емсуърт потрепна като прободен с харпун.

— Това, драга — опита се той да демонстрира достойнство, от което не изпитваше и следа, — не е много любезно...

— Само ако знаеше онова, което бих искала да ти кажа! Значи си променил решението си, така ли? Ха! Нищо ли не означава за теб свещеното обещание, чичо Кларънс? Нищо ли не означава за теб цялото щастие на едно момиче? Никога не съм си представяла, че си такъв злодей.

— Не съм злодей.

— О, злодей си. Съсипваш човешкия живот. Опитваш се да съсипеш моя живот. Е, няма да те огрее. Каквото и да стане, ще се омъжа за Джордж.

Лорд Емсуърт се изненада.

— Да се омъжиш за Джордж? Но Кони ми каза, че си влюбена в онзи младеж, когото си срещнала в Девъншир.

— Името му е Джордж Абъркромби.

— Оо, аа? — лорд Емсуърт разбра. — Боже мили, помислих си, че говориш за внука ми Джордж и това ме озадачи. Защото, разбира се, не можеш да се омъжиш за него. Той ти е брат, или братовчед, или нещо такова... Освен това много е млад за тебе. На колко ли е Джордж? На десет? На единадесет?

Гласът му секна. Един укоризнен поглед го простреля както снаряд шперплатова мишена.

— Чичо Кларънс!

— Кажи, скъпа?

— Точно сега ли намери да плещиш глупости?

— О, Боже!

— Е, точно сега ли? Попитай сърцето си и отговори. Ето ви всички вас около мене, плюете си на ръцете и се юрвате да

опропастявате живота ми и щастието ми и вместо да ми съчувстваш и да си мил и нежен с мене, ти започваш да дрънкаш врели-некипели за Джордж.

— Само казвах...

— Чух какво каза и направо ми се повдигна. Ти май наистина си най-коравосърдечният човек на света. Не мога да разбера защо точно ти измежду всички останали се държиш така с мен, чичо Джордж. Винаги съм си мислела, че ме обичаш.

— Но аз те обичам.

— По нищо не личи. Да се забъркаш в този мръсен заговор за опростяването на живота ми!

На лорд Емсуърт му дойде на ум подходяща реплика.

— Правя всичко за твое добро, скъпа.

Но не се получи както трябва. Нов пламък лумна от очите на момичето.

— Как така за мое добро! Човек, като слуша леля Констанс и като гледа как я подкрепяш, би си помислил, че Джордж е някое плашило, дете съм го забърсала на кея в Блекпул. Семейство Абъркромби са една от най-старите фамилии в Девъншир. Корените им стигат чак до норманското нашествие^[2] и на практика са изнесли на плещите си кръстоносните походи. Когато твоите прадеди са си киснали вкъщи под предлог, че са вършили работа от национално значение и са се мъчели да си издействат синекурни службици в тила, мъжете от фамилията Абъркромби са се сражавали най-безстрашно с кръвожадните друговерци.

— Имах един съученик в училище, който се казваше Абъркромби — замисли се лорд Емсуърт.

— Надявам се да ти е теглил някой и друг хубав шут в задника. Не, не, не исках да кажа това. Съжалявам. Опитвам се да не влагам в нашия малък разговор... как беше тая дума?

Лорд Емсуърт каза, че не знае.

— Язвителност. Искам да сме спокойни, възпитани и разумни. Честно, чичо Кларънс, ти би си паднал по Джордж. Ще бъдеш последното магаре, ако му отрежеш квитанциите, без да си го видял. Той е най-прекрасният човек на света. Стигна до осминафинала тази година на Уимбълдън.

— А, така ли? Осминафинала значи?

— А поддръжката на едно имение направо няма тайни за него. Първото нещо, което каза, когато влезе в парка, бе, че голяма част от дърветата имат нужда от туй-онуй.

— Ама че нахал — разгорещи се лорд Емсуърт, — моите дървета са си екстра.

— Не и ако Джордж казва, че не са. Джордж разбира от дървета.

— И аз разбирам от дървета.

— Не и колкото Джордж. Но да оставим това. Нека да се върнем на оня отвратителен заговор да опропастите живота ми. Защо не можеш да постъпиш като джентълмен и да ме подкрепиш? Не разбираш ли какво означава това за мен? Никога ли не си бил влюбен?

— Как да не съм бил. Десетки пъти. Ще ти разкажа една много весела история...

— Не ми се слушат весели истории.

— Да, да. Вярно. Именно.

— Всичко, което искам да чуя, е, че ще дадеш на Джордж работата на стария Симънс, за да можем да се оженим.

— Но на леля ти хич не ѝ харесва...

— Знам какво не ѝ харесва. Тя иска да се омъжа за оня дебил Роугейт.

— Тъй ли?

— Да, ама няма да я огрее. Можеш да ѝ го кажеш от мен — няма да се омъжа за Бърти Роугейт даже и да беше последният мъж на земята...

— Има такава песен — интересът на деветия граф отново беше възбуден. — Пееше се по време на войната. Не, не ставаше дума за „мъж“, а за „момиче“. Ако ти беше последното... После как беше? А, да. Ако ти беше последното момиче на земята, а аз последното момче...

— Чичо Кларънс!

— Да, скъпа?

— Моля те, не пей. Не си в пивницата на „Герба на Емсуърт“.

— Никога не съм бил в пивницата на „Герба на Емсуърт“.

— Е, тогава на някой концерт. Ама наистина, чичо Кларънс, имаш странна идея за това как да се държиш, когато говориш с момиче, чийто живот се опропастява пред очите ти. Първо ми дрънкаш

за малкия Джордж, после искаш да ми разказваш смешни истории, а сега ми пееш весели песнички.

— Това не е весела песничка.

— Такава беше, ако се съди по пеенето ти. Е?

— Тъ?

— Реши ли какво смяташ да правиш?

— За кое?

Момичето замълча за секунда и в тази секунда така заприлича на майка си, че лорд Емсуърт потрепера.

— Чичо Кларънс — започна тя с тих, треперещ глас, — недей да се преструваш, че не знаеш за какво сме говорили през цялото това време. Ще дадеш ли или не работата на Джордж?

— Ами...

— Ами какво?

— Ами...

— Не можем да стоим тука вечно и да си амикаме. Даваш ли я или не?

— Драга моя, не виждам как бих могъл. На леля ти хич не й харесва...

Езикът му се плетеше и гледаше да не среща погледа на събеседницата си. Тъкмо беше спрял, за да потърси по-подходяща дума, когато от алеята пред входа се дочу внезапна глъчка. Високи децибели долитаха откъм двора. Разпозна вресливото сопрано на сестра си Констанс, примесено с тънкото охкане на внука си Джордж. Над всичко това боботеше гърленият баритон на Рупърт Бакстър. Доволен от възможността да смени темата, той забърза към прозореца.

— Мили Боже! Какво е това?

Битката, чиято причина не беше ясна, очевидно се бе преместила в неизвестна посока, защото единственото, което видя от прозореца, беше Рупърт Бакстър да пафка цигара с твърде яден вид. Деветият граф се обърна и с голямо удовлетворение установи, че е сам. Племенницата му се беше изпарила. Той отново взе гениалния Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“ и започна да попива прекрасната проза от главата за помията и триците, когато вратата се отвори. Джейн се беше завърнала. Тя застана на прага, вперила хладен поглед в чичо си.

— Четеш ли, чичо Кларънс?

— Тъ? О, аа, да. Тъкмо хвърлях един поглед на Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

— Значи ти дава сърце да четеш в такъв момент? Много добре! Чел ли си каубойски разкази, чичо Кларънс?

— Тъ? Каубойски? Не. Не, никога.

— Жалко. Онзи ден четох един и се надявах да ми обясниш нещо, което ме озадачи. Нещо, което един каубой казал на друг каубой.

— Да?

— Този каубой, първият — казал на другия — на втория: „Дявол те взел, Ханк Спивис, подъл, злобен, мерзък, ехиден, вероломен пръч такъв.“ Можеш ли да ми кажеш какво точно означава „мерзък, ехиден, вероломен пръч“, а, чичо Кларънс?

— Страхувам се, че не, скъпа.

— Аз пък си мислех, че знаеш.

— Не.

— О!

И тя излезе от стаята, а лорд Емсуърт продължи със своя Уифъл.

Но не мина много и томчето се отпусна на коленете му, а той впери мътен поглед пред себе си. Припомняше си последната сцена и му се искаше да бе излязъл по-достойно от нея. Деветият граф беше разсеян човек, но не чак толкова разсеян, за да не осъзнае, че би могъл да се покаже и в по-героична светлина.

Колко време е седял така, потънал в размисли, той не знаеше. Несъмнено доста, ако се съдеше по сенките на терасата, които се бяха удължили в сравнение с последния път, когато ги видя. Тъкмо се канеше да стане и да потърси утеха в една разходка сред розите в градината, когато вратата се отвори — лорд Емсуърт вече имаше уплах от тая проклета врата, която не спря да се отваря, откакто се оттегли зад нея, за да бъде сам. Та, както казахме, вратата се отвори и влезе Бийч, икономът.

В едната си ръка той носеше въздушна пушка, а в другата — сребърен поднос с муниции върху него.

Бийч имаше навика да обгръща всичките си действия с величествения ореол на първожрец, който изпълнява сложен жертвен ритуал пред някакъв романтичен олтар. Не е лесно да изглеждаш

величествен, когато носиш въздушна пушка в едната си ръка и сребърен поднос с муниции в другата, но Бийч успяваше. Много други икономи биха изглеждали като изпаднал авджия, тръгнал на лов за яребици, но Бийч все така си наподобяваше първожрец. Той приближи към масата, до която седеше господарят му, и разположи товара си така, като че ли пушката и мунициите бяха млади девственици за жертвоприношението, а Негова светлост — самият племенен бог.

Лорд Емсуърт изгледа верния си служител кисело. Имаше вид на племенен бог, който смята, че жертвите няма да му стигнат и за единия зъб.

— Какво, по дяволите, е това?

— Въздушна пушка, м'лорд.

— Мога да видя и сам, да го вземат мътните. Защо ми я носиш тука?

— Нейна светлост нареди да я донеса на Негова светлост — както разбрах, за съхранение. Доскоро оръжието беше собственост на мастър Джордж.

— И защо, да му се не види, са взели пушката на бедното момче? — запита лорд Емсуърт разгорещено. Откакто хлапето беше нарекло Рупърт Бакстър гадняр, той хранеше силна привързаност към него.

— Нейна светлост не ми се довери по този въпрос, м'лорд. Само бях инструктиран да донеса оръжието при Негова светлост.

В този момент лейди Констанс доплува откъм вратата, тъкмо за да хвърли светлина върху мистерията.

— А, виждам, че Бийч вече я е донесъл. Искам да заключиш някъде тази пушка, Кларънс. На Джордж му се забранява да играе повече с нея.

— И защо?

— Защото не може да му се има доверие. Знаеш ли какво се случи? Простреля мистър Бакстър.

— Какво!

— Отвън на алеята преди няколко минути. Забелязах, че момчето е намусено, когато го представих на мистър Бакстър, и му казах, че ще му бъде възпитател. После изчезна някъде и преди малко, когато мистър Бакстър застана на алеята, взе, че го гръмна иззад един храст.

— Ха така! — викна лорд Емсуърт, но после разумно прибави едно „не може“.

Последва пауза. Негова светлост взе пушката и я заоглежда с интерес.

— Бум! — бумна той, насочвайки я към бюста на Аристотел, който се пъчеше на една масичка до рафтовете с книги.

— Моля те, не размахвай тази пуцнина така, Кларънс. Може да е заредена.

— Не и ако Джордж току-що е прострелял Бакстър с нея. Не — отвърна лорд Емсуърт, като дръпна спусъка, — не е заредена.

После се замисли. Обземаше го някакво странно, носталгично чувство. Далечни спомени за момчешките му години нахлуха в съзнанието му.

— За Бога! — възкликна накрая. — Не съм хващал такова чудо, откакто бях дете. Имал ли си такава щуротия, Бийч?

— Да, м'лорд, когато бях хлапе.

— Леле Боже, спомням си как сестра ми Джулия ми я взе, за да надупчи гувернантката си. Помниш ли как Джулия я улучи, Кони?

— Не се прави на магаре, Кларънс.

— Не се правя. Тя наистина я простреля. За щастие женските рокли тогава бяха по-обемисти. Бийч, не си ли спомняш как сестра ми Джулия улучи гувернантката?

— Несъмнено този инцидент трябва да се е случил преди моето пристигане в Замъка, м'лорд.

— Можеш да си вървиш, Бийч — намеси се лейди Констанс. — Много те моля, Кларънс — продължи тя, когато вратата се затвори, — друг път да не съм чула да говориш такива неща пред Бийч.

— Но Джулия наистина простреля гувернантката.

— Дори да го е направила, няма нужда да го споделяш с иконома.

— Чакай, чакай, как й беше името на тая гувернантка? Струва ми се, че започваше с...

— Няма значение как й е било името и с какво е започвало. Каж ми за Джейн. Видях я да излиза от библиотеката. Говори ли с нея?

— Да. О, да. Говорих с нея.

— Дано да си бил твърд.

— О, много твърд. Казах й: „Джейн, драга...“ Я слушай, Кони, по дяволите, не сме ли твърде строги с момичето? Не ми се иска да й съсипем живота, да му се не види.

— Знаех си, че ще те прилъже. Но ти няма да отстъпиш нито крачка.

— Но този младеж изглежда много симпатичен. От фамилията Абъркромби и разни други работи. Проявил се в кръстоносните походи.

— Няма да позволя племенницата ми да се хвърли на врата на мъж с празни джобове, пък ако ще и да е загинал за Божи гроб.

— Да знаеш, тя няма да се омъжи за Роугейт. Никой не може да я накара. Рече ми, че няма да го стори даже и да е последното момиче на земята, а той — последното момче.

— Не ме интересува какво е рекла. И нямам намерение да обсъждам повече този въпрос. Сега ще изпратя при тебе Джордж, за да му се скараш както трябва.

— Нямам време.

— Имаш, имаш.

— Нямам. Отивам да си видя цветята.

— Никъде не отиваш. Ще говориш с Джордж. Искам да го накараш да разбере каква пакост е свършил. Мистър Бакстър беше извън кожата си.

— А, спомних си — викна изведнъж лорд Емсуърт, — Мейпълтън.

— За какво приказваш?

— Името ѝ беше Мейпълтън. Гувернантката на Джулия.

— Я престани с тази гувернантка. Ще говориш ли с Джордж или не?

— Е, добре де, добре.

— Така. Сега ще ти го изпратя.

След малко Джордж влезе в библиотеката. За хлапак, който току-що е опетнил името на една горда фамилия, стреляйки по възпитатели с въздушни пушки, той имаше забележително щастлив вид. Като че ли идваше при някоя стара дружка да си разказват вицове.

— Здравсти, дедче — изчурулика той.

— Здравей, момчето ми — отвърна родителят също толкова сърдечно.

— Леля Кони каза, че си искал да ме видиш.

— Тъ? Аа! Оо! Да — лорд Емсуърт набра смелост. — Да, точно така. Хм, тъй де. Вярно, че искам да те видя. Каква е цялата тази

история, момчето ми, а? А, каква? Каква е тази история?

— Коя история, деденце?

— Да обстрелваш хората и такива ми ти. Да стреляш по Бакстър и туй-онуй. Не трябва да правиш така, нали знаеш. Не може така. Лошо е... въ... опасно е да стреляш по хората с такава голяма пушка. Нали ти е ясно, а? По дяволите, та нали може да им извадиш очите?

— О, не бих могъл да го уцеля в окоето, дядо. Беше с гръб към мене и се беше навел да си върже обувката.

Лорд Емсуърт подскочи.

— Какво! Улучил си Бакстър изотзад?

— Право изотзад, дядо.

— Ха-ха... хм, искам да кажа, отвратително... въ... сигурно е подскочил до небето?

— О, да, дядо. Подскочи като настъпено кенгуру.

— Ами, виж ти! Съвсем като гувернантката на Джулия. Твоята леля Джулия веднъж улучи гувернантката си при съвсем същите обстоятелства. И тя като Бакстър си завързваше обувката.

— Уха! И подскочи ли?

— И още как, момчето ми.

— Ха-ха!

— Ха-ха!

— Ха-ха!

— Ха, ххх... въ... е, така — едно закъсняло съмнение се прокрадна у лорд Емсуърт дали пък този тон беше най-подходящият. — Както и да е, Джордж, разбира се, аз ще конфискувам този... въ... инструмент.

— Добре, дядо — отвърна Джордж с безгрижната усмивка на хлапе, което знае, че в чекмеджето си на горния етаж има две прашки.

— Не мога да те оставя да ходиш нагоре-надолу и да стреляш по хората.

— Нямах проблем, шефе.

Лорд Емсуърт погали пушката. Носталгичното му чувство растеше.

— Знаеш ли, млади момко, когато бях момче, и аз имах такова нещо.

— Ами! Тогава били ли са изобретени?

— Да, имах една точно на твоите години.

— Някога улучвал ли си нещо, дядо?

Деветият граф изпъчи гърди.

— То се знае. Уцелвах най-различни неща. Плъхове и разни гадинки. Бях много точен. А сега даже не си спомням как се зареждаше тая пущина.

— Ето така, дядо. Отваряш я, набутваш сачмата ето тук, затваряш я отново и си готов.

— Вярно? Виж ти? Ами да, наистина, разбира се, сега си спомних.

— Не можеш да убиеш нищо голямо с нея — каза Джордж с тъга, която издаваше влечение към по-едри обекти. — И все пак много е удобна за гъделичкане на крави.

— И на Бакстъровци.

— Да.

— Ха-ха!

— Ха-ха!

За пореден път лорд Емсуърт напрегна воля да се концентрира върху подходящия тон.

— Не трябва да се смеем на такива неща, момчето ми. Не е за смях. Много е лошо да се стреля по мистър Бакстър.

— Но той е подъл гадняр.

— Вярно, подъл гадняр е — съгласи се лорд Емсуърт, който винаги казваше истината. — И все пак... спомни си, той ти е възпитател.

— Но аз не виждам за какво ми е притрябвал възпитател посред лятната ваканция. Троя си нервите през целия срок — гласът на Джордж потрепери от самосъжаление — и после „бух“, точно по средата на лятната ваканция ми тръсват на главата някакъв си възпитател. Това хич не е честно.

Негова светлост можеше да каже на хлапето, че в Замъка Бландингс са в ход и по-нечестни неща, но се въздържа. Освободи го с мила, съчувствена усмивка и след това продължи да гали пушката.

Както много други мъже с бръчки по лицето и лорд Емсуърт имаше странна памет. Не можеше да ѝ се има нито троха доверие, що се отнася до събития от вчера или онзи ден. Дори и в най-дребните ситуации, когато от нея се искаше да му помогне в намирането на шапката, оставена Бог знае къде преди пет минути, въпросната памет

се оказваше абсолютно ненужна. Но за компенсация беше истинска енциклопедия по въпросите за далечното минало. Например позволяваше му да види детските си години като през отворен прозорец.

Лорд Емсуърт потъна в спомени. Ах, какви щастливи дни. Спомняше си точно кой чичо му беше подарил пушката, почти като тази, с която сестра му Джулия простреля гувернантката. Спомняше си ветровитите, храбри утра, които прекара проснат в обора с надеждата да удари някой плъх — и ненапразно, Господи, какви едри екземпляри беше отстрелял. Странно, че времето беше заличило това желание да обикаляш и да стреляш с въздушна пушка по разни неща...

Наистина ли беше така?

С внезапно вълнение, което разклати чак пенснето върху носа му, лорд Емсуърт изведнъж осъзна, че не беше. Всичко, което времето беше сторило, бе да потуши временно това желание — да речем, за четиридесет години. То е дремело у него — хайде нека да са петдесет години — и сега деветият граф го усети по-силно отвсякога. Малко по малко то го завладя изцяло. Бавно, но сигурно, както си стоеше и си галеше пушката, той отново се превърна в потенциалния стрелец.

В този момент пушката изведнъж гръмна и улучи бюста на Аристотел.

Това беше достатъчно. Старият разрушителен инстинкт се пробуди. Като презареди със сигурния жест на цар на джунглата, лорд Емсуърт приближи до прозореца. Нямаше никаква представа в ума си какво смята да прави там, освен твърдото решение да се прицели някъде. Спомни си, че внукът му Джордж спомена нещо за гъделичкане на крави чрез въвеждането на оловната сачма в движение посредством сгъстен въздух и това донякъде оформи намеренията му. Вярно, че терасата на Замъка не изобилстваше с крави. И все пак я си представи, че се появи някоя. Човек никога не може да бъде сигурен с кравите.

Крави нямаше. Само Рупърт Бакстър. Бившият секретар тъкмо хвърляше цигарата си.

Повечето мъже са съвсем наясно по въпроса за хвърлянето на цигарите си. Целият свят им е пепелник. Но Рупърт Бакстър беше подреден човек. Вярно, той остави фасата да падне на земята като всеки нормален младеж, но веднага след това по-добрата му половина

надделя. Наведе се да вдигне обекта, който стоеше като срамно петно върху гладките плочи на терасата, и поканата, изписана недвусмислено върху примамливите му задни части, беше твърде неустоима дори и за по-силен духом мъж от лорд Емсуърт.

И гореупоменатият дръпна безмилостно спусъка, а Рупърт Бакстър подскочи във въздуха с пронизителен писък. Лорд Емсуърт отново седна в стола си и хладнокръвно се захвана с Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

В днешно време хората се интересуват от психологията на престъпника. Ето защо разказвачът смята, че няма да накара публиката си да изгуби интерес, ако в този момент спре и анализира онова, което ставаше в главата на лорд Емсуърт след извършването на пъкленото дело, описано преди малко.

Та в началото, докато седеше и разгръщаше страниците на своя любим Уифъл, всичко, което чувстваше, бе само едно кротко въодушевление, една трепетна радост, едно дълбоко удовлетворение, каквито би изпитал, ако цялата нация стане на крака да го аплодира за някое велико обществено дело.

Това, че беше накарал бившия си подчинен да скача като бясна катерица, не бе единственият източник на неговото щастие. Най-много го въодушевяваше тоя страхотен, тоя невероятен изстрел. Деветият граф беше чувствителен мъж и макар че не се издаде пред внука си Джордж, не успя и съвсем да скрие раздражението си от непростимото предположение на момчето, че на младини е бил посредствен стрелец.

„Някога улучвал ли си нещо, дядо?“ — децата казват такива неразумни неща, без да искат да наранят, но все пак пробиват бронята. „Някога улучвал ли си нещо, дядо?“ Дявол го взел! Нека Джордж да не пипне въздушна пушка четиридесет и седем години и после още от раз да уцели средно голям задник на секретар от такова разстояние! При това на лоша светлина.

Но след като поседя малко в това възторжено състояние, настроението му претърпя промяна. Удовлетворението на стрелеца, покосил жертвата, никога не може да остане едно и също. Рано или късно се прокрадва мисълта за възмездието. Така стана и с лорд

Емсуърт. Изведнъж той чу шепота на съвестта в ухото си: „Какво ще стане, ако сестра ти Констанс разбере?“

Секунда преди да чуе вътрешния си глас, Негова светлост се хилеше доволно. Сега се вледени и усмивката отлетя от лицето му като полъх на вятъра, за да се смени от изражение на тревога и ужас.

Не че нямаше основание за такава тревога и ужас. Представи си колко злъчна и страшна можеше да бъде Констанс, когато е извършил такава дребна простъпка като например да се появи на вечеря с кламери на колосания нагръдник вместо с по-традиционните копчета. И умът му направо отказваше да побере мисълта какво го очаква в случай като сегашния. Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“ падна от треперещата ръка на графа, а той остана така, оклюмал като болна кокошка, порода шропширски плимутрок. В този момент влезе лейди Констанс и като забеляза лицето му, се интересува живо от причината.

— Какво има, Кларънс?

— Не знам да има нещо.

— Защо приличаш на болен плимутрок?

— Не приличам на болен плимутрок — отвърна лорд Емсуърт с цялата смелост, която успя да събере.

— Е, добре — лейди Констанс приключи въпроса, — говори ли с Джордж?

— Разбира се. Да, как не, говорих с Джордж. Той тъкмо излезе и аз... ъъ... говорих с него.

— Какво му каза?

— Казах му — лорд Емсуърт искаше изрично да подчертае това, — казах му, че не знам даже как се зарежда това чудо.

— Не му ли се скара здравата?

— Разбира се, че му се скарах. От здравата по-здравата. Казах му: „Ъъ, Джордж, ти знаеш как се зареждат тия работи, а аз не знам, но това не е причина да обикаляш наоколо и да стреляш по мистър Бакстър.“

— Само това ли му каза?

— Не, с това започнах. После...

Лорд Емсуърт спря. Не би могъл да довърши изречението за нищо на света. Защото, докато говореше, на прага се появи Рупърт

Бакстър и деветият граф се прегъна на две в стола си като шеф на мафията в ръцете на тайната полиция.

Бившият секретар влезе, накуцвайки. Очите му мятаха искри иззад очилата, а лицето му издаваше силно негодувание. Лейди Констанс го погледна учудено.

— Случило ли се е нещо, мистър Бакстър?

— Дали се е случило нещо? — гласът му беше напрегнат и треперлив. Беше загубил обичайната си вежливост и явно нямаше намерение да цепи басма на никого. — Дали се е случило нещо? Знаете ли какво се случи? Това изчадие ме простреля *отново*!

— Какво!

— Само преди няколко минути. На терасата.

Лорд Емсуърт се размърда от парализата си.

— Сигурно ти се е сторило — рече той.

— Да ми се е сторило! — Рупърт Бакстър се разтресе от очилата до обувките. — Казвам ви, че бях на терасата и тъкмо се бях навел да си взема фасата, когато нещо ме удари по... нещо ме удари отзад.

— Сигурно е била оса — настоя лорд Емсуърт. — Тази година ги има много. Чудя се — прояви той желание за един дружески разговор — знае ли някой от вас, че осите вършат много важна работа? Те пречат на личинките на дългоножката, които, както знаете, нанасят големи вреди на...

В тревогата на лейди Констанс звучеше и озадачение.

— Не може да е бил Джордж, мистър Бакстър. В момента, в който ми казахте какво е направил, аз му конфискувах въздушната пушка. Ето я там, на масата.

— Да, ето я на масата — посочи услужливо лорд Емсуърт.

— Ако се приближиш, ще я видиш много ясно. Сигурно е била оса.

— Нали не си излизал от стаята, Кларънс?

— Не, бях тука през цялото време.

— Тогава е било невъзможно за Джордж да ви простреля, мистър Бакстър.

— Именно — подкрепи я лорд Емсуърт. — Оса, точно така. Освен ако, както казах, не си си въобразил.

Секретарят настръхна.

— Аз не халюцинирам, лорд Емсуърт.

— Напротив, драги ми младежо. Предполагам, това се получава, защото пренапрягаш мозъка си. И друг път се е случвало с къде-къде по-умни хора.

— Кларънс!

— Ами така си е. Знаеш го много добре. Помниш ли, когато взе да чопли по саксиите, защото мислеше, че си си оставила там огърлицата.

— Не съм...

— Така беше, драги ми младежо. Може и да си забравил, но си беше точно така. И после по причини, известни само на теб, запрати саксиите по мен през прозореца на спалнята ми.

Бакстър се обърна към лейди Констанс червен като рак. Епизодът, за който бившият му работодател намекваше, беше едно от нещата, за които не искаше да си спомня никога.

— Лорд Емсуърт говори за случая, когато диамантената ви огърлица беше открадната, лейди Констанс. Тогава ми изглеждаше, че крадецът я е скрил в някоя саксия.

— Разбира се, мистър Бакстър.

— Е, нека бъде както искаш — съгласи се радушно лорд Емсуърт. — Но, ей на, да пукна, но никога няма да забравя как се събудих и видях всичките тия саксии да се сипят от прозореца като порой и после, като погледнах навън — там на поляната беше Бакстър с резедавата си пижама и с див поглед в очите...

— Кларънс!

— Е, така де. Само го споменах. Става дума за халюцинациите — и друг път ги е имал — настоя лорд Емсуърт, макар и приглушено.

Лейди Констанс утешаваше секретаря както майка болното си отроче.

— Наистина е невъзможно Джордж да го е направил, мистър Бакстър. Пушката изобщо не е напускала тази...

Тук тя спря изведнъж. Красивото ѝ лице се вкамени. Когато проговори отново, утешителните нотки в гласа ѝ бяха изчезнали и той режеше като стомана.

— Кларънс!

— Да, скъпа?

Лейди Констанс пое дълбоко въздух.

— Мистър Бакстър, дали ще имате нещо против да ни оставите за малко насаме. Искам да говоря с лорд Емсуърт.

Затварянето на вратата беше последвано от тишина, последвана от своя страна от някакъв странен вой, наподобяващ звука на газ, свистящ от спукана тръба. Това беше лорд Емсуърт, който се опитваше да си тананика небрежно.

— Кларънс!

— Да? Кажу ми, драга?

С всеки изминал момент лицето на лейди Констанс ставаше все по-каменно. На първо място причина беше споменът, който просветна в главата ѝ за това как беше влязла в стаята и заварила брат си с вид на болен плимутрок. Честните хора, помисли си тя, не изглеждат като болни плимутроци. Безпристрастният наблюдател би объркал някого с въпросното животно единствено и в краен случай, ако на душата му тежи тежко престъпление.

— Кларънс, ти ли гръмна мистър Бакстър?

За щастие видът на лейди Констанс предварително беше подготвил деветия граф за този въпрос. Той го очакваше в пълна бойна готовност.

— Аз ли? Кой, аз? Да гръмна Бакстър? Защо, по дяволите, ми е притрябвало да гръмвам Бакстър?

— Можем да разгледаме мотивите ти по-късно. Това, което те питам сега, е — ти ли го направи?

— Разбира се, че не съм.

— Пушката не е напускала стаята.

— Да гръмна Бакстър, хайде де! Не съм чувал по-абсурдно нещо в живота си.

— Бил си тука през цялото време.

— И какво от това? Да предположим, че съм бил. Да предположим, че съм искал да стрелям по Бакстър. Да предположим, че ръцете са ме сърбели, дявол да го вземе, да стрелям по него. Как бих могъл да го направя, като не знам даже как се зарежда това оръжие?

— Някога си знаел.

— Някога знаех много неща.

— Много е лесно да заредиш въздушна пушка. Аз бих могла да го направя още сега.

— Е, аз пък не бих.

— Тогава как ще обясниш факта, че мистър Бакстър е бил прострелян с пушката, която заедно с теб не е напускала тази стая?

Лорд Емсуърт вдигна с умолителен жест ръце към небето.

— Откъде знаеш, че е бил прострелян с тази пушка? Мили Боже, как вие жените си правите заключения! Откъде знаеш, че няма и друга пушка? Откъде знаеш, че това място не е заринато с пушки? Откъде знаеш, че Бийч няма такава пушка? Или пък някой друг?

— Едва ли Бийч би прострелял мистър Бакстър.

— Откъде знаеш, че не би го сторил? Имал е въздушна пушка в детските си години. Самият той го каза. На твоето място бих го наблюдавал.

— Не ставай смешен, Кларънс.

— Не съм и наполовина смешен колкото тебе. Да ми говориш, че съм стрелял по хората с въздушна пушка. Защо ми е да стрелям? И как си представяш, че мога да улуча Бакстър от такова разстояние?

— Какво разстояние?

— Той е бил на терасата, нали така? Специално каза, че е бил на терасата. А аз бях тука горе. Човек трябва да е жив снайперист, за да улучи някого от такова разстояние. За кого ме вземаш? За някой от ония типове, които улучват ябълки по главите на синовете си?

Доводите несъмнено звучаха логично. Лейди Констанс беше разколебана. Тя се намръщи колебливо.

— И все пак колко странно! Мистър Бакстър е убеден, че някой го е прострелял.

— Изобщо не е странно. Нямаше да бъде странно даже ако Бакстър се мислеше за ряпа, изгризана от бял заек с розови очи. Много добре ти е известно, макар да не си го признаваш, че това момче е хахо първа категория.

— Кларънс!

— Няма защо да ми викаш Кларънс. Тоя тип е пълна откачалка и винаги си е бил такъв. Нали го видях със собствените си очи в пет часа сутринта на поляната с резедавата си пижама да замеря със саксии прозореца ми. Пфу! Явно цялата история е резултат от болното му въображение. Прострелян бил, дрън-дрън! Не съм чувал по-голяма глупост. А сега — лорд Емсуърт се изправи решително — отивам да хвърля един поглед на розите. Дойдох в библиотеката да се отдам на

четене и размисъл, а вместо това трябваше да посрещам и изпращам тълпи от хора, които ми дрънкат за сватби с Абъркромби, за простреляни задници, за това, че аз съм бил стрелял и тем подобни... Бога ми, по-лесно щях да посадя цяла леха лук наред Пикадили Съркъс. Тъй де! Аман! — изпъшка лорд Емсуърт, който вече беше достатъчно близо до вратата, за да се почувства в безопасност при произнасянето на това не особено подобаващо възклицание. — Аман! — повтори той и добави едно „Тюх!“, за да бъде още по-изразителен, след което бързо излезе.

Но дори и сега не беше писано на разтревожения му дух да намери покой. За да стигнеш до парадния изход на Замъка Бландингс, ако си тръгнал от библиотеката и слизаш по главните стълби, задължително трябва да минеш през коридора. Отляво на този коридор има малък кабинет. А на входа на този кабинет стоеше племенницата на лорд Емсуърт, Джейн.

— Ехей — викна тя. — Чичо Кларънс!

Деветият граф не беше в настроение да си приказва с ехейкащи племенници. Джордж Абъркромби може и да си пада по срещи с това момиче. Същото би могло да се отнася и за Хърбърт, лорд Роугейт. Но ако питаха него, той предпочиташе усамотението. През целия следобед на главата му се струпаха толкова много женски истории, че даже и хубавата Елена да се беше появила на вратата на кабинета и да му беше ехейнала, той само щеше да ускори крачка.

Точно това стори и сега.

— Не мога сега, драга, не мога сега.

— Можеш, можеш, стрелецо — отвърна Джейн и лорд Емсуърт установи, че наистина може. Спря се толкова рязко, че едва не си сецна кръста. Ченето му беше провиснало, а пенснето танцуваше на връвта като листо на вятъра.

— Бъфало Бил, факирът на прерията — той никога не пропуска. Моля, оттук, чичо Кларънс — Джейн посочи към кабинета. — Бих искала да си кажем две думи.

Деветият граф се подчини. Той последва момичето в кабинета и внимателно затвори вратата след себе си.

— Ти... ти не може да си ме видяла? — потрепери той.

— Може, може и още как. Наблюдавах с интерес от началото до края.

Лорд Емсуърт се примъкна до един стол и се свлече в него, вперил стъклен поглед в племенницата си. Всеки чикагски бизнесмен от новото поколение би разбрал чувствата му и би му влязъл в положението.

Това, което трови живота на стрелеца и понякога го кара да се тропне мрачно по главата с въпроса има ли смисъл да продължава, е оная досадна тенденция на околното общество да си вре носа в най-неудобните моменти. Ха речеш да уредиш някой спор с търговския конкурент с невинната помощ на своя скорострелен автомат, ха се пръкне изневиделица някой натрапчив свидетел и ето че си се насадил в нова каша.

А лорд Емсуърт при това беше в по-лоша позиция от чикагския си духовен брат, защото последният винаги можеше да приключи проблема си, като прати поредния свидетел в циментово сако на дъното на местната река. На Негова светлост това тъжно удоволствие му бе забранено. Един шропширски земевладелец, който държи на позициите си в графството, не може току-така да изтрива племенниците си от лицето на земята. Всичко, което може да стори, когато открие, че са го спипали до гуша в местопрестъплението, е да се пули насреща им със стъклени очи.

— Бях на първия ред през цялото представление — продължи Джейн. — Когато си тръгнах от библиотеката, отидох в храстите да си изплача очите и изведнъж те мернах да се прокрадваш към прозореца със зловещо изражение на подло коварство и с въздушната пушка на малкия Джордж в ръка. И тъкмо си мислех дали да не грабна един камък и да те фрасна с него по наглата муцуна, защото си го прошиш от самото начало, когато ти вдигна пушката и се прицели. Последва изстрел, рев и в следващия момент Бакстър се къпеше във фонтани кръв на терасата. И както си стоях там, една мисъл се оформи в съзнанието ми. И тя беше: какво ще рече леля ми Констанс по въпроса, когато ѝ разкажа всичко това?

Лорд Емсуърт произведе хрипкав, гъргорец звук, като предсмъртната песен на оня болен плимутрок, с който го бе сравнила сестра му.

— Ти... ти нали няма да ѝ кажеш?

— Защо пък не?

Маларичен гърч разтресе нещастния граф.

— Умолявам те, не й казвай, скъпа. Знаеш я каква е. Не смея да си помисля какво ще стане.

— Мислиш ли, че ще ти натрие яко носа?

— Да.

— И аз. Но ти напълно си го заслужаваш.

— О, скъпа!

— Е, не е ли вярно? Помисли си как се държиш. Опитваш се да сгазиш щастieto ми като луда крава телето си.

— Не се опитвам да сгазя щастieto ти.

— Не? Тогава седни на това бюро и напиши едно писъмце на Джордж, че му даваш работата.

— Но...

— Какво каза?

— Само казах „но“.

— Не го повтаряй. От теб, чичо Кларънс, искам да действаш бързо и с усмивка на уста. Готови ли сме? „Драги господин Абъркромби...“

— Не знам как се пише — спря лорд Емсуърт с вид на човек, който е намерил приемливо разрешение за всички.

— Ще се погрижа за правописа. А, б, ъ, р — Абър; к, р, о, м — кром; б, и — би. Всичко това прави цялата дума — Абъркромби, което пък е името на човека, когото обичам. Ясно?

— Да — промълви лорд Емсуърт гробовно, — ясно.

— Тогава продължаваме. „Драги господин Абъркромби, съгласно“ — с, ъ, г — не го сбутвай толкова — лас-но, „съг-ласно нашия последен разговор...“

— Ама аз не съм говорил изобщо с този човек.

— Няма значение. Така се казва. „Съгласно нашия последен разговор имам удоволствието да Ви предлага мястото на управител на Замъка Бландингс и ще се радвам, ако заемете длъжността незабавно. Искрено Ваш: Емсуърт.“ Е-м-с-у-ъ-р-т.

Джейн взе писмото, попи го нежно с попивателната и го пъкна в пазвата си.

— Браво — каза тя. — Ето това е. Благодаря ти много, чичо Кларънс. Така си изкупи вината за подлите ти опити да опропастиш

живота ми. Ти стартира лошо, но на финала свърши отлична работа.

Като го целуна с обич, тя излезе от стаята, а лорд Емсуърт се отпусна на стола си, като се опитваше да прогони образа на сестра си Кони, който все по-застрашително се изпречваше пред очите му. Какво щеше да каже Кони, когато разбере, че пряко ясните ѝ разпоредби е дал работата на младежа?

Той потъна в размисли за лейди Констанс и му дойде на ум, че едва ли има друг такъв нещастник в целия свят, изнемогващ под чехъла на сестра си. Разбираше, че е слабост от негова страна да се прегъва в просещ поклон под атаката на някаква си сестра. Повечето мъже си запазват този малодушен жест за съпругите си. Но при него нещата винаги са стояли точно така, още от ония далечни дни на детството, които помнеше толкова добре. И сега му се струваше твърде късно да ги променя.

Единственото успокоение, което можеше да изпита в този тежък час, бе мисълта, че нещата стоят зле, но не чак толкова, колкото биха могли. Поне страшната тайна беше запазена. Онзи внезапен момент на възврънатото детство никога няма да види бял свят, за да му донесе беди. Кони никога няма да разбере коя е била ръката, дръпнала фаталния спусък. Може и да подозира, но никога няма да научи със сигурност. Нито пък проклетият Бакстър. Животът ще го превърне в стар, беловлас, очилат старчок, но тази история завинаги ще си остане неразгадана мистерия за него.

Дяволски късмет, помисли си лорд Емсуърт, че тоя тип не е подслушвал на вратата разговора му с Джейн.

И точно в този момент някакъв звук иззад гърба му го накара да се обърне и след това да излети от стола си в конвулсивен скок, който почти го остави без дъх. Зад перваза на отворения прозорец, както ония трупове, които се подават от гроба, за да се срещнат с убиеца си, се издигаше бавно главата ведно с раменете на Рупърт Бакстър. Вечерното слънце се отразяваше върху очилата му и на лорд Емсуърт му се стори, че просветват като очи на дракон.

Рупърт Бакстър не беше подслушвал на вратата. Нямахше нужда. Точно под прозореца на кабинета на Замъка Бландингс имаше малка дървена скамейка и Бакстър беше седял на нея от началото до края на разговора, който току-що описахме. Ако беше наред стаята, може би би чувал малко по-добре, но и този въпрос е спорен.

Когато двама мъже се изправят очи в очи, като единият от тях наскоро е прострелял другия с въздушна пушка, а вторият пък току-що е разбрал кой е бил виновникът за кървавата дупка в гащите му, то тогава не се очаква разговорът им да потръгне гладко от самото начало. Можеше да се усети известна грапавина — това, което човек би нарекъл скованост. В първата половин минута от срещата единственото от рода на вокален изказ, което се случи, бе, че лорд Емсуърт си прочисти гърлото и след това отново се вдърви. Вероятно тази тишина щеше да се проточи неопределено дълго, ако Бакстър не бе направил движение, подсказващо, че се оттегля. През цялото това време той се беше пулил в бившия си работодател с лице като отворена книга, в която и най-късогледото око би разчело съвкупност от емоции. В този момент той направи една крачка назад и скованото гърло на лорд Емсуърт се пробуди.

— Бакстър!

В гласа на деветия граф имаше гореща молба. Не се случваше често да изпитва желание да си приказва с Рупърт Бакстър, но точно сега особено жадуваше да го задържи. Искаше да го успокои, да се извини, да обясни. Даже беше готов, ако се наложи, да му предложи старата служба на личен секретар като награда за мълчанието.

— Бакстър! Драги ми младежо!

Един висок тенор, който душевната агония беше изстреляла чак до горно ла, има непреодолима сила, на която даже и човек в емоционалното състояние на Рупърт Бакстър не може да удържи. Той нямаше намерение да спира отстъплението си, но бе принуден да го направи и лорд Емсуърт, който междуременно се бе втурнал към прозореца, успя навреме да протегне врат през него и с облекчение да види, че бившият му секретар все още е в обсега на благата му дума.

— Тъ, Бакстър, можеш ли да ми отделиш един момент?

Очилата на секретаря просветваха студено.

— Желаете да говорите с мен, лорд Емсуърт?

— Точно така — закима усърдно Негова светлост, като че ли намираще фразата за особено подходящ начин да се кажат нещата. — Да, желая да говоря с теб — и той спря, за да прочисти гърлото си отново. — Кажете ми, Бакстър — кажете ми, драги ми младежо — ти... въ... седеше ли на таз скамейка преди малко?

— Седях.

— И дали случайно не си дочул какво си приказвахме с племенницата ми?

— Случайно дочух.

— Тогава, струва ми се — така си мисля — предполагам — може би — без съмнение си бил изненадан от това, което си дочул?

— Бях изумен — поправи го Рупърт Бакстър, който нямаше да се остави да му пробутват някакви си слаби думи в такъв момент.

Лорд Емсуърт прочисти гърло за трети път.

— Искам да ти обясня всичко — рече той.

— О?

— Да. Аз... въ... особено се радвам на възможността да ти обясня всичко — каза лорд Емсуърт, макар и с по-малка доза удоволствие в гласа за човек, който особено се радва да обясни нещо на някого. — Предполагам, че забележките на моята племенница вероятно са те заблудили.

— Съвсем не.

— Може да са те насочили в невярна посока.

— Точно обратното.

— Но, ако си спомням правилно, тя създаде впечатлението — с това, което каза... моята племенница създаде впечатлението с това, което каза... човек, дочул това, което каза моята племенница, вероятно би останал с впечатлението, че нарочно съм се прицелил в тебе с въздушната пушка.

— Именно.

— Тя обаче дълбоко грехи — разпали се лорд Емсуърт.

— Схванала е нещата напълно погрешно. Момичетата говорят понякога такива глупости... създават проблеми... тревожат хората. Трябва да са по-внимателни. Това, което в действителност се случи, драги ми младежо, е, че гледах от прозореца на библиотеката... с пушката в ръка... и без да искам, трябва да съм сложил пръст върху спусъка... защото изведнъж... без изобщо да очаквам... ей на, да пукна, ако не е така... пущината взе, че гръмна. Случайно.

— Наистина?

— Съвсем случайно. Не бих искал да си мислиш, че съм се целил в тебе.

— Наистина?

— И не бих искал да разкажеш... въ... на някого за това нещастно стечение на обстоятелствата, така че да й... искам да кажа — да му създадеш впечатлението, че съм се целил в тебе.

— Наистина?

Лорд Емсуърт не можеше да се заблуждава, че гласът на събеседника му звучи особено окуражаващо. Имаше чувството, че тъпче на едно място.

— Точно така си беше — промълви той след кратка пауза.

— Разбирам.

— Чиста случайност. Аз самият бях най-изненадан от всички.

— Разбирам.

Лорд Емсуърт също разбираше. Той усети, че е дошъл моментът да изиграе последната си карта. Не беше време да се дърпа като магаре и да мисли за щетите. Трябваше да продължи до оная страховита крайност, която вече бе обмислил.

— Я ми кажи, Бакстър — започна той. — Занимаваш ли се с нещо понастоящем, а, Бакстър?

— Да — отвърна другият без грам колебание. — Тръгнал съм да търся лейди Констанс.

Една буца подскочи в гърлото на деветия граф и му попречи да отвърне.

— Искам да кажа — продължи той треперливо, когато спазъмът премина, — разбрах от сестра ми, че си свободен... че си напуснал онзи, как му беше името, американеца... и се надявах, драги ми Бакстър — лорд Емсуърт говореше хрипкаво, като че ли думите го душаха, — че може да успея да те убедя да заемеш — да се върнеш — всъщност канех се да те помоля, ако нямаш нищо против, да станеш отново мой секретар.

Той спря и като измъкна кърпичката си, с немощна ръка избърса чело. Ужасната реч беше произнесена и това изпълнение го бе оставило изчерпан и слаб.

— Така ли? — извика Рупърт Бакстър.

— Да — потвърди глухо Негова светлост.

Рупърт Бакстър се промени до неузнаваемост. Като че ли тези думи бяха някаква магическа формула, която преизпълни с благодост и светлина човека, който до момента приличаше повече на очилат буреносен облак, отколкото на същество от плът и кръв. Той престана

да се въси зловещо. Чувството, че ей сега очите му ще пуснат някоя светкавица, изчезна. Даже стигна дотам, че да се усмихне. И ако тази усмивка накара лорд Емсуърт да почувства, че вътрешностите му минават през центрофуга, то вината не беше негова. Младежът само се опитваше да се усмихва ведро.

— Благодаря — отвърна той. — Приемам с удоволствие.

Лорд Емсуърт замълча.

— Винаги съм бил щастлив в Замъка.

Лорд Емсуърт продължаваше да мълчи.

— Много ви благодаря — не спираше Рупърт Бакстър. — Каква приятна вечер.

И той се изгуби от погледа му, а деветият граф се зае да проучи вечерта. Както каза и Бакстър, вечерта наистина бе приятна, но тя не му донесе успокоението, което приятните вечери обикновено му носеха. Като че над него пълзеше задуха. Залязващото слънце светеше храбро над китната градина, но не лъчите му, а издължаващите се сенки оставяха отпечатък върху благородната душа на клетия аристократ.

Сърцето му се свиваше от горест. О, казва поетът, какви възли заплитаме само, когато за пръв път измамим! Съвсем същото, помисли си лорд Емсуърт, както и когато решим да стреляме с въздушна пушка. Само един небрежен, случаен изстрел към наведения Бакстър и каква реколта от злощастия, какво жестоко възмездие! В резултат от този единичен, нехаен изстрел той беше принуден да прибави един управител към персонала си, който ще вбеси сестра му Констанс, и един личен секретар, способен да превърне живота му в ада, който беше в старите, тежки, Бакстъррови дни. Едва ли можеше да си докара повече беди дори и ако беше обстрелвал Замъка с базука.

Най-накрая с бавни, разсеяни стъпки той се затътри към изхода, подновявайки плана си да иде да помирише розите. Половин час след като Негова светлост беше обсипвал с усмивки цветята, го посети Бийч, верният му иконом, който го намери така вгълбен, че се наложи да го повика два пъти, преди да го накара да вдигне носа си от една несравнимо-благоуханна Gloire de Dijon.

— А?

— Бележка за вас, м' лорд.

— Бележка? От кого?

— От мистър Бакстър, м'лорд.

Ако лорд Емсуърт бе по-малко потопен в собствените си грижи, би забелязал, че гласът на иконома му не беше обичайният плътен глас. Звучеше глухо и някак безизразно. Беше гласът на иконом, който е изпуснал птичето от клетката. Но тъй като деветият граф не беше във върхова форма и не му се анализираха гласове на икономи, той просто взе бележката от подноса и я отвори с безпокойство, чудейки се защо ли Бакстър ще му праща бележки.

Писмото беше толкова кратко, че лорд Емсуърт успя да си отговори на въпроса още от пръв поглед.

ЛОРД ЕМСУЪРТ,

След това, което се случи, трябва да отменя решението си да приема поста на секретар, който ми предложихте.

Напускам Замъка незабавно.

Р. БАКСТЪР

Само толкоз.

Лорд Емсуърт се пулеше в листа. Слабо е да кажем, че бе озадачен. Беше втрещен. Ако онази Gloire de Dijon, която преди малко миришеше, го бе захапала за носа и бе гризнала върха му, едва ли щеше да бъде по-озадачен. Не разбираше нито дума.

Като в сън до ушите му достигна гласът на Бийч.

— Ъ?

— Оставката ми, м'лорд.

— Какво?

— Оставката ми, м'лорд.

— Какво за нея?

— Казвах ви, че искам да подам оставката си, м'лорд.

Целият този брътвеж започна да дразни лорд Емсуърт. Опитва се той да проумее оплетената история, която му се е стоварила върху главата, а Бийч пречи на концентрацията му с някакви си врели-некипели оставки.

— Да, да, да — отвърна той. — Ясно. Разбрах. Да. Да.

— Много добре, м'лорд.

Като остана сам, лорд Емсуърт погледна фактите очи в очи. Сега разбра какво се бе случило. Писмото вече не представляваше мистерия. То означаваше, че по една или друга причина козът му се бе оказал безсмислен. Надяваше се да затвори устата на Бакстър с подкуп и се провали. Секретарят беше приел маслинената клонка, но по-късно явно го бяха налегнали съвсем различни чувства и той бе променил решението си. Без съмнение внезапна болка в нараненото място бе извикала спомена за злините, с които са го засипали, затова е решил, че предпочита отмъщението пред материалния просперитет. И сега ще раздрънка тайната. В този момент фактите сигурно се излагат пред лейди Констанс. Точно в този момент, помисли си лорд Емсуърт и потрепера, Кони може би вече го търсеше.

Един женски силует, който напредваше между розите, го накара да се разтрепери така, както врабец не трепери в устата на усурийски тигър. За секунда деветият граф се вкамени, задъхан тежко като куче. Но това не бе сестра му Констанс. Беше племенницата му Джейн.

Джейн витаеше на седмото небе.

— Здравсти, чичо Кларънс — изчурулика тя. — Розите ли наглеждаш? Изпратих онова писмо на Джордж, чичо Кларънс. По онова момче, което чисти ножовете и ботушите. Симпатяга. Казва се Сирил.

— Джейн — промълви лорд Емсуърт. — Случи се нещо ужасно и потресаващо. Бакстър е бил под прозореца, когато ние с теб говорихме, и е чул всичко.

— Мили Боже! Не може да бъде!

— Може. Всичко, до дума. И има намерение да каже на леля ти.

— Откъде знаеш?

— Прочети това.

Джейн взе бележката.

— Хм — изхъмка тя, след като я прегледа. — Ами, струва ми се, чичо Кларънс, че има само едно нещо, което можеш да направиш. Трябва да се наложиш.

— Да се наложа?

— Знаеш какво имам предвид. Стегни се. Когато леля Констанс започне да те гълчи, смръщи вежди, килни глава на една страна и й отвърщай през зъби.

— Но какво да й отвърна?

— За Бога, има хиляди неща, които можеш да й кажеш. „О, така ли?“, „Я, сстига!“, „Хей, ти май се забравяш!“, „Слушай, малката!“, „Я се чупи!“...

— Я се чупи?

— Значи „вдигай си парцалите“.

— Но аз не мога да кажа на Кони да си вдига парцалите.

— Защо не? Не си ли ти господар на собствената си къща?

— Не — отвърна лорд Емсуърт.

Джейн размисли.

— Тогава ще ти кажа какво да правиш. Отричай всичко.

— Мислиш ли, че ще стане?

— Разбира се. После леля Констанс ще пита мен и аз ще отрека всичко. Най-категорично. И двамата ще отричаме най-категорично. Ще трябва да ни повярва. Все пак сме двама на един. Не се безпокой, чичо Кларънс, всичко ще е тип-топ.

Джейн говореше с она хвъркат оптимизъм на младостта и когато след няколко минути си тръгна, й се струваше, че зад гърба си оставя един чичо с леко сърце. Лорд Емсуърт я чуваше как си пее с безгрижен глас.

Но нямаше желание да се включи в хора. Някак си не можеше да сподели слънчевите й мисли. Вглеждаше се в бъдещето и все още го намираще черно.

Имаше само един начин да се откъсне от това черно бъдеще, само едно средство да постигне моментно забвение на онова, което го очаква. Пет минути по-късно лорд Емсуърт беше в библиотеката и четеше Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

Но има една граница, отвъд която магията на това благородно четиво не действа. Уифъл беше добър, няма спор — но не достатъчно, за да прочисти съзнанието на лорд Емсуърт от товара, който го затискаше. Да се очаква това от него би означавало да се подлага на твърде голямо изпитание. Все едно да се постави задача на Уифъл да разсее и забавлява човек, опънат на масата за мъчения.

Лорд Емсуърт вече започваше да чувства, че не може да се концентрира върху тази изящна проза, когато и последната възможност за това му беше отнета. На прага се появи лейди Констанс.

— О, ето те къде си, Кларънс — каза тя.

— Да — отвърна лорд Емсуърт с глух, напрегнат глас.

По-зоркият наблюдател би забелязал нещо странно в маниера на лейди Констанс, някаква нервност и безпокойство, даже някаква боязливост, но на лорд Емсуърт, който не беше зорък наблюдател, тя му се стори такава, каквато е била винаги и той продължи да се блещи насреща ѝ като човек, изправен пред бомба с часовников механизъм. Усещаше се някак замаян. Почти не на себе си. Опитваше се да установи кое от престъпленията му ще бъде извадено първо на показ. Беше ли срещнала Джейн и беше ли научила за фаталното писмо? Или идваше право от разговора с Рупърт Бакстър, който ѝ е разказал всичко?

Беше толкова сигурен в намерението ѝ да разисква една от тия две теми, че първите ѝ думи го изпълниха с почуда. Те не само че не съдържаха очакваната ярост, ами дори прозвучаха приятелски. Като че ли лъв бе дошъл в библиотеката и бе изблеял като агне.

— Сам ли си, Кларънс?

Лорд Емсуърт повдигна провисналото си чене и отвърна, че е сам.

— Какво правиш? Четеш ли?

Лорд Емсуърт каза, че чете.

— Нали не те безпокоя?

Макар че почти онемя от изненада, лорд Емсуърт успя да измънка, че не го безпокои. Лейди Констанс отиде до прозореца и погледна навън.

— Каква прекрасна вечер.

— Да.

— Чудно, защо не си навън.

— Бях. Върнах се преди малко.

— Да. Видях те в градината с розите — лейди Констанс прокара пръст по перваза. — Говореше с Бийч.

— Да.

— Да. Видях Бийч да идва при тебе и да говорите.

Последва пауза. Лорд Емсуърт тъкмо се канеше да попита посетителката си дали се чувства добре, когато лейди Констанс отново проговори. Тази тревога в тона ѝ, тази нервност сега вече беше подчертана. Тя отново прокара пръст по перваза.

— Важно ли беше?

— Кое да е било важно?

— Какво искаше той?

— Кой?

— Бийч.

— Бийч?

— Да. Чудех се защо иска да те види.

Изведнъж в съзнанието на лорд Емсуърт проблесна споменът, че Бийч беше направил още нещо, освен да му предаде бележката на Бакстър. Ами да — по дяволите, сега си спомни всичко — заедно с нея беше подал и оставката си. И това показваше, осъзна лорд Емсуърт, в какво бласто от беди е нагазил, щом оставката на най-прекрасния иконом почти не му беше направила впечатление. Ако такова нещо се бе случило вчера, щеше да представлява истинска трагедия. Щеше да почувства, че самите основи на неговия живот се клатят. А сега едва го бе изслушал. „Да, да“ — така му бе рекъл, ако си спомня правилно. „Да, да, да. Добре.“ Или нещо подобно.

Като се замисли за тази катастрофа, деветият граф се вцепени. По-точно, беше направо ужасен. Още почти от началото този превъзходен иконом бе част от Замъка, а сега се канеше да се стопи като сняг на слънце — или поне дотолкова, доколкото това сравнение можеше да важи за човек от сто кила, при това без дрехите. Не му го побираше главата. Това беше същински кошмар. Не би могъл да остане лишен от Бийч. Живот без Бийч би бил непоносим.

Когато проговори, гласът му бе остър и отчаян.

— Кони! Знаеш ли какво се случи? Бийч си подаде оставката!

— Какво!

— Да. Оставката. Подаде си я. Бийч. И нито дума обяснение. Никаква причина. Никаква...

Гласът на лорд Емсуърт секна. Чертите на лицето му се изопнаха. Беше го осенило единственото възможно разрешение на тази мистерия. Кони е в дъното на всичко. Кони трябва да се е правила на много важна с нещастния иконом и да е наранила чувствата му.

Да, само това ще да е. Тия работи са й в стила. Неведнъж или дважд я е виждал да се перчи със старото си аристократично потекло. Онова присвиване на устните например, повдигането на веждите и изобщо дивотиите на стотната щерка на графа. Естествено, нито един иконом не би го понесъл.

— Кони — викна Негова светлост, като наместваше пенснето си, за да я погледне строго и обвинително, — какво си направила на Бийч?

Някакъв звук, който почти приличаше на хлипане, се изтръгна от устните на лейди Констанс. Красивото ѝ лице беше бледо и по някакъв странен начин като че се бе смалило.

— Гръмнах го — прошепна тя.

Лорд Емсуърт реши, че както обикновено не е дочул.

— Какво си го направила?

— Гръмнах го.

— Гръмнала си го?

— Да.

— Искаш да кажеш, че си го гръмнала?

— Да, да, да! Гръмнах го с въздушната пушка на Джордж.

Лорд Емсуърт изпусна една свистяща въздишка. Той се облегна на стола си, а библиотеката заигра ръченица пред разлюляния му взор. Да кажем, че се е почувствал премалал от облекчение, означава да подценим ефекта на това необикновено съобщение. Успокоението му бе толкова силно, че тялото му изведнъж олекна като перце. Неведнъж през изминалите петнадесет минути си беше казвал, че само чудо може да го спаси от последствията на неговото престъпление, и ето че чудото стана. Никой по-добре от него не знаеше какви безочливи същества са жените, но след случилото се дори и Кони не би имала наглостта да го упрекне за това, което е сторил.

— Гръмнала си го? — повтори той, когато си възвърна говора.

Един мимолетен полъх от предишната властност на лейди Констанс повя от лицето ѝ.

— Престани да повтаряш това, Кларънс! Не е ли достатъчно ужасно да направиш нещо толкова ненормално, че да трябва да те слушам как го повтаряш като папагал? О, Боже! О, Боже!

— Но защо го направи?

— Не знам. Казвам ти честно, не знам. Нещо внезапно ми стана. Като че ли бях омагьосана. След като ти излезе, реших да занеса пушката на Бийч...

— Защо?

— Аз... аз... Ами мислех си, че ще е на по-сигурно място при него, отколкото да се търкаля из библиотеката. Затова я свалих долу в

килера. И през цялото време си мислех каква отлична нишанджийка бях като дете...

— Какво? — лорд Емсуърт не можеше да отмине това току-така. — Какво искаш да кажеш с това, че си била отлична нишанджийка като дете? Ти никога не си хващала пушка.

— Хващала съм. Кларънс, ти спомена за това как Джулия простреля навремето мис Мейпълтън. Е, не беше Джулия — аз бях. Накара ме да остана в стаята и да си преговарям реките в Европа, затова я гръмнах. В ония години нямах грешка.

— На бас, че не си била толкова добра колкото мене — засегна се лорд Емсуърт. — Аз уцелвах даже плъх.

— И аз уцелвах плъх.

— Колко плъха си уцелила?

— О, Кларънс, Кларънс! Остави сега уцелените плъхове.

— Да — лорд Емсуърт се сети, че има по-важни въпроси. — Да, по дяволите. Да оставим уцелените плъхове. Кажи ми каква е тая история с Бийч.

— Ами, когато стигнах до килера, там нямаше никой. Видях Бийч да седи в един шезлонг навън до лавровия храст и да чете.

— Колко далече?

— Не знам. Какво значение има? Предполагам, около три метра.

— Три метра? Ха!

— И тогава го турих на мушката. Не можах да се удържа. Като че бях обладана от духа на Бъфало Бил. Мяркаше ми се някаква отвратителна представа в главата как ще подскочи като заклан петел. И натиснах спусъка.

— Откъде знаеш, че си го уцелила? Може и да си пропуснала.

— Не може да съм пропуснала. Той изхвърча нагоре като изритан от глостърширски катър. После ме видя на прозореца, дойде вътре при мен, а аз му казах: „О, Бийч, искам да вземеш тази пушка и да я държиш при теб.“ Пък той отвърна: „Много добре, м'лейди.“

— Нищо ли не каза за това, че си го простреляла?

— Не. И аз толкова се надявах, че не е разбрал какво се е случило. Тръпнех в мъчително очакване. А сега, като казваш, че си е подал оставката, от ясно по-ясно е, че знае всичко. Кларънс — проплака лейди Констанс и сплете пръсти като преследвана робиня в мексикански сериал, — разбираш ли в какво ужасно положение съм?

Ако той ни напусне, ще разнесе историята из цялото графство и хората ще ме вземат за смахната. Никога няма да го преживея. Трябва да го убедиш да остане. Предложи му двойна заплата. Предложи му всичко. Не трябва да му позволяваме да напуска. Ако го направи, аз никога няма... шшшт!

— Какво шъткаш... Оо, аа — лорд Емсуърт най-после разбра, че някой отваря вратата.

Влезе племенницата му Джейн.

— А, здрасти, лельо Констанс. Чудех се къде си. Мистър Бакстър те търси.

Лейди Констанс отвърна разсеяно:

— Мистър Бакстър?

— Да. Чух го да пита Бийч къде си. Мисля, че иска да говори с тебе.

Джейн хвърли към лорд Емсуърт бърз поглед и леко намигна. „Помниш ли?“ — говореше погледът. „Най-категорично!“ — напомняше намигането.

Навън се чува крачки. Рупърт Бакстър влезе в стаята с широка стъпка.

В един по-ранен момент от нашия разказ бяхме оприличили гневния Рупърт Бакстър на буреносен облак. Възможно е читателят да си е помислил за някакъв обикновен буреносен облак, от онези, които боботят, боботят, пък спрат, без да са направили нищо особено. Но не на такъв облак мязаше сега бившият секретар, а на онези, които изригват над градовете в тропиците, заливат ги като потоп и безмилостно принуждават хиляди невинни люде да търсят спасение в паническо бягство. Той се движеше свъсен към лейди Констанс с ръце, протегнати напред.

— Дойдох да си кажем довиждане, лейди Констанс — бяха думите му.

Нямаше много неща, които биха извадили лейди Констанс от мислите ѝ, но това го стори. Тя престана да бъде ловецът, отдаден на спомени за авджийските подвизи, и се ококори насреща му.

— Довиждане?

— Довиждане.

— Но, мистър Бакстър, да не би да ни напускате?

— Именно.

За пръв път Рупърт Бакстър благоволи да забележи, че деветият граф присъства на сценката.

— Нямам намерение — захапа го той — да оставам в къща, където основното ми задължение е да служа за мишена на лорд Емсуърт и неговата пушка.

— Какво!

— Точно така.

В тишината, която последва, Джейн отново хвърли към чичо си оня поглед на кураж и утеха — оня, който казваше: „Бъди твърд!“ За нейна изненада тя установи, че не му е нужен. Лорд Емсуърт вече беше твърд като скала. Лицето му излъчваше спокойствие, очите му — непоколебимост, а пенснето му даже не потрепваше.

— Това момче е чалнато — каза лорд Емсуърт с чист глас. — Абсолютно чалнато. Винаги съм ти го казвал. Мишена за пушката ми? Пфу! Пфа! Какви ги дрънка той?

Рупърт Бакстър се разтрепери. От очилата му лумна огън.

— Отричате ли, че сте стреляли по мен, лорд Емсуърт?

— Разбира се, че отричам.

— Сигурно ще отречете, че сте признали на тази млада дама тук, докато бяхте в кабинета, че сте стреляли по мен?

— Естествено.

— Казвал ли си ми, че си стрелял по мистър Бакстър, чичо Кларънс? — обади се Джейн. — Не съм те чула.

— Разбира се, че не съм.

— И аз така си помислих. Иначе щях да си спомня.

Тук Рупърт Бакстър протегна ръце нагоре към тавана, като че ли зовеше небето за справедливост.

— Но вие лично си го признахте. Помолихте ме да не казвам на никого. Опитахте се да поправите нещата, като ме наемете отново за секретар, и аз приех мястото. Тогава наистина исках да забравя цялата история. Но когато преди около половин час...

Лорд Емсуърт повдигна вежди. Джейн повдигна нейните.

— Колко странно! — обади се тя.

— Невероятно! — съгласи се лорд Емсуърт.

Той свали пенснето си и започна да го търка, като междуременно говореше с успокоителен тон. Но макар и кротък, видът му беше непоколебим.

— Бакстър, драги ми младежо — рече той, — всичко това си има само едно обяснение. Точно това, което съм ти давал вече неколkokратно. Ти пак имаш халюцинации. Никога не съм ти споменавал и дума, че съм се целил в тебе. Никога не съм споменавал и дума за това и на племенницата ми. И защо да го правя, като не съм? А колкото до това, че съм те наел за мой секретар, такъв нагъл абсурд просто бoде очите. Няма нищо на тоя свят, което да ме накара да те взема за секретар. Не искам да наранявам чувствата ти, но по-скоро бих се хвърлил мъртъв в първата канавка. Сега чуй ме, драги ми Бакстър, ще ти кажа какво да направиш. Скачай на оня твой мотоциклет и немедлено продължавай с обиколката на Англия. Ще видиш какви чудеса ще направи чистият въздух със смахнатата ти глава. След ден-два няма и да се сетиш...

Рупърт Бакстър се обърна и с горда крачка излезе от стаята.

— Мистър Бакстър! — извика подире му лейди Констанс.

Намерението ѝ да хукне след него с молбата да продължи зловредното си присъствие в уютния семеен живот на замъка Бландингс беше толкова очевидно, че лорд Емсуърт не се поколеба.

— Кони!

— Но, Кларънс!

— Констанс, остани си на мястото. Не прави нито крачка.

— Но, Кларънс!

— Нито една дяволска крачка. Чуваш ли? Остави го да се чупи!

Лейди Констанс се спря колебливо. Тогава внезапно срещна пълната сила на пенснето и като че ли и тя — както Рупърт Бакстър — бе покосена от куршум. Срина се в един стол и печално заопипва пръстените си.

— А, и между другото, Кони — продължи лорд Емсуърт, — исках да ти кажа още нещо. Дадох на оня младеж, Абъркромби, мястото, което искаше. Премислих го внимателно и реших да му пратя бележка, в която казвам, че съгласно последния ни разговор му предлагам работата на Симънс. Направих проучване и установих, че е прекрасен човек.

— Той е истинско бижу — потвърди Джейн.

— Нали чу? Джейн казва, че е бижу. Точно такъв човек ни трябва тука.

— Значи сега ние ще се оженим.

— Значи сега те ще се оженят. Чудесен брак, не мислиш ли, Кони?

Лейди Констанс мълчеше. Деветият граф повиши тон.

— НЕ МИСЛИШ ЛИ, КОНИ?

Лейди Констанс подскочи в стола си, като че ли е чула тръбата на Страшния съд.

— Да — изплака тя. — О, да.

— Браво — заключи лорд Емсуърт. — А сега да ида да поприказвам с Бийч.

Долу в килера, вперил скръбен поглед в конюшните на двора, икономът Бийч седеше с чаша в ръка и печално сърбаше портвайн. В моменти на душевна агония портвайнът за Бийч беше това, което Уифъл бе за господаря му, или, както трябва с прискърбие да добавим, вече бившия му господар. Той прибягваше към наливния еликсир, когато Животът постилаше пътя му с тръни, а никога преди Животът не бе постилал пътя му с толкова много от бодливото чудо.

Като седеше там в килера си, онзи килер, който скоро щеше да остане без него, Бийч се чувстваше на дъното на ада. Той скърбеше като някой свален монарх, който е на път да се сбогува с величието си и да замине в изгнание. Жребият беше хвърлен. Всичко свърши. Осемнадесет години, осемнадесет щастливи години той беше служил в Замъка Бландингс, а сега трябва да замине и никога повече да не се върне. Нищо чудно, че сърбаше портвайн. По-слабохарактерен мъж би се налил с ракия скоросмъртница.

Някакъв буреносен вихър отвори с гръм вратата и той видя, че уединението му е нарушено от лорд Емсуърт. Стана и го загледа втренчено. През всичките осемнадесет години служба господарят му ни веднъж не бе му оказвал честта да го посети в неговия килер.

Но не просто присъствието на деветия граф накара черните очи на Бийч да се разширят до размерите на средно големи кухненски тигани. Мистерията не свършваше дотук. Защото това беше един нов, непознат лорд Емсуърт, един лорд Емсуърт, който наместо да примигва, сега се блещеше като звяр, един лорд Емсуърт, който препускаше по пода като неустрашим кавалерийски жребец, един лорд Емсуърт, който събаряше маси и разливаше портвайн.

— Бийч — прогърмя тоз втори лорд Емсуърт, — какви, по дяволите, са тия тъпи дрънканици?

— М'лорд?

— Знаеш за какво говоря. За това, че ме напускаш. На тебе да не ти е изпила чавка акъла?

Една въздишка разтресе масивната фигура на иконома.

— Боя се, че при създалите се обстоятелства това е наложително, м'лорд.

— Защо? Какви ги мутолевиш? Я не се прави на магаре, Бийч. Наложително, дрън-дрън! Не съм чувал по-големи глупости през целия си живот. Защо да е наложително? Погледни ме в очите и ми отговори.

— Мисля, че е по-добре да си подам оставката, отколкото да бъда уволнен, м'лорд.

Сега беше ред на лорд Емсуърт да разшири очи.

— Уволнен?

— Да, м'лорд.

— Бийч, ти си поркан.

— Не, м'лорд. Мистър Бакстър не говори ли с вас, м'лорд?

— Разбира се, че говори с мен. Той цял следобед дрънка глупости. Какво общо има това?

Нова въздишка, която като че извираше от петите на плоските му крака, надипли сакото на иконома като пшеничена нива на вятъра.

— Виждам, че мистър Бакстър още не ви е информирал, м'лорд. Предполагам, че вече го е направил. Но за жалост само въпрос на време е, преди да ви осведоми.

— За какво да ме осведоми?

— Съжалявам, м'лорд, но в момент на непреодолим импулс аз прострелях мистър Бакстър.

Пенснето на лорд Емсуърт изхвъркна от аристократичния му нос. Без него той виждаше като в мъгла, но продължи да се пули в иконома и в погледа му се появи израз, представляващ неповторимо съчетание на цял букет от чувства. Изненадата би могла да бъде основното от тях, ако не беше надделяла нежността. Негова светлост не проговори, но очите му казваха: „Братко мой!“

— С пушката на мастър Джордж, м'лорд, която Нейна светлост ми повери. Съжалявам, м'лорд, но след като получих оръжието, излязох в градината и видях мистър Бакстър, който се разхождаше край храстите. Опитах се да устоя на изкушението, м'лорд, но то беше

твърде силно. Изпълни ме някакъв подтик, какъвто не съм усещал, откакто бях момче, и, с две думи...

— ... го тресна?

— Да, м'лорд.

Лорд Емсуърт можеше да събере две и две.

— Значи за това говореше той в библиотеката. Това го е накарало да промени решението си и да ми изпрати онази бележка... Колко далече беше, когато го уцели?

— Няколко метра, м'лорд. Опитах се да се скрия зад едно дърво, но той се обърна много рязко и бях така убеден, че ме е забелязал, че реших веднага да си подам оставката, преди да ви е информирал, м'лорд.

— А аз си мислех, че ме напускаш, защото сестра ми Кони те уцелила!

— Нейна светлост не ме уцели, м'лорд. Вярно е, че оръжието гръмна по случайност в ръката ѝ, но сачмата мина покрай мен.

Лорд Емсуърт изпръхтя.

— И тя ще ми казва, че била добра нишанджийка! Не може да уцели един седнал иконом на три метра. Чуй ме, Бийч, не искам да слушам повече глупости за оставки. Бога ми, как си мислиш, че ще я карам без тебе? Колко години си вече тука?

— Осемнадесет, м'лорд.

— Осемнадесет години! И ще ми говориш за оставки! Не можа ли да ти щукне по-шантава идея от тая?

— Но, м'лорд, страхувам се, че когато Нейна светлост научи...

— Нейна светлост няма да научи. Бакстър няма да ѝ каже. Той си тръгна.

— Тръгна си, м'лорд?

— Отиде си завинаги.

— Но аз разбрах, м'лорд...

— Остави какво си разбрал. Няма го. Няколко метра, така ли каза?

— М'лорд?

— Нали каза, че Бакстър бил на няколко метра, когато си го улучил?

— Да, м'лорд.

— Аа! — възкликна лорд Емсуърт.

Той взе небрежно пушката от масата и небрежно пъкна една сачма в затвора. Чувстваше се доволен и горд, както се чувстват абсолютните световни шампиони, когато първото им място е безспорно. Кони беше пропуснала цел като Бийч, все едно купа сено, при това от три метра. Вярно, Бийч беше улучил Бакстър, както и младият Джордж, но дулото е било едва ли не на една педя разстояние. На него, Кларънс, деветия граф Емсуърт, му бе отредено да свърши истинската работа...

Една съкрушителна мисъл стопи задоволството му. Някакъв глас прошепна в ухото му думата „Късмет!“ Ченето му провисна и той се замисли. Почувства се угнетен и слаб.

Наистина ли беше само късмет оня първокласен изстрел от прозореца на библиотеката? Дали не се заблуждаваше, че още не е загубил славното си бойно майсторство, усвоено през периода на светлото детство? Дали няма — наемваше гласът — при подобни обстоятелства да пропусне при девет от десет изстрела?

Някакво боботене и пърпорене наруши размислите му. Той вдигна очи към прозореца. Насред задния двор Рупърт Бакстър палеше мотоциклета си.

— Мистър Бакстър, м'лорд.

— Виждам го.

Едно непреодолимо желание връхлетя лорд Емсуърт — да провери гризящото го съмнение, да запуши завинаги подлата му уста.

— Колко далече мислиш, че е, Бийч?

— Най-малко осемнадесет метра, м'лорд.

— Гледай сега!

Посред пърпоренето на мотора се чу глух щракащ звук. Последва го вик, придружен със скок. Рупърт Бакстър, който бе хванал яко кормилото, изведнъж се изстреля над кожената седалка с ръка на задните си части.

— Ето! — заяви лорд Емсуърт.

Бакстър спря да търка задните си части. Той беше интелигентен младеж и разбра, че всеки, който се шляе на територията на Замъка Бландингс и си губи времето с търкане на задни части, направо си го проси. За човек, попаднал в капана на този пъкъл, натъпкан с въздушни пушки и хора, готови по всяко време да ги вземат в ръце, мигновеното бягство е единственият начин за оцеляване. Пърпоренето

се усили, после постепенно утихна и накрая заглъхна съвсем. Рупърт Бакстър беше тръгнал да обикаля Англия.

Лорд Емсуърт все още зяпаше възхитен през прозореца. Когато се обърна, Бийч го погледна благоговейно. После, като че ли изпълняваше някакъв символичен ритуал, в синхрон с достолепието на сцената, той посегна към чашата с портвайн и я вдигна в безмълвен тост.

В килера на иконома се възцари мир. През отворения прозорец нахлу свежият дъх на лятната вечер. Като че ли майката природа беше свирила отбой.

Замъкът Бландингс отново си беше същият.

---

[1] През трийсетте години американският президент Рузвелт въвежда нови икономически и политически принципи (Ню Дийл) за ускоряване на икономическия растеж. — Бел.прев. ↑

[2] 1066 г. — Бел.прев. ↑

РАЖДАНЕТО НА ЕДИН ТЪРГОВЕЦ

Денят беше толкова приятен, ветрецът толкова свеж, небето толкова синьо и слънцето толкова топло, че познатият ни завеян и смахнат лорд Емсуърт, който обичаше хубавото време, би трябвало да е весел и безгрижен, още повече че гледаше цветята, нещо, което винаги му е доставяло удоволствие. Но както си надничаше през оградата, зад която растяха въпросните цветя, един по-внимателен наблюдател би открил на лицето му някаква кисела гримаса. Графът мислеше за по-младия си син Фреди.

Идвайки в Америка за сватбата на една от племенниците си, която се омъжваше за Типтън Плимсол, сина на местен милионер, лорд Емсуърт се намери изправен пред труден избор по въпроса за настаняването. Британските министри с тяхната всеизвестна назадничавост спрямо долара му бяха отказали да изнесе от Англия сума, с която да отседне в нюйоркски хотел. Така че той трябваше или да гостува на една леля на младоженеца, която се извяваше като шаферка на сватбата, или да се забие в къщата на Фреди в Лонг Айлънд. Предупреден от агентите си, че лелята има не по-малко от шест пекинеза, животни, които винаги налитат на глезените му като турчин на Виена, той се спря на Фреди и сега осъзнаваше, че е направил погрешен избор. Пекинезите дъвчат тялото, докато Фреди разкъсва душата.

Цветята растяха в градината на една голяма бяла къща в края на улицата и лорд Емсуърт вече се беше пулил насреща им около четиридесет минути, защото той е човек, който не върши прибързано тия работи, когато размишленията му бяха прекъснати от една бибипка и глас, който пееше фалшиво „Копчета и фльонги“. Колата на Фреди, със самия Фреди на кормилото, спря до него.

— О, ето те и тебе, татенце.

— Да. Гледах цветята. Браво. Приятна градина.

— Гледката радва окото, но човекът е гадняр — рече сурово Фреди. — Пази се от стопанина на това място, татенце. Той петни

цялата махала.

— Така ли? И защо?

— Не е стока. Жена му я няма и той се е отдал на непрекъснати оргии. Как му беше името... Григс или Фолънсби, или нещо друго беше... но ние го наричаме Горския вълк. Работи нещо в дърводобива.

— И прави оргии?

— Постоянно. Може да се каже, че изобщо не спира. Забавлява блондинки на тайфи. Некрасиво. И моята жена я няма, но така ли ме намери ти, с блондинки, виснали на врата ми? Не. Жадувам да се върне. Е, трябва да тръгвам. Вече закъснях.

— Отиваш ли някъде?

Фреди цъкна с език.

— Казах ти вчера, татенце, и още два пъти тази сутрин, че днес имам делови обяд в голф-клуба. Обясних ти, че не мога да те поканя да се присъединиш, защото с тоя тип през цялото време ще си приказваме за продажби. Твоят обяд е на подноса. Суха храна за днес, защото е четвъртък, а в четвъртък персоналът свири отбой.

И той отминал, самата деятелност и експедитивност, а лорд Емсуърт издаде едно „цък-цък“, при това доста ядовито „цък-цък“.

Ето, рече си той, много ясно е защо Фреди ми действа така на нервите. Вири си носа. Перчи се, като че ли е царят на търговците. Мяза на някой от ония реклами, които показват как служителят, след като е минал задочно курсовете по самочувствие и увереност, гледа шефа си право в очите и окото му не мига.

Вече три години Фреди работеше за „Доналдсънс инкорпорейтид“, търговци на кучешки бисквитки от Лонг Айлънд Сити. И за тези три години някакво чудо го бе преобразило от празноглавия млад лондонски безделник в истински безмилостен бизнесмен. Умът му сечеше като бръснач, мислеше на минутата и решаваше на секундата. Всяка вечер, откак лорд Емсуърт се радваше на гостоприемството му, ако „радваше се“ е точната дума, Фреди беше разказвал унесено и пространно за успехите си в отстояване на интересите на „Кучешка радост на Доналдсън“ („Нека кучето ти започне да мисли по доналдсъновски“), като изобщо не криеше мнението си, че денят на постъпването му на работа е бил щастлив ден за добрата стара фирма. Като търговец Фреди си го биваше, човек, който знае какво прави и не щади усилия, и баща му го признаваше.

Всичко това би било музика в ушите на лорд Емсуърт, защото син, който изкарва успешно прехраната си в Америка, е далеч по-добре от син, който се шляе и трупа дългове в Англия. Само да не беше налице едно-единствено обстоятелство. Деветият граф не можеше да се освободи от растящото убеждение, че след като години наред е гледал на чедото си като на търтей и пройдоха, сега чедото му гледа така на него. Като делови човек Фреди се отнасяше презрително към всеки като лорд Емсуърт например, който не работи. Той покровителстваше собствения си баща. Всъщност никога не го наричаше паразит, но си беше ясно като две и две, че негласно е заковал своя създател точно в тази категория. И ако има нещо, което може да улучи по болното място един родител от благородническо потекло, то е синът му да го гледа отвисоко. Затова никак не е чудно, че когато лорд Емсуърт се заклатушка по пътя, лицето му издаваше недоволство. Някоя по-слабохарактерна личност би скръцнала със зъби.

Унинието му не можа да се разпръсне при вида на студената закуска, която го чакаше, като се върна в къщата. Подносът, за който Фреди спомена, беше там, върху него — чиния, а върху чинията, като трупове след битка — парче червена шунка, парче тъмнокафяво солено месо, резен бледоморав лебервурст и като връх на гадостта — една голяма маринована зелена чушка. Лорд Емсуърт реши, че домашният персонал на Фреди не е кадърен да разграничи нуждите на един възрастен джентълмен, който трябва да внимава какво яде, и тези на стадо койоти, които точат лиги из степите на Флорида.

В продължение на няколко минути той стоя облещен срещу този неприятен натюрморт, после му хрумна, че в хладилника може да има яйца. Отиде да провери теорията си и тя се оказа правилна.

— Ха! — зарадва се лорд Емсуърт. Спомни си, че често си беше пържил бъркани яйца в училище.

Но училищните дни бяха половин век назад в миналото и както си тече, времето ни лишава от някои наши по-специфични юношески дарби. От оная ера, когато носеше униформата на Итън заедно с мастилените петна по лицето, беше загубил готварските си заложби и съвсем скоро стана ясно, че операция „Бъркани яйца“ няма да мине

толкова гладко, колкото си беше представял. В един момент даже се затрудняваше да каже дали той бърка яйцата, или те него. И тъкмо се поспря, за да си изясни този въпрос, когато на входната врата се позвъни. Целият омазан в жълтък. Негова светлост се завтече да отговори на повикването.

На входа стоеше една девойка. Деветият граф я проучи през пенснето си с оня заваян поглед, за който дамската част от фамилията се беше изказвала толкова неласкаво. Стори му се свястно момиче. Като мъж с много племенници, които нахлуваха в стаята му и му вдигаха гюрултия, когато искаше да си чете книгата за прасетата, той беше започнал да се страхува и да гледа с недоверчиво око на по-младата част от противоположния пол, но видът на тази девойка веднага го грабна. Липсваха ѝ надутата хубост и бурните емоции, на които неговите племенници бяха истински майсторки. Беше дребничка, мила и приветлива.

— Добро утро — рече Негова светлост.

— Добро утро. Бихте ли желали „Енциклопедия на спорта“ с твърди корици?

— Ни най-малко — отвърна сърдечно лорд Емсуърт. — А ти можеш ли да пържиш бъркани яйца?

— Ами че да.

— Тогава заповядай. Влез. И ако ме извиниш, ще отида да си сложа други дрехи.

Без съмнение жените са чудо на чудесата. На лорд Емсуърт не му отне много време да смъкне най-хубавите си дрехи, които носеше, за да уважи желанието на Фреди, маниак на тема облекло, и да надене по-стария и размъкнат костюм, в който мязаше на младши служител в долнопробна фирма за частни детективи. Но колкото и да беше кратък този интервал, девойката бе успяла да внесе порядък в хаоса. Не само че бе задушила онова, което заплашваше да прерасне в нагъл бунт сред яйцата, но беше намерила още бекон и кафе и беше препекла филийки. Този банкет го чакаше сервиран в дневната и лорд Емсуърт тъкмо щеше да запретне ръкави и да го нападне, когато забеляза един пропуск.

— Къде ти е чинията? — запита той.

— Моята? — момичето изглеждаше изненадано. — Поканена ли съм?

— Разбира се.

— Страшно мило от ваша страна. Умирам от глад.

Няколко минути по-късно лорд Емсуърт проговори дебело с пълна уста:

— Вкусни яйца. Да си оближеш пръстите. Сол?

— Благодаря.

— Пипер? Горчица? Я ми кажи — запита той, защото този въпрос го озадачаваше, — защо обикаляш и предлагаш енциклопедии на спорта с твърди корици? Много мило от твоя страна, разбира се — добави бързо той, да не би момичето да си помисли, че го критикува, — но защо все пак?

— Продавам ги.

— Продаваш ги?

— Да.

В главата на лорд Емсуърт просветна. Често се е казвало за него, че коефициентът му на интелигентност е около тридесет точки по-нисък от този на неособено схватлива медуза, но този път деветият граф схвана. Тя ги продаваше.

— Ами разбира се, да. Именно. Разбирам. Ти ги продаваш.

— Точно така. Струват по пет долара, а аз взимам четиридесет процента. Само че не става.

— Защо не?

— Защото хората не искат да ги купуват.

— Не?

— Не, сър.

— Не искат ли хората енциклопедия на спорта с твърди корици?

— Дори и да искат, не ми го казват.

— О, Боже, о, Боже — лорд Емсуърт развълнувано преглътна парче бекон. Сърцето му се свиваше за бедното дете.

— Трябва да е ужасно за тебе.

— Така е.

— Но защо трябва да продаваш проклетата енциклопедия?

— Ами, ето защо: ще имам бебе.

— Мили Боже!

— О, не веднага. През януари. А тия неща струват пари. Права ли съм или не?

— Права си, съвсем определено — зажима лорд Емсуърт, който никога не е бил млада майка, но все пак знаеше едно-друго. — Спомням си как бедната ми съпруга се жалваше за разходите, когато се роди синът ми Фредерик. „Господи, Господи, Господи“, така се вайкаше. По това време беше още жива — обясни лорд Емсуърт.

— Ед работи в един гараж.

— Така ли? Не го познавам. Кой е Ед?

— Съпругът ми.

— О, съпругът ти? Искаш да кажеш, твоят съпруг. Работи в гараж, така ли?

— Така. И заплатата му не стига за разни допълнителни разходи.

— Като бебетата?

— Като бебетата. Затова се хванах с тази работа. Не казах на Ед, разбира се. Ако разбере, ще припадне.

— Често ли получава припадъци?

— Той иска да си лежа и да си почивам.

— Мисля, че е прав.

— О, прав е, разбира се, но как бих могла? Нали трябва да обикалям и да продавам енциклопедии с твърди корици.

— На спорта?

— На спорта. Не е лесно. Човек губи кураж. Освен това му излизат мазоли по краката. Да можехте сега да ми видите краката.

Лорд Емсуърт тъкмо щеше да каже, че би го направил с удоволствие, но спря. Беше му дошла страхотна идея и направо остана без дъх. Винаги така се случва, когато му дойдат страхотни идеи. Веднъж стана през пролетта на 1921-а, после пак през лятото на 1933-а, и все оставаше без дъх.

— Аз ще продам твоите енциклопедии на спорта с твърди корици.

— Вие?

Страхотната идея, която бе оставила лорд Емсуърт без дъх, се състоеше в това, че ако продаде енциклопедиите на спорта, което всички познавачи признават за мъчна работа, ще се освободи веднъж завинаги от комплекса за малоценност, който го потискаше в присъствието на сина му Фреди. И най-безочливият младеж не може да се прави на Царя на търговците пред баща си, ако баща му сам е Цар на царете на търговците.

— Именно.

— Но вие не бихте могли.

Лорд Емсуърт вирна глава. Вълна от самочувствие и увереност мина през него.

— Кой казва, че не бих могъл? Синът ми Фредерик продава разни неща и хич не ми се нрави намекът, че не мога нещо, което Фредерик може — той помисли дали ще успее да ѝ обясни какво тъпоглаво магаре е Фреди, но се отказа.

— Остави това на мен. Легни тук на дивана и си почини.

— Но...

— Никакво но — каза заплашително лорд Емсуърт, чувствайки прилив на мъжка сила. — Лягай на дивана.

Две минути по-късно деветият граф вървеше по улицата, все още под въздействието на споменатата вълна самочувствие и увереност. Целта му беше голямата бяла къща с цветята. Спомни си какво беше казал Фреди за стопанина. Този мъж според сина му вдигал оргии на поразия и забавлявал цели тайфи блондинки в отсъствието на жена си. И докато от морална гледна точка гледаме накриво на човек с подобни прояви, то трябва да признаем, че те предполагат известен спортен дух. Такъв дързък, разпуснат екземпляр сигурно купува енциклопедии на спорта по десет дузини наведнъж.

Но едно от нещата, които правят живота толкова труден, е, че подобни вълни на самочувствие и увереност не продължават дълго. Заливат ни, но се оттеглят и ни оставят с размътени глави и студени крака. Лорд Емсуърт беше тръгнал с приповдигнат дух, но когато стигна портите на бялата къща, искрата започна да угасва.

Не че беше забравил как стават тия неща. Фреди му го обясняваше прекалено често. Чукаш на вратата. Казваш: „Интересувате ли се, моля, от кучешки бисквитки?“ И после посредством личното си обаяние завърташ главата на домакина, така че той става восък в ръцете ти и ако няма пес подръка, почва да хрупа бисквитките сам. Всичко е просто и ясно. И все пак, като отвори портите и тръгна по алеята, лорд Емсуърт спря. Свали си пенснето, изтърка го, върна го на носа си, премигна, преглътна веднъж-дваж и прокара пръст по брадичката. Първоначалният лудешки ентусиазъм се

беше стопил. Почувства се нервен като човек, който в момент на заслепение е пожелал да се хвърли във варел от Ниагарския водопад.

И още стоеше на алеята и си задаваше хамлетовския въпрос, когато въздухът се продъни от бибипки, скърцащи спирачки и писъци.

— Боже опази — примигна лорд Емсуърт, излизайки от комата.

Колата, която едва не бе опразнила едно място в Камарата на лордовете, се пукаше по шевовете от блондинки. Имаше една блондинка на кормилото, една до нея, още блондинки на задните седалки и върху скута на блондинката до оная на кормилото — един рус пекинез. Всички те крещяха и крякаха, а пекинезът сипеше обиди на китайски.

— О, Боже! Моля да ме извините. Наистина съжалявам. Бях потънал в мисли.

— О, така ли? — каза блондинката на кормилото, поомекнала от вежливостта му. Ако срещнеш блондинки, бъди любезен с тях и те ще са любезни с тебе.

— Мислех си за кучешки бисквитки. За кучешки бисквитки. За... въ... с две думи... за кучешки бисквитки. Чудех се — попита лорд Емсуърт, докато желязото беше горещо, — дали се интересувате от първокачествени кучешки бисквитки?

Блондинката на кормилото се замисли.

— Не и аз. Не съм ги опитвала.

— Нито пък аз — обади се блондинката на задната седалка. — Така ми е казал докторът.

— А ако мислите да направите удар с моя Айзенхауер — намеси се блондинката до оная на кормилото, като целуна пекинеза по върха на носа, един подвиг, на който лорд Емсуърт се възхити, — то той яде само пилета.

Лорд Емсуърт се поправи.

— Когато казах кучешки бисквитки — поясни той, — имах предвид енциклопедии на спорта с твърди корици.

Блондинките се спогледаха.

— Слушай — рече оная на кормилото. — Ако не знаеш разликата между кучешки бисквитки и енциклопедии на спорта с твърди корици, то по-добре се пробвай в някой друг бизнес.

— Много по-добре — подкрепи я блондинката до нея.

— Дяволски по-добре — пригласи блондинката на задната седалка.

— Така както я караш, нямаш шанс — обобщи блондинката на кормилото. — Първото, което трябва да си изясниш, е разликата между кучешките бисквитки и енциклопедиите на спорта с твърди корици. Не може без това. Разлика има. Не мога така импровизирано да ти я обясня, но иди в някой ъгъл, помисли си добре и ще видиш как изведнъж ще ти просветне.

— Като светкавица — обади се блондинката от задната седалка.

— Като мълния — подкрепи я блондинката на кормилото. — Ще се изненадаш как изобщо си могъл да ги объркаш. Е, чао. Много ни беше приятно.

Колата продължи към къщата, а лорд Емсуърт, като запуши почервенелите си уши за щастливия смях от вътрешността, се заклатушка към пътя. Духът му беше прекършен. Имаше намерение да си иде у дома и да се свре в миша дупка от срам. И тъкмо беше тръгнал, когато в главата му се прокрадна тревожна мисъл.

Момичето. Симпатичната мисис Ед, която ще има припадък през януари... или май беше бебе. (Спомни си, че припадъците се отнасяха за мъжа ѝ.) Тя разчиташе на неговите продажби. Може ли така да я предаде? Може ли да излъже доверието ѝ?

Очевидният отговор беше „да“, но наследил рицарския дух от много поколения прадеди, известни с това, че са знаели какво да сторят за дама в беда, лорд Емсуърт се поколеба. В ония времена, когато рицарството било в разцвет и се търсел юнак да спаси дама от дракон или двуглав великан, всички ревели в един глас: „Нека иде Емсуърт!“ И тогавашният Емсуърт надявал ризницата, наточвал си меча, лепвал си дъвката под кръглата маса и запретвал ръкави. Хубава работа, ако Емсуърт от двадесети век си позволи да бъде уплашен от някакви си блондинки.

С морав лик лорд Емсуърт се обърна и отново пое към портите.

В дневната на бялата къща, сумрачна в сянката на дървото, което растеше пред прозореца ѝ, беше започнала да се вихри една от ония неовавилонски вакханалии, които са толкова често явление, когато се съберат блондинки и мъже от дърводобива. Разнасяха се коктейли, а

пък блондинката, която шофираше колата, беше станала душата на компанията с имитацията си на оня шантав образ отвън, който не бил наясно по въпроса за кучешките бисквитки и енциклопедиите на спорта с твърди корици. В нейните уста лорд Емсуърт се превърна в твърде сполучлива творба на импресионизма, талантива, но не и ласкава.

Блондинката беше изкарана за втори път на бис, когато отвън се чу пронизително джавкане, което прекъсна изпълнението ѝ. Блондинката, която беше седяла до нея в колата, сбърчи чело в майчина тревога.

— Някой дразни Айзенхауер.

— Сигурно е намерил котка — предположи Горския вълк. — Я ми кажете още нещо. Какъв точно беше оня тип?

— Висок — рече една блондинка.

— Стар — допълни друга.

— Мършав — намеси се трета.

А четвърта добави, че бил с пенсне.

Изведнъж Горския вълк потъна в униние. Спомни си, че през последните дни беше виждал точно такъв човек да наднича през оградата някак потайно и заплашително като Шерлок Холмс, попаднал на следа. Видя го даже и тази сутрин. Стоеше там отвъд оградата, не мърдаше... и наблюдаааваше ли наблюдаваше...

Тъмният облак за мъжете, които вдигат оргии с блондинки, когато съпругите им отсъстват, онова, което играе ролята на призрак сред празненството и ги кара да настръхват, когато веселбата е във вихъра си, е фактът, че не могат докрай да се отърсят от страха, че въпросните съпруги, макар че трябва да се засрамят от себе си заради недостойните си подозрения, може да са наели частни детективи да ги следят тайно и да докладват какви са ги вършили. Точно тази мисъл сега мина като куршум през ума на Горския вълк, чието име, само за да сме точни, беше не Григс или Фолънсби, а Спенлоу (Джордж).

И докато стомахът на домакина се присвиваше от напрежение, една от гостенките, която до този момент не беше взела участие в разговора, изрече следното:

— Уу, я глей! Айзенхауер го е качил на дървото!

Като проследи насочения пръст, Джордж Спенлоу видя, че е права. Ето го въпросния екземпляр, оправя си пенснето, клекнал

лешоядски в клоните, за да види по-добре всичко. Спенлоу (Джордж) потрепери като желе на вятъра и се опули срещу лорд Емсуърт. Лорд Емсуърт се опули срещу него. Очите им се срещнаха.

Много се е писало за езика на очите, но като изключим влюбените, тази форма на комуникация не е особено удачна. Като се опитваше да разчете посланието в погледа на лорд Емсуърт, Джордж Спенлоу не схвана нито грам от същността.

Това, което лорд Емсуърт се опитваше да предаде с езика на очите, беше извинение за поведението му, което на пръв поглед, вярно, изглеждаше малко странно. (Той почукал на вратата, опитал да обясни, но след като не успял да привлече вниманието върху своето присъствие, тръгнал покрай къщата към мястото, където се чуват гласовете, а в главата му нямало друга мисъл освен страстното желание да продава енциклопедии на спорта с твърди корици. Тогава внезапно нещо избухнало като мина в краката му и като погледнал надолу, забелязал един пекинез, готов да му се нахвърли с разтворена паст. Това не му беше оставило друг избор, освен да се покачи на дървото, за да избегне зъбатата паст. „Де да имах криле на гълъб!“, си казал наум, преди да започне да се катери.) Лорд Емсуърт завърши очното си обяснение с една подкупваща усмивка.

Тя прониза Джордж Спенлоу като кама. На него му се стори, че частният детектив, въодушевен, че го е пипнал, сега злорадства най-гаднярски.

Той преглътна.

— Вие, момичета, чакайте тука — рече дрезгаво. — Ще ида да поприказвам с тоя.

После се метна през прозореца, грабна пекинеза, върна го на собственичката му и се обърна към лорд Емсуърт с треперещ глас.

— Я слушай — започна той.

Тия типове от дърводобива мислят бързо. Джордж Спенлоу беше намерил изход.

— Я слушай — поднови Джордж Спенлоу.

Държеше лорд Емсуърт сърдечно подръка и го разхождаше нагоре-надолу по поляната. Беше набит, розов, топчест мъж и толкова

приличаше на свинята на лорд Емсуърт, Императрицата на Бландингс, че последният почувства носталгична вълна.

— Я слушай. Мисля, че ти и аз можем да се разберем.

За да покаже, че е готов, лорд Емсуърт пусна още една от своите подкупващи усмивки.

— Да, да, знам — трепна Джордж Спенлоу. — Но все пак мисля, че можем. Ще сложа картите си на масата. Знам всичко. Жена ми. Тя има странни идеи. Въобразява си разни неща.

Макар и объркан, лорд Емсуърт можеше да го разбере.

— Покойната ми жена беше същата.

— Всички жени са такива. Има нещо общо с черепа на главите им. Изпускат юздите на въображението си. Хранят недостойни подозрения.

Това също беше познато на лорд Емсуърт. И той го беше забелязал у сестра си Констанс. Джордж Спенлоу се чувства окуражен.

— Ами да. Сестри, жени, покойни жени... всички са една стока и не е честно да ги оставим да им се размине. Значи така. Ти й казваш, че си ме намерил да прекарвам кротко следобед с няколко стари приятели от колежа... Чакай, чакай — настоя Джордж Спенлоу. — Чакай да свърша.

Беше забелязал, че гостът му клати глава. Нямахше как да разбере, че причината е един комар, който ухапа лорд Емсуърт по ухото. Клатенето на главите е почти толкова трудно за интерпретация, колкото и езикът на очите.

— Чакай да свърша. Чуй какво исках да кажа. Знаеш ги тия работи. Искаш да погледнеш по-широко на нещата, да вземеш разумно решение, да изучиш положението от всеки ъгъл и да видиш каква ще ти е ползата от цялата история. Е, колко?

— Искате да кажете — колко броя?

— Ъ?

— Колко броя ще желаете?

— Колко броя какво?

— Енциклопедии на спорта с твърди корици.

— О, да, да, да — на Джордж Спенлоу му просветна. — Ами, вярно, разбира се, как не, сигурно. За момент не чатнах. Колко приблизително предлагаш? Петдесет?

Лорд Емсуърт отново поклати глава — сприхаво, както се стори на домакина. Комарът се беше върнал.

— Ами да, естествено — продължи Джордж Спенлоу. — Като казвам петдесет, имам предвид сто. Мисля, че чудесно ги закръглихме.

— О, да — съгласи се лорд Емсуърт. — А не бихте ли желали десет дузини?

— Десет дузини може би ще е по-добре.

— Можете да ги подарявате на приятели.

— Точно така. За рождените им дни.

— Или за Коледа.

— Разбира се. Винаги е толкова трудно да измислиш подходящ коледен подарък.

— Невероятно трудно.

— Та ще се споразумеем ли за петстотин долара предплата?

— Чудесно.

— И помни — намигна Джордж Спенлоу многозначително. — Стари приятели от колежа.

Ако някой минувач видеше лорд Емсуърт как след около двадесет минути се връща обратно към къщата на Фреди, би си казал, че това е един приятен във всяко отношение възрастен господин, на чието рамо е кацнало щастieto. И ще бъде прав. Като попипваше твърдата пачка банкноти в джоба си, лорд Емсуърт едва не викаше на глас: „Ююпиии!“ Чувстваше се така, като че ли от плещите му се е смъкнал голям товар.

Като стигна у дома, момичето спеше. Тихо, без да я буди, лорд Емсуърт посегна към чантата ѝ и остави в нея петстотинте долара. После излезе на пръсти и се запъти към голф-клуба. Искаше му се да намери сина си Фреди.

— А, Фредерик — ще му каже. — Значи ти продаваш кучешки бисквитки, а? Пфу! Това всеки го може. На мене ми дай нещо помъчно, като например енциклопедии на спорта с твърди корици. Излизам си ей така и продавам от раз десет дузини в първата къща. Всъщност не, не ми говори изобщо, защото, като ти чуя гласа, направо ми се повдига. И най-после СПРИ ДА ПЕЕШ!

Да, когато Фреди започне да пее „Копчета и фльонги“, това ще бъде мигът за удар.

ЗАРОВЕНО БОГАТСТВО

В бара на „Въдичарски отдих“ обстановката в Германия беше поредната точка в дискусията и всички се съгласиха, че Хитлер е застанал на фатален кръстопът и скоро ще трябва да направи нещо съдбовно. Настоящата му политика, заключи дълбокомислено едно Уиски със сода, си е чисто швабско шикалкавене.

— Той или трябва да ги пусне, или да ги обръсне — заяви категорично Уискито със сода. — Не може така — хем бик, хем с виме. Един мъж или има мустаци, или не. Средно положение няма.

Мисловната пауза, която настъпи след тези проникновени думи, бе нарушена от един Дребен костур.

— Като говорим за мустаци — рече той, — в днешно време такова нещо вече не се намира. Не и онова, което аз наричам истински мустак. Защо ли е така?

— Често съм си задавал същия въпрос — отвърна един Джин с вермут. — Къде са, питал съм се нееднократно, дългите и разклонени като портиерски метли масури от моето детство? Вкъщи в албума имам снимка на дядо ми като млад. От него се виждат само чифт очи над гъст градински плет от първокласни косми.

— Имаха специални чаши — додаде Дребния костур, — за да пазят растителността си от топване в кафето. О, минало незабравимо, о, пресвещени старини! Всичко е безвъзвратно изгубено.

На това място мистър Мълинър поклати глава.

— Не съвсем — обади се той, съсредоточено разклащайки своя скоч с лимон. — Признавам, че наистина се срещат по-рядко отпреди, но в отдалечените селски райони все още процъфтява интересна телесна флора. Онова, което поддържа живота на тамошния подносост хресталак, отчасти е скуката, а отчасти — добрият, здрав дух на аматьорския спорт, който в крайна сметка е направил от английската нация това, което е.

Дребния костур отвърна, че нещо не му е съвсем ясно.

— Имам предвид — обясни търпеливо мистър Мълинър, — че в затътената провинция животът няма какво толкова да предложи от гледна точка на развлечения на мъжете, които са се зарили по цяла година на село като нерез в бунцище, та затова, по липса на друго по-благородно занимание, те се надпреварват да въдят мустаци.

— Нещо като състезание, така ли?

— Именно. Един едър земевладелец се стреми да надмине съседа по пищност на своята растителност, а съответният съсед пък, настървен като тибетски як в любовен период, мигом отвърща на предизвикателството. И лека-полека около тези в началото невинни състезания пламват изгарящи страсти и се сключват заробващи облози. Или поне така твърди моят племенник Бранспет, художникът. А той би трябвало да знае, защото сегашното му благоденствие и щастие се дължат именно на един такъв облог.

— И той ли си е пуснал мустаци?

— Не. Бранспет просто попаднал във водовъртежа на една епохална борба за надмощие между граф Бромбъро от Замъка Ръмплинг, край Долен Ръмплинг, графство Норфък, от една страна, и сър Престън Потър, баронет от Кулите на Уоплей в същото графство, от друга страна. Всъщност по-голямата част от качествените мустаци в наше време никнат в Норфък и Сафък. Предполагам, че свежият, влажен морски въздух допринася за правилния им растеж. Най-вероятно соленият бриз в комбинация с някое друго стимулиращо средство бил подхранил мустаците на лорд Бромбъро и на сър Престън Потър, защото по това време в цяла Англия нямало други такива екземпляри като Великолепните на първия и Сърцепокорителите на втория.

Мюриъл, прелестната щерка на лорд Бромбъро (обясни мистър Мълинър), била тази, която дала горните названия на двата мустака. Тя била романтична девойка с богато въображение, пристрастена към четене на древни саги и романи и приложила в съвременните условия практиката на някогашните херои да даряват с имена любимите си мечове.

Крал Артур, ако си спомняте, си имал своя Ескалибур, Карл Велики, кралят на франките и император на Свещената римска империя — своя Фламберж, Дулен Майенски — своя Мервейоз, ще рече Прекрасен. Тъй че Мюриъл решила, че няма никаква причина

този достоен обичай да тъне в забвение. Чудесна идея, така си мислела тя, а когато племенникът ми Бранспет ми разказа за нея, и аз я помислих за чудесна, да не говорим, че когато Мюриъл му я споделила, и той я помислил за чудесна.

Защото Мюриъл и Бранспет се запознали малко преди да започне тази история. За разлика от баща си, който никога не напускал фамилните ливади, момичето често идвало в Лондон и по време на едно такова посещение срещнало Бранспет.

Що се отнася до моя племенник, за него това било любов от пръв поглед. Не след дълго и самата Мюриъл признала, че споделя тия му чувства. Усетила, че са си близки като две копърки в консерва в момента, когато разбрала, че танцовите им стъпки си пасват, а когато пък той предложил да нарисува портрета ѝ безплатно, в очите ѝ се появила искрица, която не може да бъде сбъркана. Още по средата на първия сеанс Бранспет я взел в прегръдките си, а тя се сгушила в пазвата му с тихо, гъргорещо мъркане. Всеки един от тях безпогрешно осъзнал, че е намерил своя спътник в живота.

Та такива били вътрешнополитическите отношения на младата двойка към момента, когато една лятна утрин телефонът на Бранспет иззвънял. Като вдигнал слушалката, той чул гласа на любимата чучулига.

— Здравсти, палав разбойнико — рекла тя.

— Здравсти, Бабо Яго — отвърнал той. — Откъде се обаждаш?

— От Ръмплинг. Слушай. Имам една работа за тебе.

— Каква работа?

— Една поръчка. Татко иска да му се направи портрет.

— А, виж ти?

— Да. Зловещото му намерение е да го подари на местния Мъжки клуб. Не знам какво лошо са му сторили горките хорица. Ще бъде голям удар за тях, когато разберат какво им се готви.

— Защо, да не би баща ти да мяза на недоубит караконджул?

— Не можеш и да си представиш колко си прав. Целият е изтъкан от мустак и вежди. Ама трябва лично да го видиш, за да разбереш колко жесток е понякога Господ към околните.

— Гадничко, а?

— Мили Боже! Направо жива отврат. Е, какво ще кажеш? Вече уведомих татенцето, че летиш към него барабар със статива и

палитрата.

— Така да бъде — отвърнал Бранспет, — пристигам днес следобед.

И удържал на думата си. Хванал влака в 3,15 от Ливърпул стрийт, в 7,20 слязъл на малката гара на Долен Ръмплинг, а в Замъка бил точно навреме, за да се натруфи за вечеря.

В обличането Бранспет винаги е бил по-бърз и от новобранец, но този път надминал себе си, защото жадувал да види Мюриъл след дългата разлъка. Препуснал като влюбено какаду към гостната, като си нахлузил вратовръзката в крачка, но там установил, че нетърпението му го е довело твърде рано. Единственият обитател на стаята в момента на влизането му бил някакъв трикрилен гардероб, който той по предварителното описание взел за домакина. Освен няколко свенливо показващи се кожени изделия, като уши и връх на нос, всичко останало било само непрогледен космалак. Ако не бил зърнал тази гледка, ми каза Бранспет, никога не би разбрал пълното значение на думите на Иванджелин от поемата на Лонгфелоу: „Ето ги горите тилилейски.“

Племенникът ми като истински Мълинър се представил почтително.

— Добър вечер, лорд Бромбъро. Казвам се Мълинър.

Другият го изгледал — над живия плет — с някакво неудоволствие, както правилно се сторило на Бранспет.

— Какво искаш да кажеш с това лорд Бромбъро? — заял се кисело стайният инвентар.

Бранспет отвърнал, че иска да каже точно лорд Бромбъро.

— Аз не съм лорд Бромбъро — кльцнал го язвително мустаконосецът.

Бранспет се смутил.

— А, не сте ли? Съжалявам.

— Това е добре — рекъл мъжът. — И откъде ти щукна в тиквата тъпата идея, че аз съм старият Бромбъро?

— Казаха ми, че имал огромен мустак.

— Кой ти изгърси тая глупост?

— Дъщеря му.

Оня изпръхтял в междумустачието си с енергичността на мъжка камила.

— Как можеш да вярваш на приказките на разни дъщери? Тя е предубедена. Субективна. Пристрастна. Заслепена от синовна обич и тем подобните му. Ако исках експертно мнение за който и да било мустак, не бих отишъл при нечия си дъщеря. Ще отида при някой, който разбира от мустаци. „Мистър Уокиншоу“ — ще му река, или както там му е името... Мустакът на Бромбъро бил огромен! Пфу! Бромбъро има там някакъв израстък — или нещо такова. Признавам — не е гладко избръснат, но... чак пък огромен? Ами! Абсурд! Смешно! Нелепо! По-голяма щуротия не съм чувал в живота си.

И трикрилният гардероб се фръцнал сприхаво, а видът му бил толкова обиден, че на Бранспет сърце не му дало да продължи светския разговор. Като промърморил нещо от рода на идиотщината, че си забравил кърпичката, той се изсулил от стаята и почнал да се размотава на площадката отвън. Ето ти, скоро доприпкала и Мюриъл, по-хубава отвсякога.

Тя била очарована да го види.

— Здравей, Бранспет, ти, стари мошенико — изчуруликала сърдечно девойката. — Значи пристигна, а? Защо си се паркирал тука на стълбите? Трябваше да влезеш в гостната.

Бранспет хвърлил едно око към затворените порти и заговорнически снишил глас.

— Там има един порядъчно космат тип, който може да удари в земята и най-представителния екземпляр на хималайския снежен човек. Да не говорим за африканските горили, чиито муцуни пред неговата са гладки като паче яйце. И тоя тип изобщо не е настроен приятелски. Взех го за баща ти и го поздравих учтиво до синовност, а той избухна като Попокатепетъл. Май го раздразни, дето споменах големите мустаци на твоя старец.

Момичето се разсмяло.

— О, Боже! Ти си сложил пръст в раната. Старият Потър се пука от ревност заради постижението на татко. Сър Престън Потър от Кулите на Уоплей, един от най-известните тукашни баронети. Той и синът му ни гостуват.

Тя спряла, за да се обърне към иконома, вежлив беловлас старец, който в този момент пълпел по стълбите.

— Здравей, Фипс. Качваш се да обявиш чая и скаридите ли? Баща ми и мистър Потър май още не са слезли. А, ето го татко —

казала тя при появата на мъж на средна възраст с умопомрачителни празоподобни атрибути, посадени насред лицето му. — Татко, това е мистър Мълинър.

Докато се ръкували, Бранспет изгледал домакина си внимателно и сърцето му се свило. Разбрал, че задачата да изобрази ширналата се пред него батална гледка върху обикновено платно няма да е шега работа. Инсинуациите на сър Престън Потър били напълно безпочвени. Растителността под ноздрите на лорд Бромбъро била феноменално проточена и не по-малко гъста от оная, която криела лика на баронета от очите на обществото. Всъщност на моя племенник му минало през ума, че работата, която му предстояла, била повече за пейзажист, отколкото за портретист.

Сър Престън Потър обаче, който в този момент цъфнал на прага на гостната, упорито си знаел неговата. Той изгледал подигравателно съперника си.

— Мустака ли си подрязваше, Бромбъро?

— Разбира се, че не съм си подрязвал мустака — отвърнал лорд Бромбъро накриво. Било ясно като бял ден, че между двамата тегнела кобна неприязън. — Защо, по дяволите, да си подрязвам мустака? Откъде го измисли пък това?

— Рекох си, че се е свил от прането — продължи сър Престън Потър. — Много късичък ми се вижда, мноого късичък. Сигурно са го нападнали молците.

Лорд Бромбъро потреперил от просташката обида, но добрите маниери потиснали пиперливите думи, които тутакси се наредили на езика му като лястовици по жица. Все пак той бил домакинът. Като се сдържал с нечовешки усилия, лордът дипломатично насочил разговора към особеностите при отглеждането, торенето и консумацията на ранното кърмно цвекло. И докато говорел по въпроса с неподозирана вещина, с демостеновско красноречие и даже с патос, един млад мъж със сламеноруса коса се пръкнал изневиделица, забързан по стълбите.

— Размърдай си кокалите, Едуин! — извикала нетърпеливо Мюриъл. — Откога те чакаме всички.

— О, много съжалявам — отвърнал притеснено младежът.

— И би трябвало. Е, вече си тука и искам да ти представя мистър Мълинър. Той дойде да нарисува портрета на татко. Мистър Мълинър... мистър Потър, моят годеник.

— Вечерята е сервирана — прохъхрил учтиво икономът Фипс.

За племенника ми Бранспет предвкушаната кулинарна вакханалия минала в нещо като кошмарен транс. Той ровичкал с безразличие храната и се включвал толкова рядко в разговора, че ако някой го наблюдавал отстрани, би си помислил, че е глухоням на пълна диета. Едва ли обаче можем да го виним за това, след като момчето било преживяло жесток и мръснишки удар. Малко неща могат толкова силно да разтърсят влюбения до уши и да го изкарат от равновесие, колкото изненадата, че любимата му Дулсинея е сгодена за друг. Думите на Мюриъл му подействали като ритник в корема, нанесен от току-що подкован катър. При това, освен че се гърчел от непоносима душевна агония, Бранспет бил напълно объркан.

Този Едуин Потър изобщо не бил вторият Кларк Гейбъл или някой друг свалач от сорта. Като го изучил отблизо, Бранспет не можал да открие нито едно от ония мъжки качества, които се загнезждат в женските сърца. Имал смотано безизразно лице, най-красивата част от което бил монокълтът, а на всичкото отгоре съвсем очебийно мязал на мухльо втора категория. Племенникът ми не проумявал нищо. И решил при първа възможност да се докопа до Мюриъл и да проведе щателно разследване.

Но такава му се удала едва на следващия ден преди обяда. Цялата сутрин минала в скициране на бащата. Като приключил с беглото нахвърляне на растителния пейзаж, Бранспет излязъл да си поеме въздух в градината и видял възделената си излегната в един хамак между две дървета на края на голямата поляна.

Той се отправил към нея с бързи и нервни, но решителни крачки. Чувствал се отритнат, изтерзан и гневен. Първите му впечатления от лорд Бромбъро не го били подвели. Рисуването на портрета, точно както се опасявал, щяло да се окаже жестоко изпитание на волята и куража му. От лицето на графа не се виждало почти нищо, достойно за четката на един портретист. Все едно го били наели да изографиса клиент, който по някаква си негова причина настоява да лежи зад купа сено.

Чувствата на племенника ми придали необичайна рязкост на гласа му. Първоначалното му „Ехей“ прозвучало като опит за

подкарване на стадо крави.

Девојката се изправила.

— О, здрасти — рекла тя.

— О, здрасти и на тебе, даже два пъти здрасти — отвърнал Бранспет. — Само че я да оставим здрастите и да се заемем с обясненията.

— Какво те озадачава?

— Тоя твой годеж.

— А, това ли?

— Да, това. Хубава изненада ми сервира, няма що. Много готин начин да ми кажеш „Добре дошъл в Замъка Ръмплинг“, не мислиш ли? — Бранспет се задавил. — Дойдох тука с мисълта, че ме обичаш...

— Но аз те обичам.

— Какво!

— Лудо. Пламенно.

— Тогава защо, дявол го взел, те намирам сгодена за тоя скапан Потър?

Мюриъл въздъхнала.

— Това е стара, стара история.

— Кое е стара, стара история?

— Това. Много е просто, ако само се опиташ да вникнеш. Едва ли друго момиче на тоя свят обожава мъж така, както аз обожавам теб, Бранспет, но татко няма пукнат грош... Знаеш какво е в днешно време да си едър земевладелец. Обречен си на пълна нищета. Между нас да си остане, като заговорихме, на твоє място бих поискала някакъв аванс за тоя портрет...

Бранспет разбрал тънкия намек.

— Тоя смотан Потър да не би да е фрашкан с пари?

— Да ги ринеш с лопата. Сър Престън произвежда прочутите „Пушени трапезни мръвки на Потър“.

Последвала гробна тишина.

— Хм — изхъмкал след време Бранспет.

— Именно. Разбираш ли сега? О, Бранспет — гласът на девојката треперел, — защо нямаш пари? Само ако имаше и най-оскъдният доход — достатъчен за апартамент в Мейфеър и малка виличка някъде в провинцията, и няколко първокласни автомобили, и бяла спретната къщурка в Южна Франция, и местенце за риболов на

някоя по-прилична река — тогава бих рискувала всичко в името на любовта. Но сега...

Отново последвала гробна тишина.

— Това, което ти трябва — продължила след време Мюриъл, — е да измислиш някое ново животно за филмите. В новите животни са парите. Вземи Уолт Дисни например.

Бранспет подскочил. Пустата му Мюриъл, че тя му четяла мислите като отворена книга. Подобно на всички млади художници, и неговата амбиция била да измисли някой непознат рисуван образ за киното. Това, което жадно жадувал да направи, както Веласкес би жадувал, ако живееше днес, е да измайстори някой нов Мики Маус, после да спре да работи, да сложи четката настрана и да наблюдава само как парите се стичат към него като пълноводен поток.

— Не е толкова лесно — промълвил Бранспет печално.

— Опитвал ли си се?

— Разбира се, че съм се опитвал. От години чакам Божията искра. Мислех си, че съм случил с Кокошката Хилда и Плъха Бърти, но никой не ги и погледна дори. Сега разбирам, че са били бледи и бездушни като хербаризирана дървеница. На мене ми трябва пряко вдъхновение.

— Татко нищо ли не ти напомня?

Бранспет поклатил глава.

— Не. Сутринта изучавах баща ти внимателно, готов да хвана всеки намек...

— На морж?

— Не. Лорд Бромбъро наистина прилича на морж, но не и на смешен морж. Този негов мустак е по-скоро царствен, отколкото смешен. Той извиква у зрителя чувство на страхопочитание. Все едно гледаш египетска пирамида. Разбираш какъв робски труд е положен, каква неистова борба се е водила за всеки косъм и всеки сантиметър. За да откърми човек подобни дипли, трябва да е един съвременен Сизиф, готов на цял живот неблагодарен, къртовски труд...

— О, не. Допреди няколко години татко изобщо нямаше мустаци. Едва когато сър Престън си пусна и взе да ги развява насреща му на събранията на Областния съвет, той се зае с тая работа. Но защо — запитало пламенно момичето, — защо си губим времето с приказки за мустаци? Целуни ме, Бранспет. Имаме малко време преди обяда.

Бранспет направил каквото му било поръчано и така инцидентът приключил.

Нямам намерение (продължи мистър Мълинър, който бе прекъснал разказа си, за да помоли мис Посълтуейт, добрата ни барманка, за още един топъл скоч с лимон) да се спирам в детайли на мъката, която терзаела племенника ми Бранспет в дните, последвали този тъй болезнен разговор. Гледката на една нежна артистична душа, прикована на стълба на мъчението, не е от най-приятните. Достатъчно е да кажем, че с всеки изминал ден отчаянието му се засилвало.

Дали от тежките мисли по разбитата любов, или от изтощителните опити да нарисува портрета на лорд Бромбъро, или от непрестанните заяждания между двамата мустакопритежатели, или от гледката на Едуин Потър, който се усуквал около Мюриъл като глистоподобна усойница, или пък от неуспеха да измисли смешно животно за киното, от каквото и да е, но здравият Бранспетов тен започнал да избледнява до някаква пепелява гама, а очите му взели да блестят трескаво. Преди края на първата седмица той вече представлявал сърцераздирателна картинка, по която в училище спокойно можели да изучават „Клетниците“ на Виктор Юго и която нямало как да не извика жалост у милозливите души.

Икономът Фипс бил именно такава сърцеотдайна и милозлива душа, при това още от детинство. Бранспет нямало как да не предизвика неговото съжаление, в резултат на което възрастният човек великодушно решил да направи нещо, с което поне малко да облекчи неволите му. Средството, което му се сторило подходящо, било бутилка шампанско. Пенливото питие можело да се окаже по-скоро успокоително, отколкото изцерително лекарство, но икономът вярвал, че дори и временно, то ще върне розовия цвят върху повехналите бузи на Бранспет. Така че на петата нощ от Бранспетовия престой занесъл в спалнята му горепосоченото шише, сварвайки го в раирана пижама и мокър от сълзи копринен халат, проснат на леглото и вперил безутешен поглед в коравосърдечния таван.

Денят, който си отивал, бил особено тежък за моя племенник. Времето било необикновено горещо и това засилило унилостта му дотам, че докато леел пот над мустаците на лорд Бромбъро, усетил, че

юнашката му гръд се изпълва с мълчалив бунт. Преди края на следобедния сеанс изпитал яростно чувство на сляпа омраза към въпросния шубрак. Де да имах кураж, мислел си той, както бикът си мисли за тореадора, да се хвърля в него с брадва в ръка като пионер в някоя дива страна, разчистващ път сред джунглата. Когато Фипс го намерил, Бранспет бил със стиснати юмруци и с прехапана горна устна.

— Донесох ви малко шампанско, сър — изрекъл загрижено Фипс, както само един мил, беловлас иконом може. — Хрумна ми, че сигурно имате нужда от освежително.

Бранспет бил трогнат. Той се изправил, а искрометният му поглед омекнал като маруля на слънце.

— Много мило от твоя страна — казал той. — Ти си съвсем прав. Няма да ми е излишна някоя и друга глътка от стария зимник. Направо съм капнал. От времето ще да е.

Лека усмивка заиграла на лицето на иконома, когато гледал как младежът гаврътнал половин бутилка на един дъх.

— Не, сър. Не мисля, че е от времето. Можете да бъдете съвсем откровен с мене, сър. Разбирам ви. Трябва да е много тежко да рисувате Негова светлост. Вече няколко по-слабохарактерни художници са се отказвали. Миналата пролет дойде един млад човек, който трябваше да бъде преместен в разбирате-каква-болница. В началото беше странен и замислен в продължение на няколко дни, а после една нощ изведнъж го намерихме на върха на градинската стълба, гол-голеничък, да скубе бръшляна от западната стена. Мустаците на Негова светлост му бяха дошли малко множко.

Бранспет изстенал и отново напълнил чаша. Той много добре разбирал как се е чувствал онзи негов клет събрат по четка и съдба.

— Иронията на съдбата е в това — продължил доверително икономът, — че нещата щяха да са също толкова лоши дори и мустаците да ги нямаше. Служа в замъка от много години и мога да ви уверя, че и гладко обръснат, Негова светлост беше изпитание за окото. Ами, сър, ако ви кажа честно, че всъщност почувствах облекчение, когато той си пусна мустака, сигурно ще разберете какво имам предвид.

— Защо, какво му имаше?

— Мязаше на гол рибок, сър.

— На гол рибок?

— Мъжката риба се казва рибок, сър.

Нещо подобно на електрически ток се промушило надлъжно през Бранспет и го разтърсило като бобова шушулка от глава до пети.

— На смешен гол рибок? — запитал той задавено.

— Да, сър. Смешен и гол както го е майка родила.

Бранспет се разтреперил като млековарка на огън. Една невероятна, дива мисъл просветнала в съзнанието му. Гол рибок, при това смешен...

На екрана никога не се е появявал гол рибок. Смешни котки, смешни мишки, смешни кучета... но не и смешен гол рибок. Той ококорил светнали очи.

— Да, сър, когато Негова светлост започна да си пуска мустаци, почувствах облекчение. Мислех си, че промяната може да е за добро. И в началото наистина беше. Но сега... знаете как е, сър... често си мечтая ония щастливи дни да се върнат отново. Човек никога не знае къде му е заровен късметът, нали така, сър?

— Значи ще се радваш да видиш края на мустаците на лорд Бромбъро?

— О, да, сър, бих бил неописуемо удовлетворен.

— Добре — вдигнал глава Бранспет. — Тогава аз ще ги обръсна.

В личния си живот икономите не се придържат към оная безизразна тържественост, която правилата на службата ги задължават да спазват на публични места. Пусни нещо сензационно на някой иконом, когато си бърби с теб в спалнята ти, и той ще подрипне с ей такива очи. Точно това направил и старият Фипс.

— Ще ги обръснете, сър? — зяпнал той разтреперан и изумен.

— Ще ги обръсна — изрекъл неумолимо Бранспет и изцедил последните капки шампанско в чашата си.

— Ще обръснете мустаците на Негова светлост?

— Още тази нощ. И няма да оставя ни косъм.

— Но, сър...

— Какво има?

— Мина ми през ум, сър, как ще го сторите?

Бранспет цъкнал с език нетърпеливо.

— Фасулска работа. Той сигурно обича да си сръбне нещо преди лягане? Уиски или пък друго?

— Винаги нося на Негова светлост чаша топло мляко в пушалнята.

— Занесе ли му го вече?

— Не още, сър. Канех се да го сторя след малко.

— А има ли в къщата някакво приспивателно?

— Да, сър. Негова светлост не може да спи в горещо време и обикновено си взима едно хапче дремолин в млякото.

— Тогава, Фипс, ако наистина си сладурът, който мисля, че си, тази вечер ще му сложиш в млякото не една, а четири таблетки.

— Но, сър...

— Знам, знам. Това, което се опитваш да попиташ, е какво ще намажеш ти от цялата работа. Ще ти кажа, Фипс. Ще намажеш един куп мангизи, хубави, шумолящи британски лирички, които не миришат, Фипс. Дори на помада за мустаци не миришат. Ето това ще намажеш. Ако лицето на лорд Бромбъро без перушина е такова, каквото ми го описваш, мога да ти гарантирам, че след нула време ще се търкалям в злато и богатства и ще се чудя как да се отърва от данъци. При което бъди спокоен — ще си получиш своя дял. Ти сигурен ли си във фактите? Ако разчистя тоя вековен гъсталак, ще стигна ли най-сетне до въпросното рибешко лице?

— Да, сър.

— Риба от мъжки пол с отлични комедийни заложби?

— О, да, сър. Преди да му свикна, исках да се застраховам срещу трудова злополука — имаше опасност да ми се пукне жлъчката от смях.

— Това е всичко, което искам да знам. Така. Е, Фипс, мога ли да разчитам на твоето предано сътрудничество? Преди да отговориш, трябва да добавя, че от това зависи щастието на моя живот. Ако се включиш, аз ще мога да се оженя за момичето, което обожавам. Откажеш ли ми, ще прекарам остатъка от дните си в отшелничество като мрачен, озлобен ерген.

Икономът явно се трогнал. Винаги мил и беловлас, в този момент той изглеждал по-мил и по-беловлас отвсякога.

— Така ли стоят нещата, сър?

— Така.

— Добре, сър. Не бих искал да се изпречвам на пътя на един млад господин към неговото съкровено щастие. Знам какво значи да

любиш, сър.

— Наистина ли знаеш?

— Наистина, сър. Не обичам да се хваля, но едно време момичетата ме наричаха Гиздавия Джордж.

— И така...?

— Ще направя както желаете, сър.

— Знаех си, Фипс — казал развълнувано Бранспет. — Знаех си, че ще мога да разчитам на тебе. Остава само да ми покажеш коя е стаята на лорд Бромбъро.

Тук племенникът ми изведнъж млъкнал като цапардосан с мокър парцал. Една тревожна мисъл проблеснала в ума му.

— Хей! Ами ако си заключва вратата?

— Всичко е наред, сър — успокоил го икономът. — В топлите летни месеци, когато нощите са душни, Негова светлост не спи в спалнята си. Той си ляга в хамака на голямата поляна.

— Знам го тоя хамак — отвърнал Бранспет с нежни нотки в гласа. — Е, значи всичко е тип-топ. В кърпа ни е вързано, Фипс — и той стиснал ръката на иконома, — не знам как да ти благодаря. Ако всичко се развие съгласно оперативния ни план, ако разголената муцуна на лорд Бромбъро ми даде вдъхновението, което очаквам, и в резултат на това аз се замогна, ти, повтарям, ще споделиш богатството ми. Няма да мине много и към килера ти ще потекат върволици слонове и кервани с камили, натоварени със злато, скъпоценни камъни и редки подправки. А също и порядъчни количества слонова кост, маймуни и фазани. И... как каза, че ти е името, Джордж, а?

— Да, сър.

— Тогава първото ми чедо ще се казва Джордж. А пък, ако е момиче — Джорджина.

— Много ви благодаря, сър.

— Няма защо — отвърнал Бранспет, — удоволствието е мое.

Първата мисъл на Бранспет, когато се събудил на следващата сутрин, била, че е сънувал странен и красив сън. Някакво живо, прекрасно и пълно с опасна екзотика приключение — как се измъква от къщата по раирана пижама и копринен халат, въоръжен с ножица, навежда се над хамака, където нищо неподозиращ си хърка лорд

Бромбъро, и кастри до основи мустаците му, известни доскоро с прозвището Великолепни. Бранспет тъкмо въздъхнал скръбно и си пожелал сънуването да би било вярно, когато осъзнал, че е точно така. Припомнил си всичко — котешкото промъкване крадешком надолу по стълбите, прекосяването на поляната, онова металическо клъц-клъц-клъц на безмилостните ножици в съпровод на якото мъжко хъркане в тихата нощ. Не било сън. Всичко си било най-действително. Горната устна на домакина му би трябвало вече да е добила вида на узряла нива, подложена на издевателствата на пиян комбайнер.

Бранспет няма навика да скача от постелята още с пукването на зората, но този път го сторил най-охотно. Бил обладан от изгаряща жажда да зърне ръкоделието си, за пръв път да види лорд Бромбъро гол-голеничък в най-съкровения периметър от аристократичното си телосложение. Не минали и десетина минути и Бранспет бил облечен и на път към трапезарията. Знаел, че домакинът му е ранно пиле и дори и такава опустошителна трагедия не би го възпряла да припне към кафето и пушената херинга в мига, когато ги надуши.

Обаче в трапезарията се помещавал само Фипс. Той усърдно припалвал фитила под топлите ястия на бюфета. Бранспет го поздравил бодро и напето.

— Добро утро, Фипс. Здравсти, здрасти, дай пари за пасти.

Икономът изглеждал нервен като трепетлика.

— Добро утро, сър. Тъ... мога ли да ви попитам, сър...

— О, да — отвърнал Бранспет. — Операцията мина с небивал успех. Всичко беше като по часовник. На фона на моите действия дори железният херцог Уелингтън, разгромяващ Наполеон Бонапарт, би изглеждал като първокласник...

— Радвам се да го чуя, сър.

— Нито една засечка от началото до края, нито една погрешна стъпка. Кажи ми, Фипс — продължил Бранспет, като си боднал жизнерадостно едно пържено яйце и китка бекон и се разположил на масата, — на каква точно риба ти приличаше лорд Бромбъро, преди да си пусне мустаците?

Икономът се замислил.

— Ами, сър, не знам дали сте гледали „Сидни Есетрата“?

— Тъ?

— Едно анимационно филмче, сър. Наскоро ходих на кино в Норич в свободния ми следобед миналата седмица — каза Фипс и се изкиска при спомена — и там давах едно ново филмче, „Приключенията на Сидни Есетрата“. Пуснаха го преди главния филм и до края едва се удържах да не се изпусна от смях. Оная есетра приличаше досущ на Негова светлост в най-добрите му дни.

И Фипс се изнесъл от стаята, а Бранспет останал да зяпа след него като глътнал конска муха. Пясъчната му кула се срутила върху него с трясък. Славата, богатството и брачното блаженство отлетели подобно на ято есенни щъркели. Целият му труд се оказал напразен. Щом на белия екран вече имало смешна риба, съвсем ясно било, че ще е само загуба на време да се създава друга такава, дори и да не е от семейство есетрови. Той се хванал за главата и застенал над пърженото си яйце като ранена в сърцето пантера. И тогава вратата се отворила.

— Ха — викнал лорд Бромбъро, — добро утро, добро утро.

Бранспет се извърнал рязко, при което парче бекон излетяло от вилицата му като изстреляно от катапулт. Макар че, както си мислел, видът на домакина му с нищо не можел да помогне за професионалното му развитие, той бил изпълнен с любопитство да го зърне. И както се бил извърнал, така и замръзнал на място като жената на Лот^[1].

Пред него стоял старият лорд Бромбъро, а от величествените му бромбъровски мустаци не липсвало ни косъмче. Те се развявали и ветреели пред очите му като прабългарски байрак от конска опашка в цялата си първична пищност.

— Е, какво? — подушил с нос лорд Бромбъро. — Вкусен ориз? Бравос, бравос!

И се насочил целеустремено към бюфета. Вратата отново се отворила и из нея се изсипал зальоханият Едуин Потър с по-зальохан вид отвсякога.

Освен че мязал на дипломиран лъохман, Потър-младши бил разтревожен като бременна хлебарка.

— Я чуйте — рекъл той, — баща ми се е зацурал някъде.

— Ами като е щур, ще се зацура — подхвърлил лорд Бромбъро, който си падал по ръсенето на солени сутрешни шеги.

— Искях да кажа — продължил Потър-младши, — че не мога да го намеря. Отидох в стаята му да говоря с него и я открих съвършено

празна, а в леглото му не е спано.

Лорд Бромбъро невъзмутимо си сипвал ориз в чинията.

— Точно така — рекъл аристократът. — Снощи той искаше да опита моя хамак, така че му го дадох на заем. Ако е спал толкова дълбоко, колкото и аз, значи е спал като къпано коте. На мене ми се приспа още докато си пиех млякото, а на сутринта се събудих в едно кресло в пушалнята. А, скъпа — обърнал се той към вратата, защото в това време влязла Мюриъл, — ела да опиташ от ориза. Мирише превъзходно. Тъкмо казвах на младия ни приятел, че неговият благороден отец спа тая нощ в моя хамак.

По лицето на Мюриъл било изписано недоумение.

— Искаш да кажеш навън в градината?

— Разбира се, че това искам да кажа. Знаеш къде е моят хамак.

Виждал съм те да лежиш в него.

— Тогава в градината трябва да е проникнал пръч.

— Пръч? — повторил лорд Бромбъро, който вече бил седнал на масата и тъпчел ориза в разтворената си паст, както хамалин товари кораб с жито. — Как така пръч? В нашата градина няма пръчове. Поради какво заключаваш, че в нашата градина има пръчове?

— Поради това че някой е изпасъл мустаците на сър Престън.

— Какво?!

— Ами срещнах го навън. Храсталакът му е обръстен до корен.

Ето го и него. Виж го сам.

На пръв поглед на Бранспет му се сторило, че на прага стои съвсем непознат човек. Едва когато новодошлият скръстил ръце и взел да говори с познатия стържещ глас, племенникът ми разпознал сър Престън Потър, баронета от Кулите на Уаплей.

— Така значи! — викнал сър Престън и насочил към лорд Бромбъро гневен поглед, пълен с унищожителен, изпепеляващ, хипнотичен огън.

Лорд Бромбъро довършил ориза си и вдигнал очи.

— А, Потър — рекъл той. — Значи си си обръснал мустака, а? Много умно. От него и бездруго нищо не ставаше. Така поне ще си пощастлив.

Адският огън в очите на сър Престън Потър се разгорял още по-адски. Отдалеко си личало, че бил разтърсен из основи.

— Бромбъро — изръмжал той, — имам да ти кажа само пет неща. Първо, че ти си най-мерзкият, долен гад, който някога е позорил страниците на „Дебрет“^[2]. Второ — че подляят ти акт да гилотинираш мустака ми показва, че си долен страхливец, който е знаел, че поражението му е в кърпа вързано и само така може да си осигури победа. Трето — че възнамерявам да се свържа с адвоката си незабавно с цел да предявя обвинение. Четвърто — сбогом завинаги. И пето...

— Я си вземи едно яйце — обадил се лорд Бромбъро.

— Няма да си взема яйце. Това не е въпрос, който ще ти се размине само с някакви яйца. Петото, което исках да ти кажа...

— Но, драги ми приятелю, ти май си мислиш, че аз имам нещо общо с това, което ти се е случило. Одобрявам го, да. Одобрявам го от все сърце. Сега Норфък несъмнено ще е едно много по-приятно място за живеене. Но в никакъв случай не е мое дело. Аз спах като пън цялата нощ в пушалнята.

— Петото, което искам да кажа...

— В едно кресло. Ако не ми вярваш, ще ти го покажа.

— Петото, което искам да кажа, е, че е сложен край на годежа между дъщеря ти и моя син.

— Както на мизерния ти мустак. Ха-ха-ха! — изкискал се лорд Бромбъро, който имал цял куп добри качества, но бил напълно лишен от каквато и да било тактичност.

— О, татко! — викнал Едуин Потър. — Искам да кажа... дявол да го вземе!

— А аз искам да кажа — прогърмял сър Престън, — че на годежа ти се слага край. Ясни ли са ти петте ми точки, Бромбъро?

— Горедолу — отвърнал лорд Бромбъро, като за всеки случай броял на пръсти. — Аз съм долен гад, страхливец, ще заведеш дело, казваш ми сбогом и дъщеря ми никога няма да се омъжи за сина ти. Да, точно така, пет.

— Прибави и шесто. Ще се погрижа да те изхвърлят от всичките ти клубове.

— Нямам ни един.

— О? — смутил се сър Престън. — Е, добре тогава, ако някога решиш да произнесаш реч в Камарата на лордовете, прави си сметката. Ще бъда там на балкона и ще те освиркам.

Той се обърнал и с горди крачки излязъл от стаята, следван от хленчещия Едуин. Лорд Бромбъро си взел цигара от табакерата.

— Дърто безмозъчно магаре. Предполагам, че мустаците му са отрязани от някой спонтанно основан доброволен комитет на възмутените местни граждани от селски произход. Има ги такива и в Америка — дето пазят реда и морала. Абсурдно е да си мислиш, че можеш да отглеждаш по себе си такива отвратителни, безплодни, карикатурни бурени като Потъровите, без да възбудиш у обществото чувството на справедлив гняв. Не се и съмнявам, че са го дебнели с месеци. Спотайвали са се. Чакали са първа възможност. Е, драга моя, значи сватбата ти се отменя. Неприятно в известен смисъл, защото си купих нови панталони за случая. Но какво да се прави...

— Да, няма какво да се прави — казала Мюриъл. — Ти обаче не се коси, ще има и друга сватба.

И тя хвърлила едно нежно око към Бранспет, но на неговите устни не се появила очакваната в отговор усмивка. Той седял умърлушен като мокро пиле, свел глава над пърженото си яйце.

Каква полза имал, питал се с горчивина, че годежът е разтурен? Нали той самият никога нямало да може да се ожени за Мюриъл. Кой бил той? Някакъв си художник без пукнат грош и без перспективи. Сега вече никога не ще измисли комичен персонаж за киното. Имало един кратък момент, когато се надявал, че новооткритата физиономия на сър Престън Потър ще му даде живителна идея, но тази надежда издъхнала безвъзвратно. Сър Престън Потър без мустаци изглеждал просто като сър Престън Потър без мустаци.

Изведнъж усетил, че лорд Бромбъро нещо му говори.

— Моля?

— Рекох имаш ли огънче?

— О, съжалявам.

Бранспет измъкнал запалката си и услужливо щракнал. После нехайно поднесъл пламъчето към цигарата на домакина си.

Или, по-скоро, тъй като отчаянието временно било съсипало чувството му за разстояние, към мустаците, които се диплели на талази околоръст. В следващия момент лумнал буен пламък и в стаята се понесъл облак парлив дим. Когато се разчистил, на мястото на това, което допреди минута се славело като една от двете най-ужасни грозотии на Норфък, било останало само димящо стърнище.

Нечовешки рев разсякъл въздуха, но Бранспет дори не го чул. Той зяпал ококорен лицето, изникнало насреца му сред стелещата се мъгла. Бил професионално възхитен от късия, пипонест нос, изпъкналите очи, устата, която зеела и потрепвала. Едва когато домакинът се хвърлил яростно през масата с оголени зъби и протегнати ръце, благоразумието на моя племенник се върнало на мястото си. Той се шмугнал под трапезата и излязъл от другата страна.

— Дръжте го! — ревял като саблезъб тигър вбесеният граф. — Хванете го! Седнете му върху главата!

— Как пък не! — насреца му излязла Мюриъл. — Той е мъжът, когото обичам.

— Тъй ли? — изрекъл лорд Бромбъро, като дишал тежко и приклякал за нов скок. — Е, той е човекът, когото ще разфасовам с голи ръце — когато го хвана.

— Мисля, че трябва да скочиш през прозореца, скъпи — казала нежно Мюриъл.

Бранспет бързо претеглил съвета на мозъчните си везни и го намерил за полезен и навременен. Забелязал, че прозорецът, който гледал към една чакълена алея, бил отворен. Оттам сладкият летен въздух се носел навътре, а след секунда Бранспет поел хвърчешком в противоположната посока. Докато ставал от чакъла и се отупвал, нещо го треснало по темето. Било кафеник без съдържащото се в него кафе.

Но кафениците, макар и отлично прицелени, не значели нищо за Бранспет в настоящия момент. Макар от този да му се надигнала лоша цицина, а в добавка да имал две ожулени ръце и едно коляно. Освен това панталоните му, любимите, се оказали с голяма дупка. И все пак сърцето му пеело.

Защото Фипс бил допуснал грешка. Фипс се оказал едно старо магаре. Фипс не можел да различи риба от рак, независимо дали има или няма вторични полови белези. Лицето на лорд Бромбъро изобщо не наподобявало риба. То мязало на нещо много по-прекрасно, пълно с възможности за белия екран, нещо много по-доходоносно от някаква си риба. В този единствен миг на просветление, преди да залегне под масата, Бранспет видял лорд Бромбъро такъв, какъвто е — Жакоб Жабока.

Той се обърнал и съзрял как домакинът му замахва с един самун.

— Мюриъл! — викнал.

— Да? — отвърнало момичето, което вече стояло на прозореца до баща си и наблюдавало сцената с голям интерес.

— Обичам те, Мюриъл.

— Аз също.

— Но засега трябва да те напусна.

— Знам — отвърнала Мюриъл. Тя погледнала през рамо. — Татко отиде да вземе ориза.

Бранспет също видял, че лорд Бромбъро е изоставил временно огневата позиция.

---

[1] Лот (библ.) — племенник на Авраам, предупреден от ангели, избягал от прокълнатия град Содом. Жена му се обърнала да види разрушенията и се превърнала в стълб от сол. — Бел.прев. ↑

[2] Книга с имената и родословието на перовете, съставителят е умрял през 1822 г. — Бел.прев. ↑

ПРЕКРАСНИ ВРЕМЕНА В БРАМЛИ

В Клуба на Търтеите беше свикано общо събрание да определи мястото за ежегодния клубен турнир по голф и групировката, която подкрепяше Брамли-на-морето, тъкмо започна да взима превес, когато Фреди Уиджън поиска думата. В една реч — страстна и красноречива — той предупреди слушателите да не припарват на по-малко от петдесет мили от това отвратително място. И толкова ярка беше картината, която нарисува за Брамли-на-морето като за територия, където действа законът на джунглата и всичко може да се случи на човек, че избирателите се огънаха като тръстика на вятъра и почти единодушно бе прието противниковото предложение за Кудън Бийч.

Разпалената Фреди-Уиджънова реч предизвика коментари на бара.

— Фреди не харесва Брамли — рече един проницателен Образ, който беше размишлявал по въпроса в разстояние на половин час с помощта на чаша джин.

— Може би — подхвърли един Акъллия, — защото е ходил там на училище, когато е бил малък.

Мозъка, който се беше присъединил към групата, поклати глава.

— Не, не е за това. Горкият Фреди, наскоро е имал доста неприятно преживяване в Брамли, което приключило с раздяла с любимото момиче.

— Какво, пак ли?

— Да. Странна е съдбата на Фреди — рече умислен Мозъка, отпивайки на ситни глътки от мартинито си. — Винаги стартира добре, но после все нещо оплита. С единия крак е в клуба „Велик сваляч“, с другия — в „Отритнат и изоставен“.

— Коя от тайфата този път му е била дузпата — запита един заинтригуван Симпатяга.

— Мейвис Пийсмарч. Щерката на граф Бодзъм.

— Но, по дяволите — запротестира Симпатягата, — не може да бъде. Та нали тя вече го чупи преди цели сто години. Ти сам си ни

разказвал. Оня случай в Ню Йорк, когато се забъркал с мацето в розовия халат на сини папагалчета по края.

Мозъка кимна.

— Съвсем вярно. Както казваш, тогава му бяха отрязани квитанциите. Но Фреди е доста надарен в обясненията, ако му се даде време да скалпи добре историята. Така че, като се върнаха в Англия, изглежда, някак са се помирили. Тя го приела отново — на изпитателен срок, така да се каже. Идеята била, ако се прояви като сериозен и улегнал мъж, ще има сватбени камбанки. Ако не, духа супата.

— Та такава било положението, когато разбрал от тази Пийсмарч, че тя и баща ѝ смятат да се установят за летните месеци в хотел „Манифик“ в Брамли-на-морето.

Първата реакция на Фреди, естествено, била (рече Мозъка) да си уреди посещение там и той посветил цялата си интелектуална мощ в опити да измъдри как да стане това. Хич не му се пръскали грешни пари по хотели, а от друга страна, гордата му натура отхвърляла вонливите пансиони, така че нещата вървели към задънена улица до момента, когато разбрал, че Бинго Литъл и мисис Бинго са наели вила в Брамли, за да може бебето на Бинго да получи полагаемия му се дял озон. В Брамли, както едва ли сте пропуснали да забележите по плакатите, въздухът е толкова укрепителен, че ако сте родител, трябва да мислите за тия неща. Укрепвате си бебето и всичко ще ви е на шест.

Да си изпроси покана било за Фреди фасулска работа и след няколко дни пристигнал с куфар и автомобил, разтоварил първия, паркирал втория, целунал бебето и се настанил.

Много хора биха се възпротивили на присъствието под техния покрив на един такъв любител на чашката, но Фреди винаги е умеел да намира път към сърцата, така че той и отрочето си паснали от самото начало като двойка моряци в отпуска. Станало му навик да взима със себе си дребосъка на плажа и да го пази, докато той се плеска с кофичката и лопатката. И така, един слънчев ден, докато играел ролята на отговорник по увеселенията, се задала една добре охранена девойка със златиста коса, която се спряла да погледа синчето на Бинго с любезна усмивка.

— Пясъчен замък ли прави момченцето? — запитала тя.

— Ами да и не — отвърнал вежливо Фреди. — То така си мисли, но ако питате мен, едва ли ще се получи някакво архитектурно чудо.

— Няма значение, нали е щастливо.

— О, и още как.

— Хубав ден.

— Прекрасен.

— Можеш ли да ми кажеш колко е часът?

— Точно единадесет.

— Уха! Трябва да побързам, иначе ще закъснея. Имам среща с един мой приятел на кея.

И това било всичко. Искам да кажа, само един от ония случайни разговори, които са толкова обичайни на плажа и не съдържат и едничка дума, която да извика розови петна върху две скромни бузи. Подчертавам го, защото точно тази пухкавелка щяла да се намеси в живота на Фреди и искам още сега да изясня, че от началото до края той бил чист като девича сълза. Сър Галахад ряпа да яде.

Два-три дена след тази история една пощенска картичка, препратена от лондонския му адрес, го информирала, че Мейвис и баща ѝ вече са в „Манифик“. Метнал се Фреди на двуместния си автомобил и полетял към хотела с разхлопано сърце. Имал намерение да вземе любимата на кратка разходка и после да я омае на чаша чай в някое крайбрежно заведение.

Този план обаче дал нулев резултат поради факта, че нея я нямало. Старият Бодзъм го посрещнал в апартамента и му казал, че е отишла да заведе малкия си брат Уилфред обратно в училището му.

— Той беше тук за обяд — рекъл графът.

— О, не думай? — ухилил се Фреди. — Ритник за храносмилането, а? — и се засмял от сърце на шегата си. Но като видял, че не била посрещната твърде радушно, тутакси изтрил предразполагащата усмивка на муцуната си. Спомнил си, че у петия граф Бодзъм винаги е имало нещо официално. Суров тип, познат сред приятелите си като Бича на Източните графства. — Той ходи тука на училище, така ли?

— Да, в „Свети Асаф“. Едно достойно учебно заведение, ръководено от добър мой приятел, преподавания Обри Ъпджон.

— Мили Боже! — възкликнал Фреди, като разбрал колко малък е светът. — И аз съм учил там.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Изтърпях в него тригодишна присъда, преди да ида в Итън. А сега ще тръгвам. Целунете Мейвис от мен, нали, и ѝ кажете, че ще бъде тука росен-росен рано сутринта.

Той си тръгнал, скочил пак в колата и около половин час обикалял из Брамли напосоки. Когато минавал през едно място, наречено „Морски полумесец“ заради скупчените в полукръг пансионни, някакво раздвижване привлякло вниманието му.

По пътя към него приближавала добре охранена девойка със златиста коса. Не мисля, че изобщо я е забелязал — или, ако го е сторил, то е било само за миг, колкото да си каже: „Я, русата дебелана от плажа.“ В този миг обаче тя му се набила в очите, впускайки се в лудешки галоп, като в същото време цепела въздуха с рев, подобно лъвица, преследваща болна антилопа. Същевременно Фреди забелязал как от една странична уличка изхвъркнал възрастен господин с бакенбарди и с вид на морски капитан в оставка, или на зарзаватчия на едро, или Бог знае на какво.

Тази сцена го озадачила. Винаги е знаел, че в Брамли въздухът е укрепителен, но не и чак толкова. И тъкмо спрял, за да може да види по-добре какво става, когато пълната блондинка, усиляйки рязко скоростта, стигнала колата и се метнала в нея.

— Бързо!

— Бързо? — Фреди се слисал. — В какъв смисъл бързо? — попитал и се канел да се задълбочи още по въпроса, когато типът с бакенбардите притичал, сбарал момичето и го измъкнал от колата като морков от рожка леха.

Момичето докопало Фреди, Фреди докопал кормилото, а бакенбардестият не пуцал докопаното от него момиче, така че човешката верига просъществувала в този си вид известно време. Тогава се чул звук от съдрано и Фреди и момичето се разделили.

Бакенбардестият екземпляр го гледал унищожително.

— Ако не бяхме на публично място — изръмжал той, — щях здравата да ви нашибам с камшика си. Особено ако имах камшик.

И той повлякъл дебеланката нанякъде, оставяйки Фреди, както можеш да си представиш, доста озадачен и недоумяващ какво точно е

значело всичко това.

След приключилото счепкване Фреди установил, че се намира наполовина извън колата, и довършил започнатото, като слязъл от возилото. Опасявал се, че дъртакът с бакенбардите може да е олющил боята му. Но, слава Богу, всичко било наред и той тъкмо се облегнал на предницата с една цигара за успокоение, когато чул Мейвис Пийсмарч зад гърба си.

— Фредерик!

Фреди ми каза, че като чул любимия глас, подскочил метър и половина нагоре, но мисля, че преувеличава. Около метър и тридесет и пет, да, така може. Както и да е, подскочил достатъчно високо, за да могат онези, които зяпали по прозорците на „Морски полумесец“, да изпаднат в заблудението, че е някакъв танцьор, отработващ нов пирует.

— О, здрасти, скъпа моя!

Опитвал се да говори весело и жизнерадостно, но му било ясно, че е твърде далеч от истината. Като се вгледал в лицето на Мейвис Пийсмарч, забелязал някаква строгост, която не му се понравила. Очите ѝ били сурови и студени, а устните ѝ здраво стиснати. От баща си била наследила оная пуританска аскетичност, която карала хората от графството да бягат от стария като от чума. Същият този дух сега се изливал щедро от всяка нейна пора.

— Значи ето къде си била! — изчуруликал Фреди, като все още се напъвал да звучи безгрижно.

— Да.

— И аз съм тука.

— Виждам.

— Отседнал съм при един приятел. Мислех си, че като дойда, ще те изненадам.

— Изненада ме — и тя издала пръхтящ звук като североизточния вятър, порещ платната на заседнал кораб. — Фредерик, какво означаваше всичко това?

— Ъ?

— Онова момиче?

— А, онова момиче? Да, знам какво имаш предвид. Говориш за онова момиче. Странна работа, нали?

— Да, много странна.

— Скочи в колата ми, видя ли я?

— Да, видях я. Приятелка ли ти е?

— Не, не. Непозната. Абсолютно неизвестна.

— О? — и Мейвис издала ново пръхтене, което отекнало по цялата улицата. — А кой беше възрастният господин?

— Де да знам. И той неизвестен. Даже още по-непознат.

— Каза, че искал да те нашиба с камшика си.

— Да, и аз чух това. Твърде далеч отиде.

— И защо искаше да те нашиба с камшика си?

— Е, тука вече ме хвана. Мисловните процеси на тоя тип са затворена книга за мене.

— Останах с впечатлението, че не му се нрави да си играеш с дъщеря му.

— Но аз не съм си играл с никаква дъщеря. Всъщност, откак съм тук, нямах много свободно време.

— О?

— Най-приемливият отговор на загадката е, че сме се сблъскали с някоя от ония шпионски истории. Да, това обяснява всичко. Гледай как виждам аз нещата. Момичето е международна шпионка. С триста зора, прелъстявайки де когото падне, се докопва до плановете на укрепленията и ги носи на съучастника си, когато се появява бакенбардестият човек от Тайните служби. Нали разбираш, бакенбардите са за маскировка. И той погрешно решава, че аз съм съучастникът.

— О?

— Как е брат ти Уилфред? — решил Фреди да смени темата.

— Ще ме закараш ли, ако обичаш, до хотела ми? — Мейвис я сменила на свой ред.

— О, да. Добре. Разбира се.

Нея нощ Фреди не можал да мигне. Имало нещо във вида на обожаемата девойка, когато я оставил пред хотела, което го карало да се замисли дали онова негово обяснение е минало по мед и масло, както тайно се надявал. Предложил й да влезе, за да си побъбрят, но тя рекла: „Не, моля, имам главоболие.“ Направил й четка колко добре изглежда, а тя вдигнала вежди: „О?“ И когато я попитал дали обича малкия си Фреди, тя изобщо не го удостоила с членоразделен отговор.

Всичко това според Фреди заприличало на онова положение, технически познато като сдърпване между гаджета, при това доста солидно, и както се въртял под завивката, той размишлявал върху начините за помирение.

Това, от което имало нужда, решил той, е някакъв жест — някакво забележително действие от негова страна, което да докаже, че сърцето му тупти само за нея.

Но какъв да е този забележителен жест?

Прехвърлил наум идеята да спаси Мейвис от удавяне, но бързо я отхвърлил, като си спомнил, че в редките случаи, когато тя реши да се накваси в солената вода, го прави най-много до кръста.

Помислил си, че може да спаси стария Бодзъм от пожар. Но как да осигури горяща сграда? Не може току-така да драсне клечката на хотел „Манифик“ само за да влезе в пламъците.

Като изброявал наум членовете на семейството, стигнал до малкия Уилфред и веднага получил шеметно вдъхновение. Да, чрез Уилфред той ще си проправи отново път към сърцето на Мейвис. И това може да стане, решил той, като отиде в „Свети Асаф“ и помоли преподобния Обри Ъпджон да даде на цялото училище свободен следобед. Това добро дело веднага ще стопи леда.

Можел да си представи картинката. Уилфред идва весел и доволен един следобед за чая. „Хей! — възкликва Мейвис. — Какво, за Бога, правиш тука? Да не си избягал от училище?“ „Не — отвърща Уилфред, — училището избяга от мен. С други думи, благодарение на Фреди Уиджън, най-доблестния сред доблестните, ни дадох свободен следобед.“ „Е, това се казва мъж! — ще възкликне Мейвис. — Да е жив и здрав Фреди Уиджън! Дали пък не съм била несправедлива към бедничкия?“

Тук Фреди потънал в сън.

Често, когато стигнеш до някакво решение нощем, след като преспиш, установяваш, че нещо му куца. В случая на Фреди обаче не било така. Утрото го сварило все още решен да изпълни замисленото добро дело. Друг е въпросът дали това му се нравело и ако ви кажа да, значи ще ви заблудя. Няма да е твърде силно, ако спомена, че потрепервал само при мисълта. Години са минали от детските му дни,

но споменът за преподобния Обри Ъпджон е все още свеж в паметта му. Като тип, роден или за надзирател на чернокожи роби, или за предводител на морски пирати (впрочем неговите дисциплинарни методи се родеели с тия две благородни професии), той бил оставил дълбоки отпечатъци в крехкото съзнание на Фреди и идеята да влезе при него и да извърънка свободен следобед за учениците направо карала кръвта му да се смръзва.

Но две неща му давали сили: а) голямата му любов и б) внезапното му хрумване, че може да спечели точки, като вземе на заем бебето на Бинго и го отведе със себе си.

Учителите, мислел си Фреди, винаги гледат да се подсигурят за бъдещето. За тях днешното бебе е утрешен питомец. Стратегическата му позиция ще се укрепи неимоверно, ако му тикне бебето на Бинго под носа и рече: „Ъпджон, мога да те уредя с малко нови мющерии. Влиянието ми върху родителското тяло е невероятно. Дръж се с мен както трябва и хлапето ти е в кърпа вързано.“ Доста добре звучало.

И така, като изчакал Бинго и мисис Бинго само да обърнат гръб, той грабнал като орел бебока и тръгнал. След малко вече звънял на входната врата на „Свети Асаф“ с бебе на ръце, загърнато с лека дреха. Прислужничката го въвела в кабинета и го оставила да се наслади на детайлите от запечатилата се в съзнанието му стая, която не бил виждал от години.

Така се случило, че Фреди дошъл в момент, когато преподобният Обри имал час по библейска история с по-горен клас, а когато един учител се захване с по-горен клас, не може на секундата да прибере меч в ножницата. Затова се проточило едно чакане, а докато минутите се търкаляли, Фреди започнал да чувства, че атмосферата в кабинета му действа потискащо.

Нали разбирате, при последното му пребиваване в тази стая ситуацията била твърде смущаваща. Той самият бил в наведен стоеж със смъкнати гащи, докато преподобният Обри Ъпджон стърчал зад гърба му и измервал с присвито око разстоянието, подготвяйки се да приведе бамбуковия си бастун в действие върху седалищните му части. Подобни спомени винаги навяват тъга.

Зад френския прозорец слънцето светело ярко и Фреди решил, че това, от което има нужда, за да разпръсне налегналото го униние, е една разходка из градината, придружена с ароматна цигара. И така,

излязъл да се пошляе, стигнал края на двора и тъкмо се заяпал нехайно в оградата, когато забелязал, че отвъд нея става някакво раздвижване.

Там имало малка градинка, а зад нея къща. А пък на горния прозорец на къщата — момиче. То размахвало ръце към него.

Не е лесно да предадеш точно какво искаш, като махаш с ръце от около тридесет и пет метра, и, съвсем естествено, Фреди пропуснал голяма част от същността на нещата. Всъщност това, което момичето се опитвало да му каже, е, че наскоро е срещнало на кея мъж на име Джордж Пъркинс, служител в една лондонска фирма букмейкъри и действащ под търговското прозвище Джо Спрокет; че взаимната обич към увертюрата на „Зампа“ ги е привлякла един към друг; че лудо се е влюбила в него; че нежните ѝ чувства са напълно споделени; че баща ѝ, като член на една религиозна секта, която не одобрява букмейкърите, е отказал да благослови връзката и даже да бъде представен на гореспоменатия Пъркинс; че той, баща ѝ, е хванал бележка от влюбения, в която ѝ урежда среща в пансиона на последния („Морски полумесеца“ 10) и бърза венчавка в местното гражданско; и накрая, че той — все още ставало дума за баща ѝ — сега я е заключил в стаята ѝ, докато, по неговите думи, не се освести. И това, което тя искала от Фреди, е да я пусне да излезе. Защото милият Джордж чака пред „Морски полумесеца“ 10 с разрешителното за брак и ако тя успее да изприпка при него, ще могат да уредят нещата както трябва.

Фреди, както казах, не разбрал голяма част от тази история, но схванал достатъчно, за да разбере, че една дама е в беда. Рицарското му сърце се трогнало. Не предполагал, че такива неща се случват извън романите, а дори и там смятал, че са ограничени само до непристъпните крепости. А постройката пред него съвсем не била непристъпна крепост. Ставало дума за двуетажна привлекателна вила с аспиден покрив, разположена посред парк, ширнал се върху четвърт акър. Имала вид на място, притежание на някой морски капитан в оставка или пък на зарзаватчия на едро.

Изпълнен с рицарски дух, защото Фреди винаги си е бил изпълнена с рицарски дух лесна плячка за дами в беда, той скочил през оградата със светнали очи. И едва когато застанал под прозореца, познал в девойката, която му се блещела през стъклото като рядка риба в аквариум, старата си познайница, русата дебелана.

Гледката охладила ентусиазма му. Фреди е доста суеверен и вече започвал да мисли, че това място му носи лош късмет. Спомнил си, че веднъж една циганка го предупредила да се пази от руса жена, и за момент едва не обърнал гръб на цялата тази неприятна история. Старият рицарски дух обаче не отстъпвал и накрая Фреди решил да довърши започнатото. Като разбрал от едно бързо потрепване на веждите ѝ, че ключът е окачен отвън на вратата, той скочил самоотвержено през прозореца на дневната, изтичал по стълбите и направил каквото трябва. Секунда по-късно тя изхвърчала като коркова тапа и се изстреляла надолу по стълбите. Профучала през дневната, профучала през прозореца, а той профучал след нея. И първото нещо, което видял, като прекрачвал перваза, бил галопът ѝ през градината, а на педя зад нея бакенбардестия тип, който я измъкнал от колата му в „Морски полумесец“. Сега държал в ръка тризъба вила и замахвал с дръжката, като при всеки втори замах улучвал целта.

Това изненадало много Фреди, защото съвсем ясно бил разбрал от начина, по който момичето въртнало пръсти, че баща ѝ е в крокет-клуба. За секунда той се спрял, без да знае какво да стори.

И решил да се оттегли. Нито един рицар не би гледал спокойно как задните части на някоя дама здравата се отупват от праха посредством дръжката на вила, но, от друга страна, това му се сторило чист вътрешносемеен диспут, който може да се разреши само между дъщеря и баща. И така, Фреди започнал полека-лека да се изсулва, когато бакенбардестият екземпляр го съзрял и се втурнал към него, надавайки стария боен зарзаватчийски рев. Естествено, човек може да предположи какво му е било на ума. Той си мислел, че Фреди е Джордж Пъркинс, влюбеният букмейкър, и имал намерение да го види изкормен. Твърде разтревожен, Фреди установил, че преследвачът сега държи вилата със зъбите напред.

Каква точно щяла да бъде кървавата жътва, ако съдбата не се намесила да му попречи, никой не може да каже. Но за щастие той се препънал в една саксия, докато все още бил на повече от една вила разстояние, и забил нос право напред. И преди да свари да се изправи, Фреди успял да сграбчи момичето, да го прехвърли през оградата, сам да скочи след него и да го повлече през двора на „Свети Асаф“ към колата си, която оставил пред входната врата.

Всичко станало толкова скоростно и дебеланката била толкова умълчана, че даже когато колата вече летяла, не обелвали дума. Тя успяла само да изрече умолително адреса на „Морски полумесец“ 10, отпуснала се задъхана назад и все още дишала тежко, когато приключили пътешествието. Фреди я свалил и отново подкарал. И тогава изведнъж усетил, че нещо е загубил. Нещо, което трябвало да бъде у него, липсвало.

Замислил се.

Табакерата му?

Не, тя си била на мястото.

Шапката му?

Не, и тя си била на мястото.

Джобните му пари?

И тогава си спомнил. Бебето на Бинго. Бил го оставил да дъвче една гумичка за триене в кабинета на преподавания Обри Ъпджон.

Е, като се има предвид, че нервите му били изопнати докрай от последните събития, един разговор със стария наставник не го изпълвал с ентузиазъм, но Фреди е доста трезвомислещ образ и бил наясно, че не може да сее бебета наоколо и да не си ги прибира. И така, върнал се в „Свети Асаф“ и изтичал до прозореца на кабинета. И там, вътре, видял преподавания Обри да крачи из стаята с вид, който и най-тъпият и безмозъчен наблюдател би определил като буреносен.

Трябва да се признае, че на практика последното нещо, което един учител ерген очаква да види в своята светая светих, е някакво необяснимо бебе, дошло явно за продължителна визита, и преподавания Обри, влизайки в кабинета малко след като Фреди го напуснал и установявайки съдържанието му, за малко щял да получи удар. Ситуацията искрено го разтревожила.

И тъкмо щял да започне поредната обиколка на стаята, когато му бил поднесен втори удар. Надявал се, че ще остане сам, за да може да обмисли нещата от всеки ъгъл, а там, на прозореца цъфнал някакъв младеж. И по всичко изглеждало, че тоя младеж му се хили подигравателно. Всъщност това било предразполагаща усмивка, естествено, но не може да се очаква от човек в душевното състояние на преподавания да прозре това.

— О, здравейте — рекъл Фреди. — Помните ме, нали?

— Не, не те помня — ревнол преподобният Обри. — Махай се.

Фреди прибавил към предразполагащата усмивка още някой и друг сантиметър.

— Бивш ученик. На име Уиджън.

Преподобният Обри прокарал изтощено ръка по челото си. Човек може да му влезе в положението. Първо оня зашеметяващ удар с бебето, а като за капак в живота му се връща едно лице, което се надявал да не види никога повече.

— Да — изхриптял той глухо. — Да, помня те, Уиджън.

— Ф. Ф.

— Да, Ф., както казваш, Ф. Какво искаш?

— Дойдох да си взема бебето — ухилил се Фреди с вид на гузен водопроводчик.

Преподобният Обри подскочил.

— Това бебе твое ли е?

— Ами технически не. Само съм го взел на заем. Преди известно време моят приятел Бинго Литъл се ожени за Роузи М. Банкс, известната писателка. Това е резултатът, така да се каже.

В душата на преподобния Обри, изглежда, се борели силни чувства.

— Значи ти си оставил това бебе в кабинета ми?

— Да. Нали разбирате...

— Ха! — избухнал преподобният Обри и гласът му се отприщил като планински водопад.

Фреди сподели, че малко неща в живота са го впечатлявали така, както последвалата реч. Не че я харесал, но тя изтръгнала от него мрачно възхищение. Ето как може, каза ми той, един човек, възпрепятстван като Божи служител да използва речника, даден на всеки мирянин, само с едната сила на характера да достигне такава триумфална висота в реториката. Без да каже и дума, която би прозвучала неуместно и в най-пуританската уста, преподобният Обри Ъпджон успял да създаде у Фреди впечатлението, че се нарежда далеч зад най-върлия разбойник, най-мръсния хулиган и най-гнусения гамен. И след всяка произнесена от него дума ставало все по-трудно да се обърне разговорът по посока на свободните следобеди.

Дълго преди преподобният да стигне до „третото“, Фреди вече се чувствал като сдъвкан от млекодайна крава и когато накрая му било разрешено да се оттегли, решил, че му се е паднал голям късмет. Защото в един момент имало опасност да му бъде наредено отново да заеме оня приведен стоеж. А личността на преподобния била толкова магнетична, че като нищо можело да го направи.

С разтреперани дрехи той подкарал колата към Бингови и първото нещо, което видял на пристигане, бил Бинго, застанал на стълбите и потънал в печал.

— Фреди — изквичал той, — виждал ли си Алджърнън?

На Фреди му била истинска каша в главата.

— Не. Не мисля, че съм го срещал. Алджърнън кой? Твой приятел? Някой симпатяга, а?

Бинго подскочил като ужилен.

— Бебето ми, магаре такова.

— О, малкото сладурче? Да, при мене е.

— Триста тридесет и три дявола! — викнал Бинго. — Къде, по дяволите, си го мъкнал? Знаеш ли, че го търсим цяла сутрин?

— За нещо специално ли ви трябваше?

— Тъкмо щях да се обаждам в полицията, за да почнат издирване с мрежи в морето.

Фреди разбрал, че тук се налага да се извини.

— Съжалявам. И все пак добрият край оправя всичко. Ето го и него. О, не, няма го — добавил той след кратка инспекция в колата. — Да му се не види и късметът, изглежда, пак съм го забравил.

— Забравил си го?

— Ами при цялата оная тирада просто ми е излязъл от ума. Но мога да ти дам адреса. Преподобният Обри Ъпджон, „Свети Асаф“, Мейфкинг роуд, Брамли-на-морето. Всичко, което трябва да направиш, е най-спокойно да идеш да си го прибереш. А какво ще кажеш, готов ли е обядът?

— Обядът? — Бинго се изсмял злобно и мрачно. Така поне се сторило на Фреди. Прозвучало му като спукана гума. — Да ти преседне дано! Готвачката получи истеричен припадък, момичето от кухнята получи истеричен припадък, едната прислужница също получи истеричен припадък, а и втората не остана по-назад. Роузи стана истерична още в единадесет и половина и сега е в леглото с лед

на челото и пяна на уста. Когато разбере всичко, не бих искал да съм на твое място даже и за милион лири. За два милиона — добавил Бинго. — Всъщност за три.

Върху тази страна от въпроса Фреди досега не се бил замислял. Станало му ясно, че има голяма истина в думите на Бинго.

— Знаеш ли, друже — рекъл той. — Май ще трябва да се прибирам вече в Лондон.

— Знам.

— Но тука трябва да свърша няколко неща, няколко много важни неща. Я слушай, ако отпраща за къщи, ще можеш ли после да ми пратиш багажа?

— С удоволствие.

— Благодаря. Няма да забравиш адреса, нали? „Свети Асаф“, Мейфкинг роуд. Кажим им, че си дошъл от мое име за бебето, което така небрежно забравих в кабинета. А сега трябва да тичам да се видя с Мейвис. Тя ще се чуди какво е станало с мене.

Той се метнал на колата и след няколко минути вече влизал във фойето на хотел „Манифик“. Първото нещо, което зърнал, били Мейвис и баща ѝ, застанали край една саксия с палма.

— Охо, здравейте — рекъл той, като се приближил.

— А, Фредерик — обърнал се към него старият Бодзъм.

Не си спомням дали когато ви разказвах за събитията в Ню Йорк, съм ви споменавал, че тогава в един момент Фреди забелязал, че старият Бодзъм има вид на озадачена скумрия. Сега се повтаряло същото.

— Фредерик — продължил старият. — Мейвис ми разказа една твърде неприятна история.

Фреди се чудел какво да отвърне. Взел да нахвърля няколко изречения в главата си за съвременните момичета, за това, че са добри и разумни, макар че приказват много, и че не е болка за умирање, ако изтърсят нещо, чуто в пушалнята, иначе са си екстра, така де, толерантни и с широки възгледи... Тук старият Бодзъм продължил.

— Разказа ми, че си се забъркал с някаква млада дама с руса коса.

— Дебела млада дама с руса коса — Мейвис настояла на точността.

Фреди размахал ръце като семафор.

— В това няма капка истина — викнал той. — Изобщо. Цялата история е силно преувеличена. Мейвис, изненадан съм и огорчен. Бих искал да ми имаш доверие. Доброто сърце струва повече от титлата и вярата в човека — повече от синята кръв — продължил той с въпросната сентенция, която щял да помни до края на живота си, след като в училище трябвало да я напише двеста пъти за това, че хвърлил смърдяща бомбичка в класната стая. — Казах ти, че изобщо не я познавам.

— Тогава как стана така, че тази сутрин я возеше в колата си по улиците на Брамли? — запитал старият Бодзъм.

— Да — подкрепила го Мейвис. — Точно това искам да знам.

— Това е въпросът — продължавал да бае Бодзъм, — по който бихме искали да бъдем осветлени.

Хвани Фреди в такъв момент и само го гледай — същинска фурия е. Сърцето му се изстреляло нагоре и заседнало в дупката на един от предните му зъби, но нищо в поведението му не подсказвало това. Очите, които вперил в тях, били очите на самата невинност, жестоко обвинена в чудовищно престъпление.

— Кой, аз? — не можел да повярва той.

— Ти — настоял старият Бодзъм.

— Видях те с очите си — додала Мейвис.

Съмнявам се, че в този клуб има някой, който при подобно стечение на обстоятелствата би могъл да се изсмее така безгрижно и весело като Фреди.

— Колко странно. Единствената възможност е в този курорт да има някой, който толкова много прилича на мен, че и най-остро око да не може да ни различи. Уверявам те, Бодзи — ъъ, искам да кажа лорд Бодзъм, — и тебе, Мейвис, че сутринта бях твърде зает, за да превозвам разни блондинки, да не говорим, че ми се повдига само от мисълта за подобно нещо. Хрумна ми, че ще доставя удоволствие на малкия Уилфред и отидох до „Свети Асаф“ да помоля преподобния Обри Ъпджон да даде на училището свободен следобед. Естествено, няма нужда да ми благодарите. Само го споменавам, за да видите колко абсурдно е това ваше подозрение, че съм се развявал с някаква дебела блондинка в двуместния си автомобил. Преподобният Обри ще ви каже, че разговаряхме с него цяла вечност. След това разговарях с приятелчето Бинго, а след това дойдох направо тука.

Последвало мълчание.

— Странно — рекъл Бодзъм.

— Много странно — съгласила се Мейвис.

Очевидно били смутени. А Фреди тъкмо започвал да изпитва онова приятно чувство, че е отървал кожата на косъм, когато въртящата се врата на хотела се задвижила като че от някаква неустоима сила и през нея влетяла една импозантна фигура с бледоморав лик, обграден със златни къдрици. Иначе казано, пухкавата блондинка.

— Ух! — възкликнала тя, като мернала Фреди. — Ето те и тебе, душко! Извинете ме за секунда — обърнала се тя към Мейвис и стария, които, като я видели, едва не паднали.

Грабнала Фреди за ръка и го дръпнала настрани.

— Нямах време да ти благодаря. А и дъх не ми беше останал. Татенцето е доста чевръст и може да извади душата на човека, ако го погне с вилата. Какъв късмет, че те срещнах. Моят приятел и аз се оженихме в гражданското веднага след като се разделихме с тебе, и сега ще имаме тука сватбена гощавка. Ако не беше ти, нямаше да стане. Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна.

И върна на принципа, че делата говорят по-добре от думите, тя се метнала на врата му и го целунала нежно и продължително. После отприпкала към тоалетната да си напудри носа, а Фреди останал вкопан на място като настъпен бръмбар.

Не останал обаче твърде дълго в това вкопано положение. След един бърз поглед към Мейвис и стария Бодзъм той търтил да бяга към най-близкия изход. Колкото и бърз да бил тоя поглед, показал му, че това е краят. Старият погледнал Мейвис, Мейвис погледнала стария. После двамата се обърнали и погледнали Фреди. И в очите им имало нещо, което казвало, както вече споменах, че това е краят. Макар да го бива в обясненията, на тоя свят има неща, които не могат да се обяснят, и той разбрал, че това е тъкмо едно от тях.

Ето защо, ако този път годишният ни турнир се беше провел в Брамли-на-морето, нямаше да видите в редиците ни Фредерик Уиджън. Той изобщо не крие, че е приключил веднъж завинаги с проклетото място. Въздухът му бил укрепителен. Ако ще укрепва някого, нека си намери друг, това е. Ето така ми каза той.

МАСКИРАНИЯТ ТРУБАДУР

Един младеж излезе от Клуба на Търтеите и се спря на стъпалата, за да си запали цигара. В това време отнякъде изскочи — вероятно от вдън земята, т.е. от тротоара, защото до този момент на улицата нямаше и следа от него — един опърпан индивид, който вдигна шапка за поздрав и се усмихна подкупващо. У младия мъж очевидно се поведе вътрешна борба, после той бръкна в джоба си, пусна монета в протегнатата длан и отмина.

Беше трогателна, мила сценка, от ония, които биват отпечатвани на цяла страница в коледните издания, но единственото чувство, което извика в гърдите на двамата Акъллии, които я наблюдаваха от прозореца на пушалнята, беше учудване.

— Е, да пукна дано — рече първият Акъллия. — Ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам.

— Нито пък аз — отвърна вторият Акъллия.

— Какво да повярваш? — попита един Мозък, който беше изникнал зад тях.

Двамата Акъллии се обърнаха към него като един Акъллия и проговориха на два гласа като гръцки хор.

— Фреди Уиджън...

— ... беше навън преди минута...

— ... и един тип дойде и го поздрави...

— ... и си изкрънка монета.

— А Фреди, макар че беше на стъпалата...

— ... и можеше с един скок назад да се озове на безопасно място...

— ... остана там и се остави да бъде изръсен.

Мозъка цъкна с език.

— Как изглеждаше оня тип? Един дребен мазник?

— Абсолютен подмазвач.

— Така си и мислех — рече Мозъка. — Знам го тоя. Казва се Уотърбъри, пианист по професия. Нещо като на пенсия при Фреди.

Фреди винаги му пуска по нещо — я петарка, я две.

Недоумението на двамата Акъллии се засили.

— Но Фреди няма пукната пара — каза по-старият Акъллия.

— Вярно — съгласи се Мозька. — Тия петарки хич не са му за даване, но благородството задължава, така го казва. Смята, че тоя мазник имал права над него. Спасил му живота!

— Мазникът спасил живота на Фреди?

— Не, Фреди спасил живота на мазника.

— Тогава Фреди трябва да кръпка мазника.

— Това не влиза в кодекса на Уиджънови — Мозька въздъхна. — Горкия стар Фреди — срамота е някой да дои непрекъснато и бездруго оскъдните му средства, и то след всичко, което преживя.

— Какво е преживял? — запита по-младият Акъллия.

— Няма да сгрешите — отвърна Мозька мрачно, — ако речете, че е минал през ада.

По времето, когато започна тази история (каза Мозька), Фреди нещо не беше на кеф. Той обичаше Далия Прендърби с всяка своя фибра, а тя му тегли шута. Така че, както можете да предположите, не му беше до светски веселби. Ето защо, когато получил от чичо си, стария Блистър, бележка, че го кани на обяд в „Риц“, първият му импулс бил да откаже.

Но тъй като лорд Блистър е източникът на тримесечните му дажби, естествено, нямало как. Любезните покани на стария обесник са си чисти фелдфебелски заповеди. Ето защо Фреди се появил в ресторанта и седнал във фойето с глава, натежала от тежки, тежки мисли за Далия Прендърби, а след малко влязъл и неговият домакин.

— А, Фредерик — казал той, след като поверил цилиндъра и чадъра си в ръцете на едно момче от персонала. — Радвам се, че можа да дойдеш. Искам сериозно да си поговорим. Доста често си мислех за теб напоследък.

— Така ли, чичо? — Фреди се почувствал поласкан.

— Да — кимнал старият Блистър. — Чудех се що за шантаво леке си за честта на семейството и какво да направя, за да не бъдеш повече такова магаре и лентяй. И мисля, че намерих разрешението. Струва ми се, че положението много ще се подобри, ако вземеш да се ожениш. Не пуфти така. Защо, по дяволите, пуфтиш?

— Въздишам, чичо.

— Е, добре, недей да въздишаш. Мили Боже! Уплаших се да нямаш астма. Та така — продължил лорд Блистър, — струва ми се, че ако си женен, ще се укротиш и картината ще се проясни. Познавал съм и по-големи... е, всъщност едва ли... познавал съм и други такива тъпанари като тебе, които след брака са се подобрявали неузнаваемо. Та затова исках да си поговорим. Сигурно си се запитал защо те черпя с обяд на такова скъпо място. След малко към нас ще се присъедини моята стара приятелка лейди Пинфолд с дъщеря си Дора. Реших, че тя е момичето, за което ще се ожениш. Прекрасно семейство, много собствени пари, мозък и за двама — което е точно колкото трябва. Така че гледай да се покажеш добре, ако това изобщо е възможно, в очите на Дора Пинфолд.

Една изнурена, печална усмивка пробягала по устните на Фреди.

— Всичко това... — започнал той.

— И нека да те предупредя. Тя не е като твоите модерни момичета, дето претупват нещата, затова внимавай как говориш с нея, не се намираш в пушалнята на Клуба на Търтеите. Само добре подбрани истории и никакви римувани тъпотии.

— Всичко това... — опитал пак Фреди.

— И не пий нищо по време на обяда. Тя много държи на това. И като стана дума, когато дойде келнерът с менюто, не се забравяй. Поглеждай и към цените в дясната колонка.

— Всичко това — най-накрая Фреди успял да си каже думата — е много мило от твоя страна, чичо, и аз го оценявам. Намеренията ти са добри. Но аз не мога да се оженя за това момиче.

Старият Блистър поклатил умно глава.

— Знам какво имаш предвид. Смяташ, че ще погодиш гаден номер на едно свястно момиче. Вярно. Тука има истина. Но все някой на тоя свят трябва да страда. Не можеш да направиш омлет, без да строшиш яйцата. Така че — зарежи етиката. Давай смело, очаровай я или ще взема да... Шт. Ето ги, идват.

Той станал и се затърлил напред да поздрави една набита възрастна дама, която се опитвала да влезе през вратата, Фреди го последвал, но внезапно се спрял в крачка и почти се прекатурил. Погледът му се заковал в момичето, което се носело зад нея. В момент на просветление той видял в спомените си Даляя Прендърби и всички други гъски, които са го чупили. Сега вече разбирал, че това са били

само хлапашки увлечения. Ето тук била девойката, родена за него. Няколко друга като нея. Фреди, както знаете, винаги се влюбва от пръв поглед. Така направил и в този случай, при това до уши.

Краката му едва го държали, докато вървели към масата, и си отдъхнал чак когато успял да се отпусне на стола.

Момичето, изглежда, го харесало. Всички момичета го харесват в началото. Ама като им се сервира изтощителното изпитание да им лази по нервите две-три седмици, вдигат ръце. Над рибата и картофките Фреди и тази Дора Пинфолд си паснали здравата. Вярно, в повечето случаи тя му разказвала за мечтите и идеалите си, а той отвърщал „Оо, аа“ или „О, абсолютно“, но това не променяло факта, че нещата вървят добре.

До такава степен, че когато били на сиренето, Фреди, макар и още да не стискал ръката ѝ, вече бил наведен над нея под ъгъл от 45 градуса и я питал защо да не гаврътнат на една глътка кафето и да отидат да гледат някой филм. А тя отвърнала, че би било чудесно, но трябва да бъде в Нотинг Хил в три и петнадесет.

— Там помагам за една Мисия — рекла му.

— Света Дево! — възкликнал Фреди. — Какао и добри дела, така ли?

— Да. Този следобед даваме представление за майките.

Фреди едва не се задавил с камамбера си. Дошла му страхотна идея.

Ако това момиче, помислил си той, го вижда само на вечери и танци, искам да кажа, в обичайните обстоятелства, всичко, което ще научи за него, е, че има добър апетит и два леви крака. Докато, ако започне да посещава Нотинг Хил с нея, ще може да блесне с цялата си същност. Ще бъде изискан, любезен, истински кавалер и ще я засипе с ония малки жестове на внимание, които карат момичетата да ахнат и да си кажат: „Гледай ти!“

— Слушай — предложил той, — не мога ли и аз да дойда с тебе?

— О, ще ти бъде скучно.

— Ни най-малко. Ще обикалям наоколо, ще настанявам маминките на местата им и така нататък. Бива ме в това. Бил съм шафер на един куп сватби.

Момичето размислило.

— Ще ти кажа какво можеш да направиш, ако наистина искаш да помогнеш — казала тя накрая. — Не ни достигат изпълненията. Можеш ли да пееш?

— Ами да!

— Тогава ще пееш ли?

— Разбира се.

— Това ще бъде страшно мило от твоя страна. Ще си избереш някоя стара песен.

— Ще изпълня — и Фреди насочил към нея такъв поглед, че я накарал, макар и да не е съвсем сигурен, да се изчерви от свян, — ще изпълня една песен, която се казва „Когато сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Тъй че веднага щом обядът свършил, те скочили, а старият Блистър се ухилил до уши на Фреди и едва не го потупал по гърба — нищо чудно, нали се представил добре. А когато часовникът ударил три и половина, Фреди вече бил на сцената с пастора и националния флаг зад гърба си, с Дора на пианото и около триста майки от Нотинг Хил, които се забавлявали като на шоуто на Кросби.

Бил истинска сензация. Ония ми ти майки, така ми каза, направо го изяли с очи. Изпял две песни, а те поискали трета. Изпял трета, те го изкарали на бис. Повторил я, а те започнали да свирят с пръсти, докато излезе и се поклони. А когато се поклонил, настояли за реч. Точно тук, както сам си признава, Фреди се оставил да му се замае главата. Позволил си да бъде повлечен от опиянението на момента и отишъл твърде далече.

Накратко, с няколко сърдечни думи той поканил всички присъстващи да бъдат гости на джамборето, което ще се проведе в салона на Мисията същия ден следващата седмица.

— Майки — викнал Фреди, — аз черпя. Ще ви чакам всичките, до последната майка. И ако някоя майка тук си има майка, надявам се да я доведе. Няма да се скъпя. Кифли и какао ще текат като реки. Благодаря на всички.

И едва когато се прибрал у дома, все още примигващ на парцали от пламъка, който срещнал в очите на Дора, и все още с бучащи уши от възторжените възгласи, с които се посрещнали думите му, та едва когато стъпил на свой терен, си спомнил, че всичко, с което разполага, са една лира, три шилинга и четири пенса.

Ами не можеш да гощаваш по царски стотици майки с една лира, три шилинга и четири пенса, тъй че очевидно му се налагало да извърнка от някого значителна сума. И единственият човек, който имал въпросната сума — около двадесет лири, бил старият Блистър.

Нямало да бъде лесно, съзнавал го ясно. Третият граф Блистър е човек, който, макар и щедро надарен от Бога с благинки, не обича да си развързва кесията. В чековата му книжка са се заселили молци от години и са отгледали многобройна челяд. Както и да е — един от основните факти в живота е, че не можеш да се туткаш и да избираш, когато ти трябва двадесет лири — трябва да идеш при оня, който ги има. Така че Фреди отишъл да подкове старчето.

В къщата му царяло затишие. Някакви допълнителни избори се провеждали в Ботълтън, Ййст Енд, и лорд Блистър бил отишъл да председателства събранието в полза на консерваторите. Ето защо Фреди трябвало да чака. Най-накрая графът се върнал — малко пресипнал от разговора си с пролетариата, но в превъзходно настроение. Бил особено доволен от представянето на Фреди по време на обяда.

— Изненада ме, момчето ми — рекъл му. — Ако продължиш, както си започнал, и внимаваш, като й искаш ръката, да бъде на вечерна светлина, за да не те види добре, тогава наистина започвам да си мисля, че ще спечелиш това момиче.

— Значи искаш да я спечеля, така ли, чичо?

— Наистина искам.

— Тогава ще ми дадеш ли двадесет лири?

Светлината угаснала от лицето на лорд Блистър.

— Двадесет лири? За какво са ти двадесет лири?

— Въпрос на живот и смърт — казал Фреди и с няколко думи обяснил, че е обещал да нагости майките на Нотинг Хил с кифли и какао след една седмица и че ако се отметне и не намери начин, момичето никога няма да му прости. И с право.

Лорд Блистър слушал, а лицето му ставало все по-мрачно. Този брак му бил легнал на сърцето, но от разноските му настръхвала косата. Мисълта да се раздели с двадесет лири му действала по-болезнено от касапски нож в гърба.

— Няма да струва двадесет лири.

— Ще струва.

— Можеш да минеш и с много по-малко.

— Не виждам как. Сигурно присъстваха поне двеста майки. Те ще доведат приятелки и роднини. Прибави и навлеците и не мога да ги смъкна под четиристотин. По шилинг на глава.

Лорд Блистър изпухтял.

— Абсурд! — викнал той. — По шилинг на глава, как не! Какаото не е скъпо.

— А кифлите. Забравяш кифлите.

— И кифлите не са скъпи.

— Ами какво ще кажеш за твърдо сварени яйца? Помисли ли, чичо, че може да има и твърдо сварени яйца?

— Твърдо сварени яйца? За Бога, момче, как я мислиш тая? Това да не ти е вавилонска оргия? И дума да не става за твърдо сварени яйца.

— Е, добре. Тогава да се върнем на кифлите. Ако сметнем по дванадесет на глава...

— Не ставай тъп. Я го виж, дванадесет! Предстои ти да гощаваш обикновени, богобоязливи майки, а не свински тении. Ще ти дам десет лири. Напълно достатъчно.

И нищо повече не могло да го разколебае. Така че Фреди го освободил от присъствието си с две петарки в джоба, но инстинктът му подсказвал, че те няма да стигнат. Петнадесет лири според него бил абсолютният минимум. Той се запътил към клуба угрижен, а мислите му се стрелкали насам-натам с надеждата да скалъпят някакъв план за набъбване на малкия му капитал. И все още размишлявал по проблема, който във всеки момент ставал все по-безнадеждно неразрешим, когато влязъл в пушалнята и заварил там група приятели, наобиколили някакъв хлапак в къси панталонки. Те не само го били наобиколили, но и явно му се умилквали.

Това го изненадало. Нали знаете, че човек трябва наистина да е много специален, за да му се мазни някой в Клуба на Търтеите, а нищо във външния вид на хлапето не подсказвало това. Единственото му специално нещо били ушите.

— Каква е хавата? — попитал той Потър-Пърбрайт Котешката мръвка, който обикалял около останалите.

— Това е братовчедът на Барми Фипс, Егбърт от Хароу — рекъл Котешката мръвка. — Страхотен тип. Виждаш ли прашката, която

показва на момчетата. Слага в нея бразилски орех, цели се по разни неща и винаги улучва. Самороден талант, ама да речеш, не го е направил хвалипръцко. Не, успехът не го е покварил. Все още се държи обикновено и прямо. Искаш ли да си вземеш автограф?

Фреди не можел да повярва на ушите си. Самият вид на бразилския орех, поради неправилната му и ъгловата форма, го прави неудобен за изстрелване. Такова нещо, помислил си той, едва ли би могло да се повярва дори за някой, който получава образованието си в Итън, но Котешката Мръвка специално казал, че младежът е от Хароу, а умът му отказвал да приеме възможността един хароувец да е способен на подобен подвиг.

— Тъпотии — рекъл Фреди.

— Не са тъпотии — засегнал се Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Той току-що уцели ей така от воле едно момче за поръчки.

— Чист късмет.

— Е, на бас, че ще го направи отново?

Фреди се разтреперил от вълнение. Ето го начина.

— Петарка! — викнал той.

Разбира се, Котешката мръвка нямал петарка, но бързо заформил синдикат да покрият парите на Фреди. Залозите били депозирани при бармана, а бразилският орех — осигурен на младежа Егбърт за сметка на клуба. И когато той наместил ореха в ластика, Потър-Пърбрайт Котешката мръвка рекъл: „Гледай!“

— Гледай! — рекъл Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Онова такси с шишкавия дядка тъкмо спира. Съгласен ли си шишкавият дядка да е мишената? Ще се обзаложиш ли, че Егбърт няма да му катурне цилиндъра, докато плаща за таксито?

— Разбира се.

Таксито спряло. Дядката слязъл, а цилиндърът му блестял на слънцето. Хлапакът Егбърт с невероятно безгрижие го взел на мушка. Бразилският орех изсвистял във въздуха. И в следващия момент Фреди залитнал назад с ръка на очите — същи разорен клетник. Защото цилиндърът, ударен точно по връшката, подскочил нагоре, докато джобът на Фреди олекнал с пет лири.

А най-лошото тепърва го чакало. Около минута по-късно го известили, че лорд Блистър иска да го види. Фреди отишъл в малката

пушалня и заварил чичо си до камината. Той се пулел озадачено в един сплескан цилиндър, който държал в ръка.

— Много странна работа. Тъкмо слизах от таксито си, когато нещо бръмна изневиделица и ми прекатури цилиндъра. Трябва да е бил някой малък метеор. Ще пиша на „Таймс“ за това. Но сега да оставим този въпрос. Дойдох да взема от теб петдесет шилинга.

Фреди вече залитнал веднъж, когато установил кой е бил жертвата на Егбъртовата необикновена дарба. Думите на лорд Блистър го накарали да залитне втори път. Това, че чичо му го врънка за пари, вместо той да врънка чичо си, го накарало да настръхне като простуден глиган.

— Петдесет шилинга? — изцвиллил той.

— Две лири и десет шилинга — казал Блистър, за да е ясно и за по-тъпите. — След като си тръгна, аз не бях доволен от твоите изчисления и се консултирах с готвачката си, много способна жена, за това каква е пазарната цена на кифличките и какаото и думите ѝ ме увериха, че спокойно ще се справиш със седем лири и десет шилинга. Затова побързах да те намеря и да си възстановя петдесетте шилинга, които ти надплатих. Имам да ти върна ресто.

Пет минути по-късно Фреди седял на едно бюро с молив и хартия и се опитвал да разбере как стоят нещата. От първоначалния му капитал оставали две лири и десет шилинга. Според чичо му, който черпел вода право от устата на готвачката, кифлички и какао за четиристотин души могат да бъдат осигурени за малко над четири пенса на глава. Струвало му се невероятно, но знаел, че на готвачката на чичо му, една много здравомислеща жена на име Бесимър, може да се разчита безусловно по такива въпроси. Обяснението явно било, че за подобно количество се прави значителна отстъпка. Когато купуваш кифличките си на тон, ти излизат по-евтино.

Значи така. Дефицитът се оказал пет лири. Откъде ще ги набави, Фреди не знаел. Не можел да отиде при лорд Блистър и да го моли за нови дарения, като обясни как е загубил петарката в облога с клепоухото хлапе, че няма да уцели чичовия му цилиндър с бразилски орех.

Тогава какво да прави? Положението било твърде сложно и не се учудвам, че следващите ден-два изминали в пълна безизходица.

През тези дни Фреди продължил да наминава към Нотинг Хил. Но макар че непрекъснато бил в компанията на онази Дора и макар че всички гледали на него като на младия Лорд Щедрост, той не можел да си подсвирква и да я кара шапка на тояга. Когато и да се появявал, всички почвали да говорят за пустата му веселба и това му смразявало кръвта. Нотинг Хил явно се готвел да нападне здраво кифличките и какаото и кой — питал се той, — кой ще плати сметката?

Голямата ирония на съдбата, сега го виждал ясно, била, че първоначалният му капитал би му стигнал за всичко. Изобщо нямало нужда да се хвърля така с главата надолу в опита си да надхитри хлапето. Като си помислил, че ако не бил оплел конците, сега щял да се размотава из Нотинг Хил с вирнат нос, изпъчени гърди и леко сърце, му идело да зареве на глас. Точно така ми го каза: „Да зарева на глас.“

И тогава един следобед, след като разгледал всички възможни начини, без да му хрумне идея, изведнъж попаднал на нещо, което можело да му напълни джоба. Другите пътища го отвели до задънена улица, но този наистина изглеждал обещаващо.

А именно, разбрал, че същата тази вечер в Двореца на изкуствата в Ийст Ботълтън се провежда месечната Вечер на аматьора и наградата за първо място — на него му прилязло, като го прочел — била една хубава петарка.

В деня, когато направил това откритие, нещата изглеждали от лошо по-лошо. Всъщност в отчаянието си Фреди стигнал до заключението, че единственият начин да изпълни с чест поетото задължение е да иде при чичо си, да признае всичко и да се опита да измъкне още нещо.

Като разбере истината за опропастената си шапка, старецът несъмнено ще пожелае да го разкъса на парчета, но, от друга страна, той така се бил заинатил за този брак, че твърде възможно било да се ограничи само с остри думи и в края на красноречивата тирада да се изръси с колкото трябва.

Както и да е, това бил единственият шанс на Фреди. Той се обадил в дома на Блистър и бил осведомен, че шефът пак е в Ийст Ботълтън на едно от ония политически събрания. В Ийст Ботълтън, в Двореца на изкуствата, това били думите на иконома. И така, макар че сто пъти предпочитал да иде в зоопарка и да дръпне овнешкия котлет от раззинатата паст на мъжкия тигър, Фреди гаврътнал няколко за

кураж, изял една скилидка чесън за уравнивяване на кръвното налягане и потеглил.

Не знам дали познавате Ийст Ботълтън освен по име. Това предградие е доста опасно, нещо като Лаймхаус^[1], само дето не бъка от мистериозни китайци. Къщите са малки и сиви, пълно е с котки и всеки, който има парче стар вестник или обелка от портокал, ги хвърля на тротоара.

Гледката угнетила Фреди и носът му бил доста оклюмал, когато до ушите му достигнал приглушен смях и той установил, че приближава ботълтънския Дворец на изкуствата.

И тъкмо се канел да съобщи името си и да извика стария Блистър, когато видял на стената плаката, в който се обявявала Голямата вечер на аматьора и примамливата награда за участника победител.

Това променило нещата като с магическа пръчка. С две думи, означавало, че ужасяващото интервю с лорд Блистър може да се прати в глуха линия. Ето я необходимата петарка, почти кацнала в джоба му.

Тая безгрижна самоувереност от негова страна може и да ви се стори малко чудна. Но спомнете си, че само преди няколко дни Фреди възпламенил майките от Нотинг Хил с певческите си заложби. На човек, който веднъж е пожънал такъв забележителен успех, не му трепва окото, мислел си той, от предизвикателството на това, което може да му предложи квартал като Ийст Ботълтън.

Имало само една малка начална спънка. Щяло да му трябва акомпанимент, а това го затруднявало. В Нотинг Хил, ако си спомняте, онова момиче Дора му дрънкало на клавишите, но едва ли можел да я помоли да го стори и в настоящия случай, защото освен всичко друго да се опази тайната било от съществено значение. По същата причина не можел да хване и някой от Търтеите. Светът никога не трябвало да узнае, че Фредерик Уиджън събира средства с изпълнения на Вечерта на аматьора в Ийст Енд.

И той отминал, потънал в размишления. Тоя дребен досаден капан изникнал точно когато всичко изглеждало гладко и лесно.

Както и да е, късметът не му изневерил. Някъде по средата на мърлявата малка уличка видял на един прозорец картичка, на която се казвало, че в това помещение Джос. Уотърбъри дава уроци по пиано. И тъй като с право преценил, че тип, който преподава пиано, не може да

не акомпанира, Фреди потропал на вратата. След като бил подложен на подробен оглед през ключалката от страна на едно мистериозно око, вратата се отворила и той се озовал очи в очи с мазника, който преди малко сте видели отвън на улицата пред Клуба на Търтеите.

Първите няколко минути от разговора минали във взаимни обяснения. Фреди дал на мазника визитката си. Мазникът отвърнал, че не би оставил Фреди да чака толкова, ако звуковите особености на неговото потропване не го навели на идеята, че пред вратата е Джинджър Мърфи, един господин, с когото той имал малки недоразумения и който изразил желание да види цвета на вътрешностите му. Фреди обяснил, че иска мазникът да му акомпанира на пиано на Вечерта на аматьора. А мазникът отговорил, че по-умен ход от това здраве му кажи, тъй като той бил специалист по акомпанимента и с него на пианото битката била наполовина спечелена.

След това последвал известен пазарлък за условията, но накрая уредили Фреди да плати на мазника пет шилинга — два и половина на място и останалото вечерта — и уговорили среща точно в осем на входа за сцената.

— Ако ме няма там — рекъл мазникът, — ще ме намериш в кръчмата „Зелената гъска“ зад ъгъла.

— Дадено — съгласил се Фреди. — Ще пея „Когато сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

— Е, добре — въздъхнал мазникът, който си падал малко нещо философ, — и по-лоши неща са се случвали на тоя свят.

Тогава Фреди си тръгнал, като цяло доволен от сделката. Не харесал особено тоя Джос. Уотърбъри. Това не бил пианистът на неговите мечти. Може би щял да изпита по-топли чувства към него, ако оня се къпел по-често и миришел по-малко на джин без тоник. И все пак несъмнено бил най-доброто, което може да се намери за тая цена и на тая улица. Фреди не бил готов да даде повече от пет шилинга, а това изключвало ония, които свирят в Куинс Хол.

След като уредил предварителните въпроси, Фреди се замислил и за грима и външния си вид. Другите участници, помислил си той, ще се представят пред публиката с открити лица, но техните обстоятелства са различни. В неговия случай се изисквала предпазливост. По всичко личало, че лорд Блистър ще изтрие поне

чифт обувки из Ийст Ботълтън и би било истинска катастрофа, ако случайно го види в действие. И така, макар че чичо му едва ли щял да посети Вечерта на аматьора в Двореца на изкуствата, Фреди решил за по-сигурно да облече някакъв маскировъчен костюм.

След като помислил, взел решение да скрие лицето си зад парче кадифе и да се обяви като Маскирания трубадур.

Прекарал следобеда в жабуркане с тоник за гърло и разпявка с „ми-ма-ми-мо-му“ за отпускане на ларинкса, после хапнал леко в клуба стриди и халба тъмно пиво, след което точно в осем пристигнал на входа за сцената.

Джос Уотърбъри бил там и без всякакво съмнение имал вид на човек, който в продължение на няколко часа се е плацикал във вана с джин без тоник. След като два шилинга и половина разменили собственика си, двамата влезли заедно зад кулисите да си изчакат реда.

Минал около четвърт час, преди да ги извикат, и през този четвърт час, както ми каза Фреди, гърдите му се изпълнили с въодушевление. Като слушал как пеели местните таланти, му се виждало направо абсурдно, че може да има някакво съмнение в шанса му да пипне наградата. Не знаел как ще се реши този въпрос — вероятно по ръкопляскането на публиката, но каквато и да била системата за оценяване, тя неизбежно ще го изкара начело в редицата.

Ония песнопойци от Ботълтън били симпатяги — те не жалели усилия и правели каквото могат — но не притежавали нито троха от това, което се нарича класа. Петима се изредили преди Фреди и нито един от тях не би могъл да задържи вниманието на майките от Нотинг Хил дори за минута, да не говорим да ги очарова така, както той вече го бил сторил веднъж. Тия неща са въпрос на обаяние и техника. Човек или има обаяние и техника, или няма. Онези нямали. Фреди имал. Положението му било на нещо като расов жребец сред кранти.

И така, както ви казах, стоял там четвърт час, тананикал си „ми-ма-ми-мо-му“ и все повече и повече се разпалвал и самонавивал. Накрая, след като някакъв тип с вид на водопроводчик свършил „Кажи на мама новината“ и получил откъслечни аплодисменти, Фреди усетил, че конференсието го ръга с палец в ребрата, и разбрал, че моментът е настъпил.

Както ми каза, изобщо не бил нервен. От песните, които вече чул на тая Вечер на аматьора, предполагал, че в първите една-две минути

ще му се наложи да прикове погледите и да установи контрол над една доста трудна публика. Но залата била благоразположена и той тръгнал към сцената, слагайки маската си, с твърда и уверена стъпка.

Първият гаф станал, когато конферансието се обърнал към него, за да го попита за името му. Бил някакъв як дебелак с торбички под очите и лице с цвят на домати и когато видял Фреди, отскочил назад като уплашен кон. Направил една-две крачки, като същевременно протягал ръце напред, като да се защити от нещо.

— Всичко е наред — рекъл Фреди.

Човекът се покопитил. Той преглътнал веднъж-дваж, докато се поуспокои.

— Кое е наред? — попитал.

— Всичко е наред — повторил Фреди. — Просто ме обяви като Маскирания трубадур.

— Уф! Изкара ми ангелите. Кой маскиран?

— Трубадур — казал Фреди и повторил сричка по сричка.

После отишъл до пианото, където Джос Уотърбъри вече се бил разположил и свирел акорди.

— Готов ли си? — попитал той.

Джос Уотърбъри вдигнал поглед и по лицето му бавно се разлял ужас. Затворил очи и размърдал устни. Фреди си рекъл, че се моли.

— Стегни се — ръгнал го той. — Започваме.

Джос Уотърбъри отворил очи.

— Господи помилуй! Ти ли си това?

— Разбира се, че съм аз.

— Какво си си направил на лицето?

Това бил въпрос, който публиката също, изглежда, искала да бъде осветлен. Заинтригувани гласове се чули откъм салона.

— К'во е туй, Бил?

— Туй е Маскираният трубадур — отвърнал конферансието.

— К'во е трубадур?

— Ей това — и червендалестият си измил ръцете от цялата досадна история. — Не е моя вината, момчета — извил умолителен глас. — Той сам го каза.

Тук отново се обадил Джос Уотърбъри. През последните няколко минути той кротувал и си мрънкал нещо под носа.

— Не е честно — рекъл той. — Не е право. Не е хубаво да си вървиш с някого и после изведнъж, като се обърнеш — хоп...

— Затваряй си устата! — изсъскал Фреди.

Всичко това, усещал той, може да му се отрази гибелно. Не трябва да се създава у публиката погрешно настроение. Сърдечността на зрителите вече започвала да отслабва. Чувствал определено спадане на духа „един за всички, всички за един“. Едно-две деца плачели.

— Дамиии-гусуда — измучал червендалестият, — стига с тоя шум, ако обичате. Моля за любезното ви внимание към този... въ... търбадур.

— Може и да е такъв — обадил се Джос Уотърбъри, като станал от пианото. — Може и да е търбадур, може и да не е, но аз призовавам почитаемата публика — справедливо ли е туй, етично ли е така да му се изпречат на човек, който е на няколко...

— Хайде де — викала публиката. — Стига толкоз.

Един глас от залата настоял Джос Уотърбъри да си натика главата в кофата.

— Добре де — измънкал Джос Уотърбъри, който явно не бил на кеф. — Добре. Но аз още не съм свършил, не и аз.

И той отново седнал на пианото, а Фреди започнал да пее „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

В момента, в който отворил уста, Фреди знаел, че гласът му никога не е бил в по-добро състояние. Дали от стридите, дали от тъмното пиво или тоника за гърло, не знаел, но нотите излизали от гърлото му като захарен сироп. Направо му доставяло удоволствие да се слуша.

И все пак нещо не било наред. Забелязал го още от самото начало. По някаква причина не се получавало. И тогава внезапно разбрал. За да предизвика една песен фурор, не е необходимо само певецът да е във върхова форма. Акомпаниментът също трябва да даде своя дял. И първото нещо, което въпросният певец очаква от акомпанимента, е да се свири песента, която той пее.

А точно това не правел Джос Уотърбъри, ето защо се получавал оня ефект на развалена грамофонна плоча. Какво свири мазникът той не можел точно да определи, но това определено не били трелите на „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Очевидно тук се налагало да поговорят. Трябвало непременно да проведат една от ония конференции при закрити врати. Фреди изпълнил няколко странични подскока към пианото, с което дал основание на публиката да си помисли, че ще танцува.

— *Има сребърно лице луната...* Какво, по дяволите, свириш? — пеел Фреди.

— Тъ? — отвърнал Джос Уотърбъри.

— *Но лицето ѝ тъмнее...* Свириш грешна песен.

— Ти какво пееш?

— *Срещне ли любовната позлата...* Аз пея „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“, магаре с магаре.

— Уха! — възкликнал Джос. Уотърбъри. — Аз пък мислех, че ми каза „Цилиндър, фрак и бяла връзка“. Добре, друже, ето, започвам.

И той се прехвърлил чевръсто в правилната гама, така че Фреди успял да изпее „*на очите ти, що нежно греят*“ без онова скърцащо чувство, което понякога имал, когато сменя скоростите на двуместния си автомобил. Но белята вече била станала. Въздействието му над публиката чувствително спаднало. По-добрите души от първите редове все още храбро се въздържали, но назад се чувствало известно оживление. Не се усещало явно пренебрежение, но чувал ударите на крилата му.

За да го предотврати, Фреди извисил глас с нов прилив на енергия. И обаянието, и техниката му били толкова силни, че почти успял. Мърморенето заглъхнало. Едно от плачещите деца млъкнало. И макар че другото повръщало, това явно било от нещо, което е яло. И той продължил вдъхновено:

*О, луната е искряща,
но светликът ѝ се скрива,
срещне ли на твоя поглед
светлината тъй красива.*

Точно на това място при изпълнението си в Нотинг Хил, на това нежно, леко, милващо, сладко тремоло върху „красива“ майките не се въздържали и започнали да викат, тропат и свирят с пръсти от възторг. И нямало никакво съмнение, каза ми Фреди, че малко оставало и

публиката в Ботълтън да изрази по същия начин чувствата си, ако отново не се намесил Джос Уотърбъри, който от последния разговор нямал грешка, но в този момент съзрял свой познат в първите редове.

Ставало дума за едър, червенокос мъж с пуловер и рипсен панталон, който изглеждал, като че ли по някакъв начин е свързан с производството на желирани змиорки. Казвал се Мърфи и точно за него ставало дума при първата им среща, когато Джос Уотърбъри му разказал как оня иска да види цвета на вътрешностите му.

Това, което привлякло вниманието на Джос Уотърбъри към въпросното желирано влечуго, било обстоятелството, че последният в този момент замахвал да хвърли яйце по него. Не улучил, но с това накарал пианиста да прекъсне свиренето, да стане и да се насочи към ръба на сцената. В очите му светела хладна неприязън. От ясно поясно било, че тези двама мъже не са братя по дух. Пианистът се навел и попитал:

— Ти ли метна туй яйце?

На което червенокосият отвърнал:

— Рр!

— Ти го метна, така ли? Е, колко ти струват саламът и пюрето?

Фреди ми рече, че направо не разбирал тия типове от Ийст Енд. Психологията им била затворена книга за него. Вярно, Джос Уотърбъри изрекъл горното с неприятен, подигравателен тон, но дори и така да е, в думите му нямало нищо, което да разпали страстите и да накара едно човешко същество да забрави всевишния и да се обърне на прасе. Аз лично съм склонен да вярвам, че в тия думи е имало някакъв скрит смисъл, който е наранил гордостта на желираното влечуго. Когато Джос Уотърбъри е произнесъл „Колко ти струват саламът и пюрето?“, за него фразата не е означавала това, което означава за теб или мен, а нещо повече. Както и да е, тя накарала червенокосия тип да скочи на крака и да се разреве като горила.

Сега положението било следното: червенокосият тип крещял гръмовно на Джос Уотърбъри да почака само да го пипне навън, Джос Уотърбъри ревял в ответ, че можел да схруска червенокосия като бисквитка с кафето. Още три деца се разциврили, а онова, което било спряло, почнало наново. Четиридесет или може да са били петдесет гласа скандирали: „Ау!“ Конферансието мучало: „Тихо, моля, тихо!“

Още едно хлапе взело да повръща. А Фреди пеел втория куплет на „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Мисля си, че дори и в Куийнс Хол такава положение не може да се задържи дълго. В Двореца на изкуствата в Ботълтън паузата преди истинското начало на Армагедон^[2] била само въпрос на секунди. Ийст Ботълтън е тъпкан от край до край с количкари, продаващи домати, картофи, брюкселско зеле и плодове и само една особено небрежна публика би пропуснала преди посещението на такова представление да си натъпче джобовете до пръсване.

И така, зеленчуци от най-разнообразен характер изпълнили въздуха, а Фреди, преценявайки номера си като пълен провал, потърсил убежище зад пианото. Но въпросният ход, макар и умен, му донесъл само временен отдых. Без съмнение тази публика и преди се е разправяла с певци, които са се криели зад пианото. Отнело им около две минути да преценят ъгъла и някаква изсушена риба долетяла от салона и го цапардосала по окото. Подобен епизод, ако си спомняте, се случил с крал Харолд в битката при Хейстингс^[3].

А след четиридесет секунди Фреди вече бил зад кулисите, като бършел един размазан домати от сакото си.

В подобни обстоятелства човек би си рекъл, че в душата на Фреди бушувала буря от смесени чувства. Но не, случаят не бил точно такъв. Само едно чувство го стискало за гърлото. Никога не бил целенасочен в живота си. Искал само да се докопа до Джос Уотърбъри, да му откъсне кухата кратуна и да му я натъпче в гърлото. Вярно, че червенокосият тип започнал бъркотията, като хвърлил онова яйце, но истинският пианист, мислел си Фреди, би трябвало да удостои едно просто яйце с тихо презрение, а не да дезертира от поста си и да започва крамоли. С право или не, Фреди смятал, че Джос Уотърбъри е отговорен за провала. Ако не бил той фиркан пианист, самонавивал се той, триумфът му щял да бъде толкова внушителен, колкото и нотингхилският фурор.

Джос Уотърбъри вече се бил изпарил, но за щастие Фреди познавал навиците му. Първата му работа, като стигнал изхода и като се освободил от парче брюкселско зеле, заплетено в перчема, била да попита къде е кръчмата „Зелената гъска“. Точно там след няколко минути той намерил въпросната персона. Стояла си тя на бара и си сръбвала джин без тоник.

Точно преди тигърът в джунглата да скочи върху плячката, това са ми го казвали хора, които познават тигрите, има един момент, когато спира, шавайки с мускули и търкайки лапи в смолата. Точно така било и с Фреди в този момент. Той не връхлетял веднага върху Джос Уотърбъри, а застанал на прага, като свивал и отпускарал юмруци, докато изсочилите му очи търсели меките места на пианиста. Дишал тежко и ушите му били червени като раци.

Това забавяне било фатално. И други хора познавали добре навиците на Джос Уотърбъри. Точно когато Фреди се канел да нападне, двукрилата врата се отворила със замах и дала път на червенокосия. Една секунда по-късно, като се забавил само колкото да си плюе на ръцете, той вече действал.

Доста често заканите, които изговаряме в гнева си, остават само на думи. В първите секунди на двубоя и за най-късогледото око би станало ясно, че Джос Уотърбъри твърде е надценил силите си с твърдението, че може да схруска червенокосия като бисквитка с кафето си. Той се представил в най-слаба форма, изпълнявайки ролята на боксова круша за юмруците на противника. Още преди същинските процедури да са почнали, вече успял да посрещне един удар с брадата си и лежал проснат на пода със смачкан фасон.

На места като Ийст Ботълтън, когато се счепкаш с някого и той падне, не чакаш да ти броят до десет — целиш го право в ребрата. Това е местен закон. Тъй че намеренията на червенокосия били пределно ясни за Фреди и той не се поколебал с див рев да се спусне на арената. Нашият приятел не е от ония, които си взимат белята да се намесват в кръчмарски мелета, но като видял как оня здравеняк иска да претрепе разбойника, когото самият той искал да претрепе, му притъмняло пред очите. Почувствал, че някой иска да си присвои неговия периметър, и благородният му дух се разбунтувал.

И толкова се разгневил, че му се отнемат личните права, че навярно щял да натресе на натрапника един як тупаник, ако в този момент не се намесил бодигардът.

Позивът да изпълни професионалния си дълг заварил почтения човек над халба бира и парче хляб и сирене в една задна стая. И ето че той се появил, бършейки устата си.

Тия бодигардове не са будали. Само един поглед му показал, че някакъв обемист, як, опасен тип има разправия с хърбаво, слабо и

крехко момче. Бързият му ум прищракал и той сграбчил слабото и крехко момче. Да забърше Фреди като чувал с картофи, да го отмъкне до вратата и да го изхвърли навън за него било въпрос на секунда.

Така се случило, че лорд Блистър, който се прибирал у дома след среща с избирателите, видял някакво раздвижване отляво покрай колата си и в следващия момент забелязал племенника си Фреди да излита във въздуха като метеор в ясна лятна нощ.

Той дал сигнал на шофьора си да спре и подал нос от прозореца на колата.

— Фредерик! — викнал, не разбирайки, както можете да се досетите, каква е същността на нещата.

Фреди не отговорил. Той вече влизал наново през вратата на кръчмата, за да продължи спора оттам, където са го прекъснали. Вече бил извън себе си от ярост. В началото искал да обезглави само Джос Уотърбъри, но плановете му се били разширили, ако ме разбирате добре. Сега искал да размаже и червенокосия, а също и бодигарда, и всеки друг, който дръзне да пресече пътя му.

Старият Блистър изскочил от колата си точно навреме да види как неговата плът и кръв отново цепи въздуха със свистене.

— Фредерик! — викнал за втори път. — Какво значи всичко това?

И го хванал за ръката.

Е, всеки може да се съгласи, че си го е търсил. Това не бил моментът да се хваща Фреди за ръката. Другата ръка му останала свободна и с нея Фреди нанесъл един мощен удар в старческия слънчев сплит. После, като избърсал морно чело, отново се отправил към вратата.

На всеки му се случва да му падне пердето, да му заври кръвта, да му кипне келят и още както там му казват. Лошото на тия работи обаче е, че неизбежно идва следващата сутрин. Въпросната следваща утрин заварила Фреди в леглото, точно там, където го заварил и лорд Блистър. Той се появил още в девет, измъкнал Фреди от неспокойния сън и поискал, както изглежда, пълни обяснения. И когато Фреди, който бил твърде слаб, за да увърта и разкрасява, му дал пълните обяснения, като не изпуснал и инцидента с бразилския орех и цилиндъра, смъртната присъда била произнесена.

Старецът си бил променил мнението за женитбата. Не било честно, казал той, не било човешко такъв глупак като Фреди да се натресе на такова свястно момиче. Всъщност на което и да е момиче. След едно изразително слово, в което изтъкнал всичко това, било отсъдено наказанието. Фреди трябвало да вземе следобедния влак за Блистър Реджис, от гарата да се отпави с такси право към Кулите на Блистър, семейното имение, и да се усамоти там до второ нареждане. Само така според графа можело да се опази човешката раса. Тъй че на Фреди не му оставало нищо друго, освен да се обади на Дора и да я уведоми, че угощението се отлага.

Въпросното изявление не било прието особено добре.

— О, Боже — изрекла тя, но Фреди, четейки между редовете, можал да разбере, че всъщност тя иска да каже „о, по дяволите“. — И защо?

Той обяснил, че същия следобед трябва да замине за провинцията до второ нареждане. Момичето се оживило. Гласът, който преди малко звучал презрително, се променил.

— Е, тогава всичко е наред. Ще ни липсваш, разбира се, но мога да ти изпратя сметката.

— Това е вярно — отвърнал Фреди. — Само дето, разбираш ли, не мога да платя.

— Защо не?

— Нямам пари.

— Защо нямаш пари?

Фреди събрал сили.

— Ами работата е там, че в момент на заблуда се ентусиазирах и си помислих — погрешно, както се оказа, — че мога да изкарам нещо от един облог...

И той разказал накъсано цялата история. На вятъра, разбира се, защото тя била затръшнала слушалката още на думата „облог“. След около десет минути, през които Фреди се скъсал да повтаря „ало, ало“, той също затворил — при това твърде мрачно, защото нещо му подсказвало, че още едно момиче, което е обичал, си отива от живота му.

И още щом излязъл от жилището си и се повлякъл по улицата с намерението — много разумно намерение — да се отбие в клуба и да

гаврътне няколко на екс, ето че нещо дребно и мазно изскочило от сянката. С две думи, Джос Уотърбъри.

И Фреди тъкмо се канел да събере всички остатъци от крехката си сила след събитията от миналата вечер и да му забие един в окото, когато Джос Уотърбъри започнал да му благодари, че му спасил живота.

Е, не можеш да фраснеш някого, който ти благодари, че си му спасил живота, не и ако твоят се управлява от мотото на Уиджънови, а именно: „Благодарството задължава.“ И когато ти каже, че времената са тежки и отвори дума дали не би бил милостив да отделиш някоя пара, не можеш да отминеш току-така. Този път било само един шилинг. Следващия път, понеже нямал един, дал два — колкото и да е странно, това бил същият този ден, когато, връщайки се в Лондон, прочел в сутрешния вестник обявата за брака на Пърсивал Александър, най-големия син на Грегъри Хочкис, ескуайър, и Дора, единствена дъщеря на покойния сър Рамсуърти Пинфолд и лейди Пинфолд. Та такива ми ти работи.

Последва умислено мълчание.

— И така я кара до днес — заключи Мозъка.

— Така я кара — потвърди по-старият Акъллия.

По-младият потвърди, че точно така я кара.

---

[1] Район в Източен Лондон, бившият китайски квартал. — Бел.прев. ↑

[2] Армагедон (библ.) — мястото, където ще се проведе последната решителна битка между доброто и злото преди Страшния съд. — Бел.прев. ↑

[3] През 1066 г. при Хейстингс се е разиграла една от най-значимите битки в английската история, където норманският предводител Вилхелм Завоевателя победил английския крал Харолд, след което започнало норманското владичество в Англия. — Бел.прев.

↑

ОБЛАЦИТЕ СЕ РАЗСЕЙВАТ

Една корава кифла, бръмчейки като метеор от космоса, профуча покрай Мозька и въззрастния му роднина, на когото той даваше обяд в Клуба на Търтеите, и се разби в стената. Като забеляза, че гостът му е подскочил половин метър във въздуха, Мозька го помоли да не обръща внимание.

— Някой само се прави на любезен — обясни той. — Беше предназначено за мен, разбира се. Откъде се взе?

— Мисля, че трябва да я е хвърлил един от двамата младежи на оная маса.

Мозька погледна в указаната посока.

— Не може да е бил високият с кафявите костенурчени рамки — реши той, — това е Хорас Пендълбъри-Девънпорт, шампионът на Клуба по мятане на стрелички. Ако беше той, щеше да ме фрасне право в носа, защото е голям майстор. Бинго Литъл ще да е бил. Още сирене?

— Не, благодаря.

— Тогава да отидем ли да си изпием кафето в пушалнята?

— Да, може би там ще е по-сигурно.

— Трябва да проявиш разбиране към Бинго — рече Мозька, като седнаха в пушалнята и той видя, че по лицето на събеседника му все още се чете юпитеровски гняв. — Допреди няколко дни над живота му тегнеше черна сянка и заплашваше дом и семейство. Вече всичко отмина и той не е на себе си от радост. Сянката, за която говоря, беше бавачката на собственото му бебе.

— Тоя младок да не би да е баща?

— О, да.

— Мили Боже.

— Бинго се ожени за Роузи М. Банкс, известната писателка, и един хубав ден му се роди бебе. Е, мисис Бинго свърши по-тежката част от работата, разбира се, но ти знаеш какво имам предвид.

Естествено, бебето ѝ дойде в повече и трябваше да си вземат бавачка. Миналата седмица я уволниха.

— Но защо трябва фактът, че са се освободили от услугите ѝ, да предизвиква такъв пристъп от животински чувства?

— Защото някога е била бавачка и на Бинго. Това е важният момент. Мисис Бинго като толкова други жени писателки е романтична до ушите и тъкмо тая нейна романтичност я подтикнала да си помисли колко хубаво би било, ако същата стринка, която е повивала Бинго в пелените и после му е обличала моряшкото костюмче, сега поеме в ръце живота и на младото поколение. Ето защо, когато във вестника излязла снимка на мис Роузи М. Банкс (мисис Ричард Литъл), авторка на новата ни поредица, и Сара Байлс дотичала да се увери дали това не е оня Ричард Литъл, когото тя е отгледала от едно парче неизвестно какво месо, не минало много време и била склонена да излезе от старческата дрямка и пак да се захване с познатата работа.

— И на твоя приятел това не му харесало?

— Не му харесало, и още как.

Бинго е редактор в един седмичник на име „Весел малчуган“ (със собственик П. П. Пъркис), посветен на проблемите на бебетата и хлапетата на нашите благородници. Новината за бавачката (рече Мозъка) му била поднесена из ясно небе един ден тъкмо като се върнал от работа и направо го зашеметила. Сара Байлс била останала в паметта му като яка жена, метър и осемдесет висока и два пъти по толкова широка, набрала стаж като боцман на пиратски кораб, и той се боял за благосъстоянието на своя син и наследник. Опасявал се, че последният ще започне да линее.

— Боже опази — възкликнал ужасеният Бинго, — горкото ни синче. Когато бях в ноктите на мама Байлс, тя беше демон в човешки лик, при споменаването на който и най-храбрите деца се разтреперваха като трепетлика.

— О, не, сладкишче — запротестирала мисис Бинго. — Тя е една стара сладурана. Толкова мила и внимателна.

— Е, може да е както казваш — рекъл Бинго с недоверие. — Току-виж, възрастта я е укротила.

Но преди да се облече за вечеря, той посетил младия Алджърнън Обри, потупал го съчувствено по ръчичката и му дал един шоколад.

Чувствал се като някой милозлив мениджър, който праща новобранец да се бие с абсолютния световен шампион.

Ето защо можеш да си представиш облекчението му, когато установил, че мисис Бинго не се е заблудила в преценката си. Когато пристигнала на следващия ден, мама Байлс се оказала наистина стара сладурана. В интервала от последното им виждане тя се била смалила на около метър и шейсет, стоманеният блясък, с който помнел очите ѝ, бил изчезнал неизвестно къде и била загубила онова неприятно излъчване, което в детските години му говорело, че всеки момент може да въдвори дисциплина с машата. Видът ѝ бил мек, а жестовете ласкави и когато се хвърлила на врата му, целунала го и го попитала как е стомахчето му, той също се хвърлил на врата ѝ, целунал я и отвърнал, че стомахчето му е отлично. Сценката била покъртителна.

Новият режим се установил гладко, нещата вървели по мед и масло. Мисис Бинго и мама Байлс си пасвали като двойка мажоретки. Самият Бинго се държал настрана и гледал със снизхождение на бабата. И тъй като Алджърнън Обри я приел и явно се чувствал добре в компанията ѝ, няма да е пресилено да се каже, че за ден-два всичко в дома било тип-топ.

Повтарям, за ден-два. После дошла вечерта на третия ден, когато Бинго и мисис Бинго седели весели и доволни в дневната след вечеря, Бинго четял криминале, а мисис Бинго редяла пасианс. Тогава изведнъж първият чул кикот и тъй като винаги е бил готов да се посмее, запитал каква е причината за това веселие.

— Спомних си — мисис Бинго вече се заливала от смях — историята, която мама Байлс ми разказа, докато къпехме Алджи.

— Можеш ли да я повториш? — попитал Бинго, защото знаел, че момичетата понякога си приказват големи смехории.

— Беше за това как си закарфичил куклата си на фрака на чичо ти Уилбърфорс, когато той тръгвал за приема във френското посолство.

Бинго трепнал. Спомнил си въпросния епизод и най-вече продължението, което включвало сцена между него, чичо му и подметката на пантофа. Старата рана била престанала да го измъчва физически, но все още чувствал душевна болка и си помислил, че мама Байлс щеше да прояви по-добър вкус, ако беше оставила спомена заровен дълбоко в миналото.

— Ха-ха — засмял се той, макар и глухо. — Гледай я ти, как ги помни тия работи.

— О, помни като африкански слон — отвърнала мисис Бинго.

Бинго взел отново криминалето си, а мисис Бинго сложила черната десетка върху червеното вале и с това се приключило или поне така би си помислил страничният наблюдател. Но Бинго, след като се върнал при инспектор Кийн и подновил издирването на убиеца на сър Роло Мъргатройд, треснат с тъп предмет в библиотеката, някак не успявал да се концентрира върху уликите.

До този момент внезапната поява на бившата му бавачка го накарала, както вече видяхме, да почувства загриженост единствено към младото отроче. Не му било дошло на ум, че самият той е в опасност. Но сега започнал да усеща растящо безпокойство. Не му харесвало каква посока взимат нещата. Като дете бил ял солидни порции пердах и обрал калая на доста неприятности, които му отнели години, докато ги преглътне, и сега започнал да се опасява, че мама Байлс има намерение да извади всичките му кирливи ризи на показ.

Предчувствал най-лошото. Следващият ден му дал неоспоримо доказателство, че тревогата му почива на солидни основания. На вечеря тъкмо се канел да посегне към втора порция омлет с конфитюр, когато ръката му замръзнала при едно многозначително вдишване от страна на мисис Бинго.

— О, Бинго — рекла тя, — трябва ли?

— Ъ? — не разбрал Бинго.

— Нали знаеш, слабият ти стомах... — обяснила мисис Бинго.

Бинго бил смаян.

— Как така слабият ми стомах? Стомахът ми си е екстра. Питай когото искаш от „Търтеите“. Всички знаят.

— Ами не помниш ли какво се е случило на Коледа, когато си бил на шест? Мама Байлс казва, че никога няма да го забрави.

Бинго станал морав.

— И това ли ти е казала?

— Да. Каза, че стомахът ти винаги е бил ужасно слаб, а ти постоянно си преяждал на детските партита. Каза, че си се тъпчел, тъпчел, тъпчел, после си излизал да повръщаш и после пак си се тъпчел ли, тъпчел.

Бинго вдигнал глава възмутено. Никой не обича да го изкарват бездънен търбух, особено в присъствието на прислужницата, която има уши като локатори и попива всяка дума, за да припне веднага и да даде на готвачката пресен материал за мемоарите ѝ.

— Не искам повече омлет, благодаря — процедил той резервирано.

— Ето това е разумно — успокоила се мисис Бинго. — И още, мама Байлс мисли, че ще бъде много по-добре за теб, ако се откажеш от цигарите и коктейлите.

Бинго се отпуснал на стола си с чувството, че някой го е млатнал по окото с мокър парцал.

След няколко дни работата станала още по-дебела. Като се върнал от работа и тръгнал към детската да си побъбри с Алджърнън Обри, Бинго срещнал мисис Бинго в коридора. След обичайните цунигуни му се сторило, че се държи малко странно.

— Бинго — попитала тя, — познаваш ли момиче на име Валъри Туисълтън?

— Ами да. Сестрата на Понго Туисълтън. Знаем се открай време. Сгодена е за Хорас Девънпорт.

— А, така ли? — мисис Бинго въздъхнала облекчено. — Значи не я виждаш често?

— Не. Защо?

— Мама Байлс ми каза, че на коледното тържество в Уилкинсънови сте били много гъсти. Каза, че цяла вечер си я целувал под елхата. Каза още, че си обичал да мляскаш всички момиченца.

На Бинго му се завило свят. Това е последната клюка, която един съпруг би искал жена му да научи. Освен това истинският кавалер никога не позволява женското име да влезе в устата на хората и нашият приятел се запитал какво ли ще стане, ако тия слухове достигнат до ушите на Хорас Девънпорт, пръв Отело в Клуба на Търтеите.

— Трябва да ме е объркала с някого — избоботил той. — Навремето ме знаеха като сдържано и възпитано дете. Поведението ми спрямо противоположния пол винаги е било добросъвестно и коректно. Знаеш ли какво ми говорят невероятните брътвежи на твоята Байлс? — продължил той. — Говорят ми, че бабишкерата е малоумна и не е способна да се справи с трудните задачи по отглеждането на Алджи. Чупи я, това е моят съвет, и намери някоя по-млада.

— Предпочиташ млада бавачка?

Но Бинго не се хваща толкова лесно.

— Не млада бавачка. Някоя трезвомислеща жена на средна възраст. Искам да кажа, че мама Байлс вече ще прехвърли стотака.

— Тя ми каза, че миналата година е навършила петдесет.

— Тя ти каза! Ха!

— Както и да е, изобщо не мисля да я чупя. Държи се чудесно с Алджи и се грижи за теб като родна майка.

— Много добре тогава. Аз няма да съм виновен, когато се случи нещо.

— Какво да се случи?

— Не знам — отвърнал Бинго. — Нещо.

И с натежало сърце тръгнал към детската стая. Без съмнение вече бил съвсем наясно с надвисналата опасност. Едва ли можело да бъде по-подготвен, дори и ако я бяха излъчили по националното радио. Още няколко разкрития от този глас от миналото и той ще трябва да се прости с авторитета си. И ако държи на него, казал си Бинго, трябва да намери път, да открие начин да се освободи от бавачката.

Тая жена знаела твърде много.

Всъщност, макар да не го разгласявал, престижът му в този момент имал достатъчно неустойчиви основи и без посегателствата на разни бавачки. Над домашното му огнище била надвиснала много сериозна криза, която заплашвала да окаля името му.

Когато Бинго получава на първо число плика си от „Весел малчуган“, има навика въпреки ясно изразеното мнение на мисис Бинго да залага съдържанието му на някой кон, за който е чул добри отзиви, а такива коне имат гадния навик да спират някъде по средата на пробегата да хрупнат маргаритки. Точно това се случило и сега. Прекаленото му доверие в Сарсапарила на надбягванията от три часа на Али Пали не само му изпразнило джобовете, но го оставило с дълг от десет лири към букмейкъра. Тая десетарка трябвало да бъде изплатена през следващите няколко дни, а в наше време десетарки не се намират на улицата.

Той опитал всичко. С последните си десет шилинга си купил билет за мятането на стрелички в клуба, но претърпял пълен неуспех.

Опитал се да измоли от П. П. Пъркис аванс, но онзи му отвърнал, че не е присъщо за политиката на „Весел малчуган“ да плаща аванси. По всичко личало, че ще се наложи да прибегне до последната ужасна крайност, а именно да ужили мисис Бинго, което означавало, че ще има да му се опява чак до деня на златната им сватба.

Ситуацията и бездруго не била розова, но Бинго се чувствал особено зле при мисълта, че ако бил с частици от секундата по-сръчен, когато шапката с билетите за мятането на стрелички обикаляла желаетците, сега щял да си свирука безгрижно, защото блестящата награда щяла да е в неговия джоб. Тъкмо протегнал ръка за един билет, който след секунда можел да бъде в пръстите му, когато лапата на Уфи Просър го изпреварила и грабнала желаната хартийка. И когато била отворена, тя съдържала името на Хорас Девънпорт.

Хорас Девънпорт е от ония, на които им липсват доста от качествата на супермена, но затова пък в мятането на стрелички няма равен. И в училище, и в университета талантът му беше всепризнат от любителите на спорта, а годините е нищо не го накърниха. Ръката му е все така твърда, а окото му точно и всеки, който изтегли името му, може да гледа на съдържанието на билета като на сигурни пари в банката. И златната кокошка, както вече ти казах, се паднала на Уфи Просър, един тип, който и бездруго е тъпкан с мангизи като коледна пуйка с ориз. По време на обяда беше на съседната маса, един такъв як и пъпчив. Сигурно си забелязал колко богат изглежда. Това, че мангизлия като Уфи трябвало да спечели наградата, за Бинго си било чисто престъпление.

Последното нещо, което очаквал обаче, е, че същата мисъл минала и през главата на Уфи. И все пак фактът си е факт. Той бил в клуба деня преди състезанието и Уфи дошъл при него умислен. Така поне му се сторило, защото много трудно може да се определи какво е изражението на Уфи, след като и зиме, и лете е завито под юрган от пъпки.

— Здравсти, Бинго — рекъл Уфи.

— Здравсти, Уфи — отвърнал Бинго.

— Чудя се, Бинго — казал Уфи, като попипвал вгълбено третата си пъпка отляво, — дали някога си се замислял колко странен е животът?

Бинго се съгласил, че чат-пат животът ни играе номера, а Уфи продължил, че изобщо не разбира — при все че доста е умувал — липсата на равновесие и хармония.

— Тотална липса на равновесие — рекъл Уфи. — Ето, вземи например това мятане на стрелички. Помисли за всичките ония изпаднали, клетки сиромаси, които биха дали лявото си око, за да изтеглят билета с името на Хорас Девънпорт. А кой го получава? Аз. И какво следва? Хорас няма как да не спечели и аз се обогатявам с тридесет и три лири и десет шилинга. Каква ми е на мене ползата от тридесет и три лири и десет шилинга? Знаеш ли колко ми е годишният доход? Не, няма да ти кажа, ще ти падне шапката. Не е право това, Бинго — рекъл Уфи разгорещено. — Не е честно. Ще върна билета си. Ти искаш ли го, Бинго?

Бинго подскочил като пъстърва на въдица и казал, че го иска, но тук Бинго се замислил. Накрая решил, че ако даде билета на Бинго, ще накърни достойнството му, и когато Бинго взел да го убеждава страстно, че ще поеме тоя риск, Уфи се замислил отново.

— Не — рекъл най-накрая, — не мога да понеса да ми тежи на съвестта, че съм накърнил достойнството на приятел. Ще ти продам тоя билет, Бинго, за нищожната сума от пет лири.

Бинго надал вик, пълен с болка. Имал капитал, достатъчен за обяда му в клуба, а именно четири шилинга и шест пенса, но не и повече. Тогава му дошла идея.

— Ще ми го запазиш ли за няколко часа?

— Естествено — рекъл Уфи. — Ще бъда тука до един и петнадесет. Донеси ми парите и билетът е твой.

Идеята на Бинго била следната. В спалнята му у дома имало чифт диамантени копчета за ръкавели, подарък от мисис Бинго за рождения му ден, срещу които би взел от всяка заложна къща поне петарка. Какво по-просто от това да ги заложил, да се сдобие с билета, да сложи в джоба трийсет и трите лири и десет шилинга, да изтича обратно в заложната къща, да освободи копчетата и нещата да си дойдат на мястото. Това би било чудесен начин да разреши целия проблем.

Къщата на Бинго се намира в Уимбълдън Комън и не е много лесно да се стигне бързо до нея, но той положил усилия и след като се промъкнал незабелязано, успял да се върне в клуба в един и десет. Уфи

още бил там. Петарката сменила джобовете. А Бинго, който успял да вземе осем лири и десет шилинга от заложната къща, за да му остане и малко за харчлък, тръгнал на угощение в „Савой“. Има моменти в живота на мъжа, когато клубният обяд за четири шилинга и шест пенса е обида за стомаха.

След пиршеството се върнал в службата и се заел с една дълбокомислена уводна статия на тема „Какво могат да направят малките ръчички за бавачката“, мислейки си как неговите собствени малки ръчички биха я пипнали за врата, после за лявото ухо и право вън с шут отзад. И точно запретнал ръкави за работа, когато се обадила мисис Бинго да предупреди, че майка ѝ пак има пристъп и тъй като трябва да хуква към Саут Кенсингтън при нея, няма да може да се прибере за вечеря.

Бинго рекъл, че ще му липсва много, мисис Бинго отвърнала, че знае, и той вече се готвел да каже „чао“ и да затвори, когато мисис Бинго надала внезапен писък.

— О, Бинго, щях да забравя. От тия вълнения покрай мама направо ми изхвъркна от главата. Някой е откраднал диамантените ти копчета.

Разбира се, става дума за чиста проба илюзия, но Бинго ми каза, че когато чул новината, му се привидяло, че П. П. Пъркис, който се виждал през вратата на вътрешния кабинет, взел да кълчи бедра. Сърцето му подскочило рязко и щяло да се лепне на тавана, ако не го били спрели сливиците. Трябвало да минат няколко секунди, докато се върне на място, та чак тогава успял да отговори.

— Моите копчета? Откраднати? Невъзможно!

— Но бавачката каза, че тъкмо е оправяла стаята ти и не ги е намерила никъде.

Бинго се окопитил.

— Мама Байлс — казал той строго — няма акъл да открие тъпан в телефонна будка. Известно ти е мнението ми за старото безмозъчно кречетало. Не я слушай какви ги бръщолеви.

— Значи да не викаме полиция?

— Разбира се, че не. Полицаяте са хора заети. Няма да е честно да им губим времето.

— Бавачката каза, че ще разпитват из заложните къщи.

— Именно. И докато го правят, какво? Ще бъдат извършени около петдесет убийства и няма да се намери пукнат полицай да се погрижи за тях. На човек му се иска понякога тия бавачки да имат елементарна обществена съвест. Не се тревожи за тия копчета. Мога да ти кажа точно къде са. Виж там... не, май съм забравил. Но ще се сетя. Хайде, чао, слънчице — побързал да си вземе довиждане Бинго и затворил.

Едва ли ще се изненадаш, ако ти кажа, че първото нещо, което сторил, след като оставил слушалката, било да си грабне шапката и да изтича до Клуба на Търтеите за няколко на екс. Защото, макар да удържал храбро фронта, новината, че безследното изчезване на копчетата е разкрито преждевременно, го разтърсила из основи и се почувствал като оная лисица, дето минавайки по заледената река, дочула лая на озверелите хрътки.

Но след първата живителна глътка разумът се върнал на трона си и взел да го убеждава, че няма никаква причина за тревога. Турнирът по мятане на стрелички, изтъкнал разумът, ще се състои на следващата сутрин. Той има билета с Хорас Девънпорт в джоба си. От което следва, така както денят следва нощта, обобщил разумът, че ще може да върне липсващите дрънкулки в момента, когато се прибере следващия следобед.

И той тъкмо си мислел с топли чувства за Хорас Девънпорт и за това какъв е късметлия, че държи всички права върху такъв неповторим спортист, когато вниманието му било привлечено от дълбока въздишка някъде наблизо. Вдигнал глава и видял към него да се приближава самият Хорас. Някаква внезапна, неопикуема тревога му подсказала, че нещо у Девънпорт не е както трябва. Лицето му било бледо и изпито, а очите иззад кафявите костенурчени рамки мязали на зрителните органи на умряла риба.

— Мили Боже, Хорас — викнал той разтревожен, защото, естествено, би искал да види в навечерието на турнира един червенобузест Хорас Девънпорт, с блеснал поглед и гърди пълни с хъс, енергия и жажда за победа. — Да не са ти потънали гемиите? Какво се е случило?

— Ами какво да ти кажа — измънкал Хорас. — Нали знаеш Вальри Туисълтън?

— Да.

— Нали знаеш, че сме сгодени?

— Да.

— Е, ето тука ти е голямата грешка — изплюл камъчето Девънпорт. — Не сме. Разделихме се. Дадох си й куклата, тя на мене парцалките.

— Защо, за Бога?

— Ами, щом ме питаш, ще ти кажа. Мисля, че обича друг.

— Дрън-дрън!

— Не е дрън-дрън. Сдърпахме се за някаква дреболия и аз съм сигурен, че една жена не може да бие дузпата на който и да е мъж за подобно нещо, освен ако не е решила вече да го чупи и да се закачи някъде другаде.

Мекото сърце на Бинго се развълнувало, разбира се, но той преди всичко не можел да забрави великата мисия на Хорас.

— Много лошо — рекъл. — Но сега не трябва да мислиш за това, старче, иначе ударът ти няма да е точен.

— Какъв удар?

— На турнира утре сутрин.

— А, това ли? Няма да се състезавам — рекъл глухо Хорас. — Ще си задраскам името.

Бинго надал вой като лабрадорски вълк с опашка, стисната в капана на коварен трапер.

— Ще го зад-д-раскаш?

— Точно така реагира и Уфи Просър, когато му казах. Същият глас и същите думи. По дяволите, не виждам защо сте толкова изумени. След това, което ми се случи, съвсем естествено е, че няма да ми е до стрелички.

Ослепителна светлина пронизала мозъка на Бинго. Едва ли има повече от половин дузина люде в клуба и още десет извън него, които така умеят да надушват нечистите дела, когато се сблъскат с тях. Сега си спомнил онова, което трябвало да се сети по-рано, че въпреки парите си на камари Уфи е тип, който би се влачил десет километра с пет номера по-тесни обувки, само и само да прибере и най-дребното петаче, което му падне от небето.

При мисълта как тоя жалък интригант му отмъкнал петарката в душата му пламнал бунт и когато започнал да убеждава Хорас Девънпорт да преосмисли намерението си, речта му достигнала такива

върхове на красноречието, за каквито даже и не подозирал. И толкова трогателни били думите, с които нарисувал катастрофата, която ще го сполети, ако Хорас изтегли името си от участниците, че по-доброто „аз“ на последния почнало да се пробужда.

— Това ме навежда на други мисли — рекъл той. — Не знаех, че Уфи ти е продал билета. Е, за да ти услужа, Бинго, ще мина през тая ненужна формалност да изляза на арената. Но недей да храниш надежди. Не можеш да мяташ стреличките право в десетката, когато сърцето ти е разбито на късчета. Очите ми ще са така замъглени с горчиви сълзи, че всичко ще ми се вижда двойно.

И тъй като думата „двойно“ докоснала някаква струна в душата му, той се отправил към бара, а Бинго с глава между ръцете напънал сивите си клетки така, както никога през живота си.

Едва ли някой би могъл да оспори думите на Хорас, изречени на раздяла. Ако има нещо, което със сигурност може да разкаже играта на един спортист във важно състезание, то е несподелената любов. Бинго си спомнил как веднъж в ергенските му дни безнадеждният копнеж по едно момиче, не му помнел името, опропастил любимия му голф в продължение на седмици. Ето защо единственото, което можело да свърши работа, бил някакъв план за сдобряване на тези две разлъчени сърца. Ако в очите на Валъри Туисълтън отново изгреела любовта, Хорас Девънпорт щял да възвърне форма и билетът с неговото име отново щял да струва тридесет и три скъпоценни лири.

Не би трябвало, помислил си Бинго, да е чак толкова трудно да върне любовта на двамата млади. Подозрението на Хорас за това, че Валъри го е чупила, защото обичала друг, си било тинтири-минтири. Той се ползвал от време на време с доверието на момичето и знаел, че гледа на тоя магьосник на стреличките като на Аполон сред мъжете. Явно ставало дума за това, което технически е познато като спречкване между влюбени, и той бил убеден, че какъвто е печен в светските дела, ще може да го изглади само с няколко добре подбрани думи.

Ами защо тогава да не се обади на Валъри по телефона, да я покани на скромна вечеря и след като я е нагостил колкото му позволяват оскъдните средства, да я убеди да забрави и прости?

Бинго е човек, който може да различи добрата идея, а за тази изобщо нямало съмнение, че е супер. И той изтичал до телефонната кабинка, установил контакт и след няколко минути уговорката била

факт. Девойката склонила моментално на предложението му за малка вечеря и предложила за мизансцен популярния ресторант „При Марио“.

— Дадено, Валъри, скицо такава — възкликнал облекчено Бинго.
— Тогава единадесет и петнадесет, „При Марио“.

Дотук добре. Чиста работа. Но на Бинго не му трябвало много време да се сети, че преди да започне гуляят, ще трябва да преодолее едно доста трудно препятствие. Мама Байлс като стоглавия дракон имала сто очи и били необходими много ловки маневри, за да се изсули от къщата, без да бъде забелязан. Няма голямо желание после да бъде привикан от мисис Бинго да обяснява как така е пирувал някъде по кръчмите след десет и половина вечерта. Изявлението, че е бил на почерпка с Валъри Туисълтън в нейно отсъствие, изобщо нямало да бъде преглътнато безметежно.

Като се напънал, Бинго измислил нужната тактика. Веднага щом пристигнал, той позвънил и поръчал на прислужницата да повика мама Байлс за кратък разговор. И когато последната пристигнала, го намерила проснат на дивана, отпуснат и неразположен.

— О, скъпа — промълвил той глухо, — мисля, че по-добре ще е да не идвам да си гукам с Алджърнън Обри тази вечер. Чувствам се някак отпаднал, а пред очите ми плуват тъмни петна. Може да е заразно. Обясни ми положението, целуни го от мен и му кажи, че се надявам да го видя утре. А сега смятам да скачам право в леглото и да заспивам.

Е, разбира се, мама Байлс искала да позвъни на мисис Бинго, да извика бърза помощ и разните му там подобни, но той успял да я разубеди и най-накрая се споразумели на паница овесена каша и грейка. Когато получил всичко това в леглото си, Бинго рекъл все така глухо, че не иска да бъде безпокоен повече и възнамерява да изкара един оздравителен сън.

След това всичко минало сравнително гладко. В около десет и половина той станал, скокнал през прозореца, спуснал се по водосточната тръба и имал късмет след кратко чакане пред градинската врата да хване такси и точно в единадесет и петнадесет да цъфне в „При Марио“. Ето ти я няколко минути по-късно довтасала и

Валъри Туисълтън в някаква ефирна, прилепнала рокля, под която личали стройните ѝ форми, така че шоуто можело да започне.

От ония дни, когато я целувал под елхата на коледното тържество у Уилкинсънови, между Бинго и това момиче се породило едно кротко, платоническо приятелство, от тия, които толкова често се наблюдават, когато кръвта се е охладила, а страстта — отшумяла. Отношенията им сега били такива, че спокойно можел да ѝ говори като по-голям загрижен брат. И точно това смятал да направи веднага щом отклони намерението ѝ да поръча шампанско, убеждавайки я, че това вино не е стока, защото причинява киселини и често предизвиква пъпки.

На път към ресторанта той умувал дали да стигне до темата за Хорас на плавни етапи, но когато вече били на масата с бутилка здравословно и не много скъпо бяло вино между тях, Бинго решил да прескочи предисловията и да мине право на въпроса.

— Знаеш ли, тази сутрин в „Гъртеите“ срещнах твоя благоверен, главата на бъдещото ти семейство — рекъл той. — Нека вдигнем тост за него, да е жив и здрав, хоп-троп, иху-хаху, Хорас Девънпорт — и Бинго вдигнал чаша.

В същата секунда една кисела гримаса изкривила нежното чело на Валъри Туисълтън. Финансите на Бинго не му позволили да поръча стриди, но ако го беше сторил, човек би си помислил, че е налпала някоя развалена.

— Не споменавай името на това безобразно изчадие в мое присъствие — рекла му тя и тонът ѝ бил твърде красноречив. — И не говори за него като за глава на бъдещото ми семейство. Сватбата се отменя. Приключих с Хорас-тъпорас Пендълбъри Девънпорт и ако вземе, че се подхлъзне на бананова кора и си строши проклетия врат, няма да ми мигне окото.

Бинго кимнал. С вещина и нюх бил довел разговора точно където трябва.

— Да, той ми подхвърли, че между вас е имало някакво хър-мър, но не навлезе в подробностите. Какво толкова е станало?

Валъри зареяла поглед. После скръцнала със зъби.

— Ще ти кажа. Беше дошъл у нас, седяхме в хола и си бърбихме за това-онова и аз го помолих да легне на пода и да пусне Сирил, кокер шпаньола ми, да го гризне по носа. Малкото ми ангелче, толкова обича

това! А той най-нагло отвърна, че няма. Аз му казах: „О, я хайде. Не се излагай!“, а той: „Не, да пукна, ако си дам носа за тъпите циркови номера на един кокер шпаньол.“ Това преля чашата на моето търпение, измъкнах писмата и подаръците му и му ги връчих заедно с пръстена и собствената му шапка.

Бинго зацъккал с език, а момичето го попитало защо цъка.

— Какво, нямах ли право? — запитала страстно. — Нямах ли моралното право?

Бинго влязъл в ролята на загрижения по-голям брат.

— Винаги трябва да се опитваме — изтъкнал той — да погледнем на нещата от гледната точка на другия. Спомни си, че Хорас е чувствителен, нервозен младеж. А чувствителните и нервозни натури не обичат да служат за циркови номера на разни кокер шпаньоли. Помисли за момент в какво положение би изпаднал, ако беше изпълнил предложението ти. Кокерът ще обере всички овации, а на него ще му остане само олигавеният нос. Твърде неприятна ситуация за един горд мъж.

Ако Вальри Туисълтън не беше толкова красива, човек би си помислил, че е изгрухтяла.

— Де да беше в това въпросът! Да не мислиш, че не мога да чета между редовете? Той просто се хвана за тая кокершпаньолска история като претекст да скъсаме. Очевидно е, че се е влюбил в друго момиче и си е търсил извинение да се отърве от мене. И, моля, не ми е приятно да се хилиш като пияна хиена.

Бинго обяснил, че причината да се смее като пияна хиена било едно забавно съвпадение. Хорас Девънпорт, рекъл той, му излязъл точно със същите обвинения срещу нея.

— Той мисли, че си прехвърлила чувствата си върху друг обект и това, че си му отрязала квитанциите заради непочтително поведение спрямо кокера, е било само маскировка. Случайно си записах думите му и ако искаш, ще ти ги цитирам буквално. „Сигурен съм — рече Хорас, — че една жена не може да бие дузпата на който и да е мъж за подобна дреболия, освен ако не е решила вече да го чупи и да се закачи другаде.“

Момичето се ококорило.

— Той трябва да е ненормален. „Да се закачи другаде“, как пък не. И милион години да живея, няма да обичам друг освен Хорас. От

момента, в който го видях, знаех, че той ще бъде единственият. Аз да не съм ветропоказател. Когато дам сърцето си, то е завинаги. Но той не е като мене. Може да сменя момичетата като носни кърпички. Истински притворен Казанова. Сигурна съм, че в живота му има друга.

— Значи ти смяташ, че сега си умира от кеф заради разтурения годеж?

— Да.

— Защо тогава — и Бинго извадил асото от ръкава, — защо тази сутрин в „Гъртеите“ приличаше на жив труп, излязъл от някоя мрачна история на Едгар Алън По?

Валъри Туисълтън подскочила.

— Така ли?

— Точно така. И говореше за разбити сърца. Виждала ли си ония картинки в медицинските диплянки, рекламиращи разни илачи?

— Да.

— Хорас мязаше на тежък случай в последния стадий на лумбаго, проказа, скоротечна туберкулоза и глисти едновременно.

Бинго спрял и забелязал нежна мъглица, забулила пламенните очи на събеседницата му. Устните на Валъри Туисълтън треперели и пилешкото бутче, което в този момент вдигала към устата си, паднало от безчувствената ѝ вилица.

— Горкичкият ми мърльо — измърморила тя.

Бинго решил, че е дошъл моментът за подписването на мирния договор. Действай, докато желязото още е горещо, така си казал.

— Значи ще му простиш, така ли?

— Разбира се.

— И го обичаш както преди?

— Ако не и повече.

— Браво. Ще ида да му се обадя и да му кажа. Не се съмнявам, че десет минути след радостната новина ще дотича по-бързо от вятъра.

И Бинго скочил на крака, за да хукне към телефонната кабинка, когато момичето го спряло.

— Не.

Бинго се опулил.

— Не? — повторил той. — Как така не?

Тя обяснила.

— Трябва да му дам поне няколко дни да помисли и да потъгува. Това ще му е обица на ухото, нали разбираш. Той трябва да си го набие добре в главата, че не може току-така да си вири носа, когато му се прииска. Обичам го повече от всичко на света, но тук трябва да има дисциплина.

Бинго вече пристъпвал като котка върху горещи керемиди. Страданието му, както можеш да си представиш, било неопикуемо.

— Но турнирът по мятане на стрелички е утре сутрин.

— Какъв турнир?

— Годишното събитие в Клуба на Търтеите. За един спокоен и щастлив Хорас първото място е в кърпа вързано, но един опечален Хорас няма шанс. Ако не вярваш, нека да ти цитирам собствените му думи: „Не можеш да мяташ стрелички право в десетката, когато сърцето ти е разбито на късчета“, така каза и само да беше чула болката и мъката в гласа му. „Очите ми така ще са замъглени с горчиви сълзи, че всичко ще ми се вижда двойно“, ето точния му израз.

— И какво значение има тук някакъв си проклет турнир?

И Бинго тъкмо поемал дълбоко дъх, преди да започне да обяснява с трогателни слова колко много значи за него този турнир, когато главата му направо се взривила и се изстреляла чак до тавана.

Искам да кажа, че така поне му се сторило. Защото в този момент откъм вратата до ушите му достигнал един могъщ и властен глас.

— Не ми приказвай тия на мене, млади човече — повелявал гласът. — Колко пъти ще ти казвам, че мастър Ричард е някъде тук и аз настоявам да го видя. Той е хванал лоша настинка и съм му донесла вълнения шал.

Там, на прага, стояла мама Байлс. В ръце държала вълнен шал с цветовете на Клуба на Търтеите и изпепелявала с очи някакъв келнер, който се опитвал да ѝ пресече пътя към ресторанта.

Не знам дали си чел една пиеса на Шекспир, „Макбет“ се казва. Ако си я чел, знаеш как тоя тип Макбет, след като е светил маслото на един друг тип Банко, дава празнично угощение. Сигурно си спомняш ужаса му, когато между първите сред веселата тълпа се появява духът на тоя Банко, ухилен до уши и оплескан с кръв. Тук Шекспир не крие, че било голям удар.

Но изобщо не може да се сравнява с удара, който получил Бинго, като видял мама Байлс наред ресторанта. Почувствал се, като че е

задрямал нехайно в електрическият стол на затвора Синг-синг и някой шегобиец изведнъж е пуснал тока. Как, да го вземат мътните, го е проследила дотам, изобщо не проумявал. Едва ли е било по миризмата, макар че друго обяснение нямал.

Както и да е, Бинго не губил много време в недоумение. Разбрал, че това е момент за светкавично действие. Точно зад стола му имало врата. Ако се съди по факта, че през нея влизали и излизали келнерите, можело да се каже, че става дума за вратата към служебните помещения. Въпрос на секунди било да натика в шепата на Валъри няколко лири за сметката, да я остави в недоумение, да изпълни задно гмуркане към вратата, да се изстреля към аварийния изход и да напъха в ръката на един дружелюбен служител два шилинга и половина, за да му покаже пътя към улицата.

Пет минути по-късно вече бил в такси и летял към вила „Роден кът“, Уимбълдън Комън. Още четиридесет минути по-късно се катерел като катерица по водосточната тръба. А още десет минути по-късно, пременен в пижама и халат, бил на телефона и се опитвал да влезе във връзка с Хорас.

Номерът на Хорас обаче отчаяно мълчал като фараонска гробница. Телефонистката казала, че вече е звъняла до припадък, а Бинго настоял да продължава да звъни до припадък. И така тя звъняла ли, звъняла до припадък, но отговор все нямало и най-накрая Бинго трябвало да се откаже и да си легне.

Но в никакъв случай не може да се каже, че тутакси заспал сладко като херувимче. Иронията на съдбата го тормозела като мравки в гащите и той се премятал неспокойно в чаршафите.

Искам да кажа, че планът бил на косъм от успеха. Ето това не му давало мира. Постигнал поставената цел — а именно да събере разлъчените сърца на В. Туисълтън и Х. Девънпорт, но ако не успеел да хване Хорас сутринта и да го осведоми по въпроса преди започването на турнира, всичко щяло да бъде загубено. Не го греело много успокоението, че след няколко дена Хорас Девънпорт ще подскача с килната шапка, ще тупа хората по гърба и ще ги черпи с избрани спиртни напитки. Важното било да го приведе в това състояние още на следващата сутрин.

И Бинго размишлявал какво може да стори. Само ако беше успял да изнесе оная прочувствена тирада на Валъри Туисълтън. Само ако

мама Байлс беше отложила появата си с петнадесет минути. Бинго е истински рицар по душа и ако обстоятелствата позволяват, никога не би посегнал на жена освен с добри намерения, но ако в този момент някой му беше дал тъп нож и го беше помолил да одере мама Байлс с него и да я пусне в котел с врящо олио, той би запретнал ръкави с песен на уста.

Жизненоважно било, помислил си той, когато сънят вече го унасял, да се събуди свеж и бодър рано сутринта, за да се свърже с Хорас навреме.

Хубаво, ама като човек, който добре познава живота, няма да се изненадаш, ако ти кажа, че на следващата сутрин той се успал. Когато най-накрая отворил очи и хукнал към телефона, историята се повторила. Телефонистката звъняла до припадък, но отговор нямало. Бинго опитал в „Търтеите“, но оттам му казали, че Хорас още не се бил появил. Не му оставало нищо, освен да се облече и да побърза към клуба.

Но докато стигне, мислел си той, турнирът вече ще е в разгара си и той ще види един Хорас Девънпорт с разбитото на късчета сърце. Един отпуснат, апатичен Хорас Девънпорт с вид на кълцана подметка.

Едва ли има смисъл да влиза, размишлявал той, когато стигнал до клуба, но нещо като че го тласнало към вратата. И тъкмо приближавал пушалнята с натезали крака, когато оттам излезли Барми Фодърингей-Фипс и Потър-Пърбрайт Котешката мръвка.

— Направо им скри шайбата — дочул Барми да казва.

Внезапна подсъзнателна надежда напъпила в гърдите на Бинго като розова пъпка. Естествено, глупаво било да мисли, че Барми говори за Хорас, но спортното ниво в „Търтеите“, като изключим баш майстора, е толкова равномерно, че той не се сетил кой от състезателите може да скрие шайбата на останалите.

— Кой това? — зяпнал той.

— О, здрасти, Бинго — рекъл Барми. — Точно тебе искахме да видим. Котешката мръвка и аз сме написали една статия за твоето издание на тема „Няколко малко известни коктейли“. Тъкмо тръгнахме към редакцията да ти я дадем.

Бинго поел напечатаните страници, без да ги погледне. Като редактор той винаги приема с радост външни сътрудници (макар че за тези двамата човек винаги трябва да има едно наум), а и разработката

на подобен въпрос от такива всепризнати специалисти едва ли ще мине незабелязано, но в този момент умът му се реел далече от делата на „Весел малчуган“.

— Кой им е скрил шайбата? — попитал той отново с дрезгав глас.

— Хорас Девънпорт, естествено — отвърнал Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Беше цяла фурия. Ако влезеш по-бързо, може да закачиш края на майсторството му.

Но Бинго закъснял. Когато влязъл в пушалнята, състезанието било приключило, а Хорас Девънпорт в центъра на оживена групичка приятели и почитатели приемал поздравления. Само Уфи Просър се гърчел в един ъгъл, блед и изтерзан под пъпките. Като видял Бинго, шампионът се отделил от другите и дошъл при него.

— О, здрасти, Бинго. Надявах се, че ще дойдеш. Искях да ти кажа нещо. Нали си спомняш оная история за разбитото ми сърце? Е, вече не е. Всичко си му е наред. Снощи, малко преди полунощ, в „При Марио“ се осъществи пълно помирение.

Бинго недоумявал.

— Бил си в „При Марио“?

— Благодарение на теб — рекъл Хорас и взел да му масажира благодарствено ръката. — Трябва да ти спомена, Бинго, че вчера, след като ти разказах за разбитото си сърце, се сетих, че съм забравил няколко подробности. Така че се върнах. Казаха ми, че си отишъл в телефонната кабинка и аз тръгнах натам. Беше оставил вратата открената и можеш да си представиш ужаса ми, когато чух, че си чукаш среща с Валъри в „При Марио“.

— Искях само... — започнал Бинго, но Хорас го прекъснал.

— Завъртя ми се пред очите. Направо обезумях. Знаех си, че Валъри ме мами с друг, но нито за миг не бях подозирал, че тая усойница в тревата е старият ми приятел Ричард Литъл, с когото в училище често съм делил и последните бонбонки.

— Я слушай. Аз исках само...

— Добре, рекох си, ще им дам половин час, после ще вляза в „При Марио“ и ще се срещнем очи в очи. Така ще ги поставя натясно. Речено, сторено. Но когато стигнах там, ти се беше чупил и нямаше как да те срещна очи в очи. Затова срещнах само Валъри.

— Слушай, Хорас. Чуй ме, старче — Бинго настоявал да бъде изслушан. — Исках само да я подплатя с малко храна за умилостивяване и после да пледирам в твоя полза.

— Знам. Тя ми каза. Рече, че си й говорил като по-голям загрижен брат. Не знам какви аргументи си използвал, но си разпукал леда. Намерих я мека като памук. Погукахме си като две гълъбчета и в резултат денят на сватбата е определен — двадесет и трети следващия месец. А сега, Бинго — и Хорас погледнал часовника си, — трябва да те оставя. Обещах на Валъри да се отбия веднага щом свърши турнирът и да дам на кокера й да ми гризне носа. На животинчето явно много му се иска и мисля, че всички ние трябва да се стремим да носим радост и топлина дори и с цената на някое леко лично неудобство. Чао, Бинго, и хиляди благодарности. Мога да те закарам, ако си в моята посока.

— Благодаря, но трябва да си взема тридесет и трите лири и десет шилинга. След това имам една-две работи за свършване и после тичам вкъщи.

Бинго стигнал вила „Роден кът“ навреме. Тъкмо оставил копчетата в кутийката им и се канел да излезе от спалнята си, когато мисис Бинго подаде глава през вратата.

— О, Бинго, скъпи, не си ли на работа?

— Отбих се само да те видя — обяснил Бинго. — Как е майка ти?

— Много по-добре — мисис Бинго изглеждала малко разсеяна. — Бинго, скъпи — рекла тя след кратка пауза, разкривайки причината. — Разтревожена съм. За мама Байлс.

— За мама Байлс?

— Да. Когато си бил дете, помниш ли да е била... въ... странна?

— Странна?

— Ами снощи например се случи нещо невероятно. Къде беше снощи, Бинго?

— Легнах си рано.

— И не си излизал?

Бинго облещил очи.

— Да излизам?

— Не, разбира се, че не си. Но мама Байлс настоява, че в десет и половина се разхождала в градината да подиша чист въздух и те видяла да се качваш в такси...

Бинго си придал разтревожен вид. Даже подсвирнал.

— Започнало е да ѝ се привижда, а? Лошо. Много лошо.

— ... и те е чула да казваш на шофьора да кара към „При Марио“.

— И гласове ѝ се причуват значи. Още по-лошо. Да, още по-лошо.

— Последвала те с вълнения ти шал. Трябвало да чака дълго, докато вземе такси, и когато стигнала до ресторанта, не ѝ дали да влезе. Станал голям скандал, а после открила, че няма пари за таксито, та станал още един голям скандал и накрая трябва да се е ядосала, иначе не би фраснала с юмрук шофьора в ухото и не би ухапала оня келнер.

— Ухапала келнер, така ли?

— Каза, че не ѝ се понаравило отношението му. После извикали полиция и я закарали на Вайн Стрийт. Оттам ми се обади да ида и да ѝ платя гаранцията. Така че отидох до полицейския участък и го сторих, а тя ми разказа тая невероятна история за тебе. Побързах към къщи и надникнах в стаята ти, но, естествено, ти си беше там и спеше като заклан.

— Естествено.

Мисис Бинго прехапала устна.

— Всичко това е много обезпокоително.

— Ето ти сега, при цялото си уважение към тебе, драга ми талантлива писателко, как пропускаш точната дума. Аз бих го нарекъл ужасяващо. Нека да ти кажа нещо друго, което ще те накара да се позамислиш. Помниш ли цялата патърдия, която тя вдигна за откраднатите ми копчета? Е, тъкмо погледнах и ги намерих в обичайната кутийка и на обичайното им място в тоалетката, там, където винаги са си били.

— Вярно?

— Уверявам те. Е, както ти решиш, разбира се, но си мисля, че поемаме голям риск, като поверяваме първородното си чедо на грижите на една бавачка, която е чалната чак до козирката и има разните му там халюцинации, а да не говорим, че ѝ се причуват

гласове и не може да намери две копчета за ръкавели, които ще ѝ избодат очите. Вече ти дадох подобно предложение, но то беше отхвърлено, сега го давам отново. Вземи я чупи, златно мое слънце. Пенсионирай я. Дай ѝ малко лири в повече и една поредица от твоите книги и я остави да се оттегли в някоя къщурка, покрита с бръшлян, където няма на кого да навреди.

— Може би си прав.

— Сигурен съм, че съм прав. Да не би да искаш някой ден да си въобрази, че Алджърнън Обри е розов хипопотам, и да го тресне с винтовката? Е, разбрахме се, значи.

КОЛОС НА ГЛИНЕНИ КРАКА

С идването на мрака виелицата, която духаше цял следобед, набра сили и дърветата пред клуба започнаха да се огъват под напора ѝ. Падащият сняг премрежваше гледката, но Мъдреца, застанал пред прозореца на пушалнята, можа да различи познатия оттенък на меланжираните вълнени голф-панталони на Сирил Джукс, докато последният пресичаше заледената тераса откъм навеса за обслужващия персонал. Мъдреца кимна доволно. Когато беше млад и не се отлепяше от стика, и той не признаваше лете и зиме и сега се радваше да види как по-младото поколение дерзае даже в ноемврийската веявица.

На обикновено веселото лице на Сирил Джукс, когато влезе в стаята няколко минути по-късно, се беше отпечатало такова изражение, като че ли е единственият оцелял от последните дни на Помпей^[1]. Никой не знаеше какво му се е случило, но от пръв поглед се виждаше, че не е било най-приятното преживяване в живота му, и Мъдреца го погледна със съчувствие.

— Мъчи ли те нещо, момчето ми?

— Малко спречкване с жената.

— Съжалявам. И за какво?

— Ами, нали знаеш малкия ѝ брат. Мисля, ще се съ согласиш с мене, че дългият му удар се нуждае от оглаждане.

— Да.

— А това може да стане само с упорити упражнения.

— Много вярно.

— Затова го взех с мене за няколко дупки след обяда. Тъкмо се върнахме. А сестра му вече ни чакаше. Истинска фурия. Обърна ми внимание, че детето е посиняло от студ и е хванало ледени висулки и че ако предадяло Богу дух, аз съм щял да оберя калая. После го отведе да го топли с грейка. Ох, понякога това направо не е живот.

— Тъхъ.

— Май наистина беше хладно, макар и да не го бях забелязал лично, но бях изпълнен с добри намерения. Мислиш ли, че когато съпругата нарича мъжа си тъпоглав садист, иска да каже, че семейното щастие е на смъртен одър, а домашното огнище — пред разруха?

Мъдреца го потупа по рамото.

— Кураж, драги. Може да е малко ядосана в момента, но ще й мине, ще разбере и ще прости. Жена ти също е играч на голф и в по-спокойно разположение на духа не може да не оцени какъв щур късмет е извадила, като си е взела мъж с истински спортен дух. Това е важното. Говоря за оня дух в голфа, който въодушеви Хорас Бюстридж и го накара да шамароса майката на гаджето си на осемнадесетата дупка, защото му пречеше да вкара топката. А също и за вътрешния огън, който даде сили на Роло Родмарш да довърши играта, макар да мислеше, че е отровен, защото за пръв път имаше шанс да събере сто точки. Същият тоя дух, който спаси Агнес Флак и Сидни Макмърдо, които най-накрая намериха своето щастие и мир. Май трябваше да ти спомена Агнес Флак и Сидни Макмърдо по-рано. Те се сгодиха и се ожениха.

— Тя беше едно едро момиче, нали?

— Много едро. И Сидни не й отстъпва. Точно това особено се харесва на приятелите и благожелателите им. Много често в тоя живот се срещат двуметрови дългучи подръка с мадами кинта и половина или пък камили по метър и осемдесет, награбили някого, който може да мине прав под масата. Но съюзът между Агнес Флак и Сидни Макмърдо е истинско съвършенство в пропорциите. Сидни тежи сто килограма отбрани мускули, а Агнес — осемдесет от същите. И което е по-важното, и двамата са запалени играчи на голф от ранно детство. Любовта между тях беше любов, крепена от взаимно уважение. Навикът на Сидни неизменно да изпраща топката на двеста метра от началната площадка хвърляше в транс Агнес, а той на свой ред беше омагьосан от нейния прочут къс удар, който е точен като швейцарски часовник.

Бил ден по-топъл от тоя (продължи Мъдреца, след като благосклонно прие поканата на събеседника си за един топъл пунш), когато започнала историята, която ще ти разкажа. Месецът бил август и от безоблачното небе слънцето сипело топлина върху курорта Ийст Бамптън и осветявало с лъчите си плажа, кея, чадърите, дъсчените

пътеки в пясъка, количките за сладолед, будките за хотдог и искрящия океан. Във водите на последния, около петдесет метра от брега, Агнес Флак взимала обичайната си морска баня след тежък ден, прекаран в голф, и си мислела колко много обича Сидни Макмърдо.

Самият Сидни не присъствал. Той още бил в града, потънал в работа за застрахователната компания, която го била наела. Броял дните до отпуската и си мислел колко много обича Агнес Флак.

Когато момичетата си плуват в топлата вода и мечтаят за мъжа, когото обожават, понякога ги изпълва едно такова въодушевление, което напират да излезе. Точно това се случило с Агнес Флак. Господ си е на мястото, мислела си тя, и светът е прекрасен, значи нещо трябва да се направи по този въпрос. И тъй като на практика почти единственото нещо, което може да се направи във водата, е да се шляпа и цапа, тя започнала да шляпа и цапа. С ръце и крака вдигала фонтани от пяна подобно женски кашалот, като в същото време извивала мелодия на радостта.

Бедата е, че като правиш такива неща, докато се къпеш в морето, хората са склонни да се заблудят. Гласът на Агнес Флак е от ония пронизителни гласове, наподобяващи утринен експрес, когато изпуска пара на прелеза, а в напева, който си била избрала за музикална интерпретация, имало серия пронизително високи тонове, които тя изпълнявала мощно и крепко с широките си гърди. И ето защо не било за учудване, че един случаен непознат, който си порел вълните наблизко, възприел обстановката напълно погрешно.

Секунда по-късно по средата на един висок тон Агнес с изненада се намерила сграбчена здраво под мишниците и повлечена към брега.

Раздразнението ѝ било неопишуемо и се засилило още повече по време на пътешествието, по-голямата част от което прекарала с глава под водата. Докато стигнала брега, погълнала може би халба и половина солена течност и първият ѝ импулс бил да каже на похитителя си какво мисли относно неговата агресивност. Но тъкмо щяла да го стори, когато услужливи ръце я подхванали изотзад, измъкнали я и я преметнали по корем. Докато успее да се освободи, мъжът бил изчезнал.

Привечер, на път за ресторанта, все още била ядосана и сърдита, защото чувството, че в стомаха ѝ се плиска четвърт океан солена вода заедно с две-три риби, не преставало да я тормози. Тъкмо когато

пресичала фоайето с буреносно чело, някакъв глас до нея изрекъл бодряшки: „О, здрасти, ето те пак значи?“ Обърнала се и видяла висок, слаб, строен мъж с будни сини очи и загоряло лице.

— Вече се чувстваме добре, нали? — попитал красивият непознат.

Агнес, която се канела да се изпъчи, да погледне със смразяващ поглед и да вдигне вежди с едно назидателно „Сър?“, изведнъж разбрала кой може да е това.

— Да не би... ти...? — запънала се тя.

Той вдигнал ръка да я спре.

— Недей да ми благодариш, драга, недей. Винаги спасявам живота на хората и те все ми благодарят. Няма защо, няма защо. Е, разбира се, щеше да е различно, ако имаше акули.

Агнес се пулела като дете във фокусник, който вади сладоледи от шапката си, при това истински. Вече била преосмислила намерението си да каже на този мъж какво мисли за него. Очите му, изразителното му лице, съвършената му фигура и изкусната кройка на дрехите му ѝ направили дълбоко и неотразимо впечатление. Съвкупността от тия достоинства я накарала да се чувства така, както се чувствала, когато веднъж забила третата дупка от раз, едно тръпнещо усещане, че животът няма какво повече да предложи.

— Акулите само се пречат и затрудняват самоотвержените действия на спасителя. Когато спасявах принцеса Дела Равиоли в Индийския океан, имаше половин дузина от тия кръвожадни зверове, които кръжаха наоколо с раззината паст и се държаха, като че ли съм им изял закуската. Така че бях принуден на една-две от тях да дам добър урок със скаутското ми джобно ножче. Лошото на всяка акула е, че ако речеш да ѝ подадеш пръст, ти отхапва ръката, тоест взима, че ти се качва на главата.

Агнес чувствала, че трябва да каже нещо в ответ, но не ѝ идвали думи.

— Англичанин си, нали? — запитала тя.

— Наречи ме космополит, драга. Роден съм в добрата стара родина и пребивавам в нея от време на време. Даже съм служил на суверена си на най-различни отговорни длъжности, като например заместник-ръководител по лова. Но иначе цял живот съм бил просто околосоветски пътешественик. Кръстосвам. Бродя тук и там. За мене

казват: „Миналата седмица беше в Пернамбуко^[2], но един Бог го знае къде е сега. Китай, навярно, Африка или Северния полюс.“ Доскоро се подвизавах в Холивуд. Снимат филм за живота в джунглата, където правото е на страната на силния, и ме хванаха за консултант. Между другото, май не съм се представил. Името ми е Фосдайк. Капитан Джак Фосдайк.

В гърдите на Агнес бушували такива чувства, че за момент не можала да си спомни своето.

— А пък аз се казвам Флак — изръсила тя накрая. Думите ѝ извикали искра на несъмнен интерес у нейния нов познайник.

— Ами? Тъкмо прекарах уикенда в Сандс Пойнт с едно симпатично старче на име Флак.

— Джошуа Флак?

— Точно така. Има страхотна къща. Истински палат. Казват, че е сред най-богатите мъже в Америка. Много трогателно. Един стар самотник, който плува като тюлен в океан от пари, а си няма ни коте, ни куче.

— Той ми е чичо. Как е сега?

— Много крехък. Много, много крехък. Няма да го бъде още дълго на този свят, така ми се струва — внезапно капитан Джак Фосдайк се разтресъл из основи. Като че ли едва сега думите ѝ проникнали в ума му. — Твой чичо, така ли каза?

— Да.

— И ти си единствената му племенница?

— Да.

— Мили Боже! — викнал капитан Джак Фосдайк възбудено. — Ела да пийнем по един коктейл. Не, какъв ти коктейл. Направо хайде да вечеряме. Да, да, да, да!

На масата обаянието, което капитанът изсипвал върху събеседницата си, се сгъстило до степента на овче кисело мляко. Като че ли възможностите на този невероятен мъж нямали граници. Събрал очите на оберкелнера. Говорел изискано и най-професионално за храна и вина, сравнявайки гостоприемството на познати принцеси с това на кохорта африкански вождове, у които бил обичан гост. Между ястията се хвърлял на дансинга така, че всеки професионален аржентински танцьор от завист би си изял патъците без сол. Нищо чудно, че скоро накарал Агнес Флак да си вее със салфетката, за да се освети.

Тя е момиче, което при наличието на съответните причини би могло да повали бик с един удар, но в присъствието на капитан Джак Фосдайк чувствала в сърцето си момински свян и трепет. Той я заливал с прелестите си като фонтан, така че да не може да си поеме дъх. И това ѝ харесвало. Усещала някакъв унес, като че ли е полегнала в розов облак над океан от наслада. За пръв път от седмици насам образът на Сидни Макмърдо се изличил изцяло и безкомпромисно от главата ѝ. Да, вярно, в телефонния указател сигурно още имало някой си Макмърдо, Сидни, но в мислите на Агнес Флак — не.

Разговорът се насочил към спорта.

— Плуваш прекрасно — рекла Агнес, защото погълнатото кило сол отдавна вече не ѝ горчало.

— Да, винаги съм бил доста сносен плувец. Научих се в езерото Уапшот.

— Уапшот?

— Замъка Уапшот в Уапшот на Уап, Хампшир. Семейното имение. Вече не ходя често там — какво да се прави, работа. Но когато реша да прескоча, винаги прекарвам чудесно. Много езда, стрелба, лов, риболов и всичко останало.

— Обичаш ли да яздиш?

— Обичам надбягването с препятствия. Вкуса на риска, нали разбираш? Ходила ли си на Гранд Нешънъл^[3]?

— Още не.

— Печелил съм го няколко пъти. Спомням си, че втория път лейди Астор ми каза, че конят ми трябва да търчи на три крака, за да дам шанс и на другите. Лорд Бивърбрук, като чу думите ѝ, си умря от смях, трябваше да го свестяват с плесници.

— Ти май си страхотен във всичко.

— Такъв съм си.

— А играеш ли голф?

— О, разбира се. Първа писта.

— Може да изиграем една игра утре.

— Не утре. Обядвам в Уошингтън. Пълна досада, но не мога да се измъкна. Хари настоя.

— Хари?

— Труман^[4]. Ще изиграем играта, когато се върна. Може да те науча на едно-друго. Боби Джоунс веднъж ми каза, че никога не би

спечелил купата на Открития шампионат за аматьори на Англия и Америка, ако специално не бил изучил моя замах.

Агнес зяпнала.

— Да не би да познаваш Боби Джоунс?

— Че ние сме като родни братя.

— Веднъж взех автограф от него.

— Само кажи, драга, и ще ти взема снимка с пожелания.

Агнес се хванала за масата. За миг си помислила, че ще припадне.

Така се изнизвала дългата вечер.

Забележи, не обвинявам Агнес Флак. Тя винаги е живяла като цвете в саксия, нищо от това, за което разказвал храбрият капитан Джак Фосдайк, не ѝ се било случвало. И ето че срещнала мъж, който освен че изглеждал като изваден от реклама в лъскаво списание, знаел всичко и познавал целия свят по-добре от собствената си длан.

Когато я извел на лунна светлина и заприказвал небрежно за лейди Астор, лорд Бивърбрук, ловците на глави от Борнео, Мървин Лерой и братята Шуберт, човек може да предположи чувствата ѝ и да разбере колко неизбежно е било Сидни Макмърдо да изостане в наддаването. Агнес осъзнала, че като е приела безрезервно и прибързано ухажването на Сидни, е допуснала фаталната грешка да направи избор, преди да е огледала целия пазар.

С две думи, за да съкратя тази болезнена част от историята, нека да кажа, че когато накрая Сидни Макмърдо пристигнал с куфара си и сака със стикове и понечил да вземе Агнес Флак в двуметровите си обятия, бил изненадан, огорчен и сащисан, когато тя отстъпила крачка назад и вдигнала ръка да го спре. Секунда по-късно го информирала, че е сторила грешка и че сега на тоалетката си държи не неговата снимка, а тази на капитан Джак Фосдайк, за когото вече е сгодена.

Това, естествено, е страхотна новина за един предан годеник, който се е търкалял четири часа в горещината с влак без вагон-ресторант, и няма да преувелича, ако кажа, че за миг Сидни Макмърдо залитнал като боксьор от тежка категория, който е бил достатъчно невнимателен да позволи ченето му да влезе в непосредствен контакт с юмрука на другар от синдиката на тежкотоварните шофьори. Смътно

дочул Агнес Флак да казва, че ще му бъде като сестра, и тази заплаха, като се има предвид, че вече имал на гърба си достатъчно сестри, го извадила от комата, която иначе обещавала да си остане необратима.

Очите му засвяткали, гърдите му се надигнали, мускулите му заподскачали под пуловера и с едно смънкано „Тъй л’ било то?“ се обърнал на пети и я оставил, но не и преди да поиска и получи адреса на приемника си. Имал намерение да навести последния и като начало да го сграбчи за врата, да го вдигне и да го разтърси като мокър плъх. След това щял да продължи както му дойде вдъхновението, докато от гореупоменатия изпаднат всички чувства към Сидни-Макмърдовата любима.

Досега хвърлих доста усилия да те запозная с характеристиките на Агнес Флак и капитан Джак Фосдайк, та май забравих да осветя в по-голяма дълбочина личността на Сидни Макмърдо. Е, трябва да започна с това, че той е най-болезнено ревнивият мъж, който някога е въртял стик за голф. Отело ряпа да яде пред него. Открадни му любимото момиче и лъвът в него се пробужда, при това гладен.

Когато стигнал кокетната вила, наета от капитан Джак Фосдайк за летния сезон, Сидни пръхтял зловещо, а мускулите му застрашително играели под кожата като боа, глътнала заек. Капитанът, който си тананикал един от хитовете на миналогодишния боен танц на м’губо-м’гомките и чистел пушката си за лов на слонове, вдигнал въпросително глава при неговото влизане, а Сидни му се облещил в ответ. Мускулите му продължавали да се мятат в буен танц.

— Капитан Фосдайк?

— Същият.

— Приятно ми е.

— Естествено.

— Може ли да си кажем две думи?

— Може и сто.

— Става дума за това, че си ми тафнал момичето.

— А, така ли? Значи ти си тоя Макмърдо, за когото Агнес ми е говорила?

— Да.

— Били сте сгодени, нали, преди да се появя аз?

— Бяхме.

— Много лошо. Е, стават такива неща. Ще я виждаш ли скоро?

— Така мисля.

— Тогава можеш да ѝ кажеш, че съм намерил пушката за слонове, за която ѝ разказвах. Много искаше да види резките по нея.

Сидни, който се канел да нарече събеседника си подмолна лукава змия и да му даде две секунди да стане и да вдигне ръце, решил, че това може да почака. Не му харесвали тия приказки за резки и слонски пушки.

— Има ли резки на пушката ти за слонове?

— Има резки на всичките ми пушки. Използвам ги подред. С тази например гръмнах вожда на м'гопо-м'гумпи-те.

Кръвта на Сидни Макмърдо започнала да изстива откъм краката нагоре. Стиснатите му юмруци се отпуснали, а мускулите забавили ритъм.

— Гръмнал си го?

— Ами да.

— Тъ... често ли имаш навика да правиш това?

— Винаги, когато засегнат честта на Фосдайкови. Ако някой мерзавец опетни честта на Фосдайкови, застрелвам го като куче.

— Като куче?

— Като куче.

— Какво точно куче?

— Всякакво.

— Разбирам.

Последвало мълчание.

— Ще възприемеш ли един по мутрата като петно върху честта на Фосдайкови?

— Несъмнено. Веднъж вождът на м'гопо-м'гумпите ми фрасна един в окото. Селцето не беше виждало по-пищно погребение от неговото.

— Разбирам — замислил се Сидни Макмърдо. — Ясно. Е, довиждане. Беше ми драго.

— На всички им е драго. Намини някога пак. Ще ти покажа автомата си.

Сидни Макмърдо не може да се похвали с кой знае какво чело. Той е от ония недодялани типове, на които косата започва едва сантиметър-два от веждите, но все пак и на това ограничено пространство се намерило достатъчно място за няколко умислени

бръчки, когато излязъл от вилата и тръгнал към брега да се поразходи. Било му абсолютно ясно, че в приключилия разговор не се показал в добра светлина, не успял да си рече каквото му е на душа и да си покаже силата.

Но как иначе, питал се той, би могъл да действа? Сидни е простодушен човек, лесно се обърква пред необичайното. И в тоя случай не разбирал как би могъл да се справи със съперник, който е комбинация от сериен убиец и бойния арсенал на Съединените американски щати. Обичайната му практика да докопча противника за врата и да го разтърсва като мокър плъх, докато му изпаднат всичките чувства към любимото момиче, тук май не вървяла.

Та разхождал се той, размишлявайки, и бил толкова разсеян, че всеки страничен наблюдател би могъл да се закълне, че сблъсъкът с чуждо тяло е неминуем. Той се състоял след около сто метра, а чуждото тяло се оказало на една стройна, гъвкава, съблазнителна млада дама, мязаща на ония страстни жени, които навремето разбиваха живота на мъжа в немите филми, но май изчезнаха от хоризонта с идването на говорящите. Дамата била мургава, изящна и екзотична и по всичко личало, че плачела.

Сидни обаче, който е твърде наблюдателен младеж, скоро разбрал, че бедата е в мушичката в окоото ѝ. За него било въпрос на секунди да извади кърпичка от джоба, да наклони назад главата ѝ и компетентно да ѝ окаже първа помощ. Тя му благодарила задавено, като мигала на парцали. После, когато най-накрая го огледала хубаво и в цял ръст, надала тънък писък.

— Ти!

Очите ѝ, големи, тъмни и искрящи като на загадъчна жрица на някоя непозната стара религия на любовта, се забили в него и го пронизали както два нажежени шиша биха минали през буца масло. Той се олюлял на пети с чувството, че някой е разбъркал вътрешностите му с миксер.

— Аз те чакам — о, цяла вечност.

— Моля? Закъснял ли съм?

— Любов моя!

— Не ви разбрах?

— Обожавам те — обяснила красавицата. — Целуни ме.

Ако тя се беше упражнявала със седмици, пак не би могла да намери по-подходящ подход към Сидни Макмърдо, който с изключителна ефикасност да преодолее и последната троха съпротива, останала в гърдите му. Подобно преживяване с подобна жена — точно това му трябвало, така разсъждавал той. Влюбен, който току-що се е разтоварил от задушен влак, за да открие, че обожаемата го е захвърлила като скъсана ръкавица, е по-узрял за такъв роман от узбекски пъпеш.

Нараненият му дух започнал да нараства. Целунал я, както бил инструктиран, и в главата му назряла мисълта, че Агнес Флак не е всичко на тоя свят и че няма да му навреди, ако ѝ го демонстрира. Пред очите му се мернала една окриляща картина как пристъпва към Агнес с това забележително парче подръка и ѝ казва: „Ако ти не ме щещ, други само това и чакат.“

— Хубав ден — казал той, за да започне разговор.

— Божествен. Чуй вълничките, които се разбиват о брега. Как изпълват цялото ни същество с тайнството на вселената.

— Точно. Така де, как не.

— Дали ни пеят песни за древна Гърция, за Тритон, надул пищния си рог, и за лъчезарната любов на богините и боговете?

— Боя се, че не мога да ти кажа — вдигнал рамене Сидни Макмърдо. — Идвам за пръв път и не ги знам тия места.

Тя въздъхнала.

— Аз също. Но съдбата ми е да съм вечната незнайница. Живея живот на отшелница; сам-самичка, затворена, уединена; потънала в мечтите и виденията си. Така е винаги с художника.

— Ти рисуваш ли?

— Да, но с мастило, не с бои. Рисувам душите на хората. Аз съм Кора Макгъфи Спотсуърт.

Името било непознато за Сидни, който рядко подхваща нещо друго освен седмичниците за голф и многотиражката на фирмата, за която работи, но разбрал, че тя трябва да е някаква писателка, и мислено си отбелязал да си поръча цялото ѝ творчество и да го изгълта до буква.

Тръгнали те да се разхождат, без да продумат. На следващата будка за сладолед той ѝ купил мелба с ядки и плодове, а тя я изяла с някакъв сдържан плам, което говорело за натрупани вулканични

страсти, търсеци отдушник. Едната ръка държала лъжичката, другата кротувала в дланта на Сидни като орхидея.

Сидни Макмърдо вече бил на седмото небе. Докато си пийвал сока, в душата му клокочело и кипяло като врящо гърне боб. В началото той гледал на тая жена само като на доказателство, което да представи пред Агнес, че макар и да е оттеглила инвестициите си, Макмърдо Великолепни още се харчи на пазара. Но вече започнал да я усеща като родена само за него. Затова, когато хапнала последната лъжичка и изразила надежда, че той не я е помислил прекалено напориста с изявлението си, че го обича, Сидни отвърнал: „Ни най-малко, ни най-малко“ и добавил, че точно това е искал да чуе. Учудвало го как изобщо е можел да си представя, че такъв голф-робот като Агнес Флак може да му стане спътник в живота.

— Нужен е само един поглед, не мислиш ли, за да разпознаеш човека, отреден за тебе?

— О, да.

— Особено ако сте се срещали и обичали и преди. Спомняш ли си дните в Египет?

— Египет? — Сидни бил озадачен. Доколкото знаел, този град се намирал в Илинойс, но никога не бил ходил там.

— В Египет, Антоний.

— Казвам се Сидни. Макмърдо. Сидни Джордж Макмърдо.

— Да, последното ти превъплъщение може би. Но някога, преди много време, ти беше Марк Антоний, а аз Клеопатра.

— Ами да, разбира се. Сега вече си спомних.

— Ех, какви времена бяха! Онази нощ на Нил!

— Някакъв терен?

— По спомените си за теб създадох Ревел Карстеърс в моята „Пещ на греха“. Той е висок, широкоплещест и силен, но има сърце на дете. Всичките тези години те търсих и сега, когато те намерих, би ли предпочел да се сдържам и да крия любовта си заради някакви мухлясали условности?

— О, и още как. Искам да кажа, в никакъв случай.

— Какво общо имаме ние с тебе с условностите? Светът би казал, че те познавам едва от половин час...

— Двадесет и пет минути — поправил я Сидни, като се консултирал с джобния си хронометър, тъй като по принцип държал на

точността.

— ... или от двадесет и пет минути. В Египет бях в обятията ти след четиридесет секунди.

— Бърза работа.

— Винаги съм била такава. Пряма, внезапна и импулсивна. Спомням си, че веднъж казах на мистър Спотсуърт...

По жилите на Сидни Макмърдо пролазил хлад, подобно на оня, когато капитан Джак Фосдайк му говорел за пушки за слонове и резки. Моралните му устои, като се изключи онова бурно начало в дните му като Марк Антоний, винаги са били непоклатими като Хеопсовата пирамида и никога не биха му позволили да стане разрушител на семейни огнища. Освен това трябвало да се има предвид и застрахователната компания. Един скандал би означавало да загуби работата си като втори вицепрезидент.

— Мистър Спотсуърт? — заекнал той с провиснало чене.

— Има ли мистър Спотсуърт?

— Вече не. Той ме напусна.

— Подла гад.

— Нямаше избор. Двойна пневмония. Досега вече се е преродил, но най-много в медуза. Една медуза трудно може да застане помежду ни.

— Естествено — отвърнал Сидни Макмърдо твърдо, защото веднъж вече го била парила медуза, и после продължили разходката си.

Междувременно Агнес Флак, която се къпела като нимфа в лъчите на капитан Джак Фосдайк, в никакъв случай не била забравила Сидни Макмърдо. В дните, които последвали мъчителния им разговор, в интервалите между тренировките за предстоящия Женски турнир, тя усетила, че мислите ѝ доста често се въртят около него. Момиче, което е обичало, макар и по погрешка, никога не може да остане безразлично към съдбата на мъжа, когото някога е смятало за пътеводна звезда в живота си. Тя не спирала да се пита как е той и се надявала ваканцията му да не се провали заради разбитото му сърце.

Ето защо първия път, когато го видяла, би трябвало да се почувства успокоена и доволна. Сидни придружавал Кора Макгъфи

Спотсуърт по дъсчената пътека на плажа и от пръв поглед било ясно, че ако сърцето му някога е било разбито, то много бързо е било поправено в работилницата за разбити сърца. Кларк Гейбъл би могъл да усъвършенства техниката си, като погледа как Сидни се привежда над Кора Макгъфи Спотсуърт и гали тънката ѝ ръка. А докато се привеждал и галел ръце, той също ѝ шептял в изящното като раковина ухо и всеки можел да разбере, че това, което ѝ шепти, ѝ се нрави. Цялото му поведение било на мъж, който разбира, че е намерил съкровище и е решен да не го изпусне.

Но Агнес Флак не останала успокоена и доволна; напротив, тя била смутена и разтревожена. Вероятно е съдела доста строго, но Кора Макгъфи Спотсуърт ѝ мязала на ония жени, които обикалят и крадат планове на непристъпните крепости — или в най-добрия случай на ония, които, излегнати небрежно на дивана, знаят само да викат: „Принце, ветрилото ми.“ Убеждението на Агнес било, че такава жена може да става за номера с тортата на ергенско събиране, но не и да бъде заведена вкъщи и представена на мама.

Ето защо първата ѝ работа, когато срещнала една сутрин Сидни в голф-клуба, била да проведе проучване.

— Коя — започнала тя, без да го усуква, — беше дамата, с която те видях да се разхождаш?

Тонът ѝ, в който Сидни доловил критични нотки, го засегнал чрезвичайно.

— Това — отвърнал той надменно — не е някаква си дама, а моята годеница.

На Агнес ѝ причерняло пред очите. Тя забелязала, че Сидни е с нова вратовръзка и че има брилянтин „Стико“ на косата си, помадата, която задоволява всеки вкус, но не си и представяла, че нещата са стигнали толкова далече.

— Ти! Сгоден!

— И още как!

— О, Сидни!

Той настръхнал.

— Стига вече с това „О, Сидни!“ — разгорещил се. — Не разбирам какво има да роптаеш. На тебе ти беше предоставена възможността да се свържеш с мен и когато си оттегли заявката, бях свободен, ако не се лъжа, да започна преговори другаде. Както можеш

и сама да предположиш, грабнаха ме в момента, в който излязох на пазара.

Агнес Флак се наежила.

— Аз не ревнувам.

— Тогава какво протестираш?

— Просто искам да те видя щастлив.

— Щастлив съм.

— Как можеш да си щастлив с жена, която прилича на смок с бедра?

— Тя има пълното право да прилича на смок с бедра. В един от предишните си животи е била Клеопатра. А аз — добавил Сидни Макмърдо, като опънал връзката си, — съм бил Антоний.

— Кой ти каза това?

— Тя. На нея всичко ѝ е известно.

— Трябва да е смахната.

— Съвсем не. Признавам, че за секунда по време на първата ни среща ми мина подобна мисъл през главата, но всичко се обяснява много лесно. Тя е писателка. Може да си чувала за Кора Макгъфи Спотсуърт.

Агнес надала писък.

— Какво? О, не може да бъде.

— Има документи, с които да го докаже.

— Но, Сидни, тя е ужасна. В училище две момичета бяха изхвърлени, защото намериха книгите ѝ под възглавниците им. Девизът на нейния издател е „Изчервявай се със Спотсуърт“. Как може да желаеш брак с жена, която е прочута с това, че оставя любовните си сцени на поколенията?

— Е, ами ти как така ще се омъжваш за общоизвестен хулиган, който трепе хората с пушка за слонове, без да му мигне окото?

— Само африкански вождове.

— Африканските вождове също са създания Божи.

— Не и когато са под влиянието на джина, така казва Джак. Казва, че тогава трябва да ги застреляш с пушка за слонове. Това означавало като да им се поклониш или нещо друго от ръководството на Емили Поуст^[5] за добро държание в обществото. Между другото той познава Боби Джоунс.

— Ха, Боби Джоунс го познава и бакалинът му. Той самият играе ли голф? Това е въпросът.

— Страхотен е.

— Също и Кора. Надява се да спечели Женския турнир.

Агнес вирнала глава. Тя също се надявала да спечели Женския турнир.

— А, така ли?

— Да, така.

— Само през трупата ми.

— Това може да стане с късия стик с желязната глава — рекъл замислено Сидни. — Истинска фурия е с късия стик.

Агнес Флак потиснала гнева си с голямо усилие.

— Е, надявам се всичко да е наред.

— Разбира се, че ще е наред. Аз съм най-щастливият мъж на земята.

— Във всеки случай, слава Богу, че осъзнахме грешката си навреме.

— И аз мисля така. Щеше да стане една бъркотия, ако всичко това се беше случило, след като се оженим.

— Да. Даже и да се бяхме оженили, аз щях да избягам при Джак.

— А аз при Кора.

— Той веднъж заклал разярен лъв с отварачка за сардини.

— Кора пък веднъж танцувала с херцога на Уиндзор — отвърнал Сидни Макмърдо и с гордо вдигната брадичка тръгнал да заведе годеницата си на обяд.

Като ревностен изследовател на играта на голф във всичките й фази и в течение на много години мога да кажа, че женските турнири в модерните морски курорти обикновено следват една и съща линия. Участничките с оправдани надежди да спечелят рядко са повече от три-четири, останалите представляват само досадна измет, които са се записали дявол знае за какво или пък защото мислят, че изглеждат добре в спортни дрехи. Ето защо предварителните кръгове не си струва да се гледат, нито пък да се описват. Пиленцата се елиминират една друга с весел смях и глезени писукания, а тигриците лапат

оцелелите пиленца като нервозни кюфтета, докато се стигне до полуфинала, където са останали само печените майсторки.

Така станало и с тазгодишния турнир в Ийст Бамптън. Агнес нямала никакви затруднения да посече четирите госпожички с голям хандикап^[6] в по-ранните етапи и влязла в полуфинала с мисълта, че истинското състезание едва сега започва.

Наблюдавайки, когато имала възможност, играта на бъдещата мисис Сидни Макмърдо, която също спечелила предпоследния кръг, Агнес вече се чувствала по-спокойна. Кора Макгъфи Спотсуърт все още ѝ изглеждала от ония жени, които подмамват мъжете към плитчините на греха, но като я гледала как действа с четвъртия стик, нямало никакво съмнение, че от нея ще стане добра съпруга. Тревогите ѝ относно бъдещето на Сидни до голяма степен се уталожили.

Можело да се очаква в по-късен момент булката да сложи арсеник в кафето му или да избяга със солиста на някой латиноамерикански състав, но преди да го направи, тя би могла, погледната отвсякъде, да бъде достойна съпруга. Сидни никога нямало да изпита най-голямата от всички душевни болки, мъката на съпруга, чиято жена настоява да играе с него ежедневно, защото лекарят ѝ предписал свеж въздух и упражнения. Кора Макгъфи Спотсуърт може и сигурно щяла да се излежава на тигрови кожи полугола и да очаква Сидни да пие шампанско от обувката ѝ, но никога нямало да носи високи токчета на полето за голф или да вика „Тц-тц“, когато не улучи дупката. Предишния ден бъдещата мисис Сидни елиминирала последната си опонентка само с четири удара, докато на Агнес и трябвали цели шест, и това силно я впечатлило.

Следобедът, в който се провеждал полуфиналът, бил от ония задушни, жарки следобеди, които карат хората да се влачат като пребити и да казват, че не горещината е най-лошото, а влагата. След седмици слънце времето вървяло на разваляне. Скоро щяло да загърми и обикновено пъргавите момчета, които носели торбите със стикове, сега се превивали под тежестта им. За Агнес, която е глуха за промените на времето, тази изтощителна жега била добре дошла. Надявала се обаче да се отрази зле на играта на противничката ѝ.

Кора Макгъфи Спотсуърт започнала първа и Агнес отново трябвало да се възхити на гъвкавата лекота на замаха ѝ. Сидни, който

кръжал в близост, наблюдавал опита ѝ с явно одобрение.

— Няма да ти трябва удар назад, момичето ми — казал той и странен спазъм минал през Агнес, като че е налпала развалена стрида. Колко често ѝ е казал същите тези думи! За миг я пронизало чувството за голяма загуба. После погледът ѝ попаднал върху жизнерадостния образ на капитан Джак Фосдайк с цигара в устата и болката преминала. Ако капитан Джак Фосдайк не е цар сред мъжете, то тя нищо не разбираше от царе.

Когато двойката отпред се отдалечила, тя замахнала и постигнала обичайния си съвършен Агнес-Флаковски удар. Капитан Джак рекъл, че му напомня за оня, който демонстрирал, когато веднъж играл приятелски кръг с Хари Хопкинс, и после поели напред.

От момента, когато противничката ѝ тръгнала от първата площадка, Агнес Флак осъзнала, че задачата ѝ няма да е лека и че ще трябва да впрегне цялото си умение. Въпросната жена имала вид на училищна възпитателка и млатела топката, като че ли е вироглав питомец. И за да подсили тежестта на изпитанието, само по изключение не успявала да я прати точно където трябва.

Агнес също била в страхотна форма, та в резултат на това до десетата дупка борбата продължила с лек превес ту на едната, ту на другата страна. На шестата Агнес вкарала топката с великолепен удар и се изтеглила напред, но отстъпила преднината още на седмата, когато възпитателната изстреляла топката като птичка в небето. На следващия тур били равни и все така равни стигнали до единадесетата площадка. И точно когато на това място Агнес замахнала, небето забоботило и дъждът, който се канел цял следобед, завалял напоително.

На Агнес Флак ѝ се сторило, че най-накрая провидението се намесва на страната на по-добрата. Винаги е била най-силна точно в лошо време. Дай ѝ тропически порой, придружен с гръмотевици и други Божии дела, и на нея ѝ идва вдъхновението. И тъкмо гърдите ѝ започнали да се изпълват с настъпателна радост, радостта на ревностния играч, който след изнурителна борба чувства, че работата му е вече в кърпа вързана, когато с разочарование забелязала, че противничката ѝ като че ли изпитва същите чувства. Даскалката не само че не се уплашила от природната стихия, а очевидно я приветствала с добре дошла. Като поела дъжда с явно наслаждение, тя халосала топката така, като че ли е писала за нея обиди на черната

дъска, а най-многого, което Агнес успяла да постигне, било да преполови преднината ѝ между единадесета и дванадесета дупка.

През цялото време дотогава капитан Джак Фосдайк обикалял около тях, между ударите бърбел за канибали, които е срещал, и лъвове, които са съжалявали, че са го срещали, но по време на последните две дупки го обгърнало странно мълчание. И точно когато на тринадесетата площадка Агнес се изправила след поредния си силен удар, усетила, че се усуква около лакътя ѝ и се опитва да ѝ привлече вниманието. Яката му била вдигната и приличал на тъжен мокър плъх.

— Хм... това... какво ще кажеш по въпроса?

— Кой въпрос?

— Тоя проклет дъжд.

— Та това е само лека мъглица.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се чупим?

Агнес зяпнала.

— Да не ми предлагаш да се откажа от мача?

— Точно това исках да кажа.

— Да де откажа от шанса да стигна до финала само заради няколко капки дъжд?

— Ами, я гледай, мокри сме до кости. А голфът е само една игра все пак, нали разбираш?

Очите на Агнес проблеснали като светкавицата, която току-що паднала до едно близко дърво.

— И през ум не ми минава да се откажа от първото място — ревнала тя. — И ако ме оставиш сега, никога повече няма да ти проговоря.

— Е, добре де. Беше само едно предложение.

Той вдигнал по-високо яката си и играта продължила.

Но Агнес вече била бясна. Тия оскърбителни думи за голфа, че бил само една игра, я треснали като гръмотевица и все още отеждали в съзнанието ѝ. В краткия период, в който познавала капитан Джак Фосдайк, играта му дълбоко ѝ допаднала. Той се проявил като вещ и талантлив играч, на моменти даже великолепен. Но какво е талантът в голфа, ако го няма спортния дух?

Тогава ѝ хрумнала успокоителна идея. Той навярно само се е шегувал. В кръговете, в които се е движил, сред веселите африкански

вождове людоеди и английските херцози, с които толкова отдавна общува, подобни духовити задевки несъмнено са задължителни. За да запази мястото си в подобен свят, един мъж трябва да е дяволит шегобиец, закачлив бърборко и веселяк. Сигурно си е помислил, че тя има нужда от повдигане на духа, и затова е пуснал в действие искрящото си остроумие.

Съмненията ѝ се стопили. Вярата ѝ в него отново била непоколебима. Като че ли тежък товар се смъкнал от сърцето ѝ. И когато замахнала с дървения стик, тя извъртяла такъв удар, че отново се озовала с преднина пред противничката.

Колкото до капитан Джак Фосдайк, той бил изцяло погълнат от старанието да си предпази врата от дъжда и да си напомня, че Агнес е единствената племенница на Джошуа Флак, човек с дълбоко чувство за семейни obligations, с пари на камари и с единия крак в гроба.

Дали опонентката на Агнес наистина е била възпитателка не мога да кажа. Но ако е била, то възпитанието на подрастващото поколение на страната би било в добри, железни ръце. В подобна криза, когато една по-слаба жена би се огънала, тя останала твърда и неустрашима. Шапката ѝ мязала на мекица, но все пак била на терена. Воювала с Агнес, дупка след дупка, с несломима воля. На четиринадесетата и петнадесетата дупка съкратила преднината наполовина, но на шестнадесетата изпълнила един от своите вдъхновени удари и резултатът отново бил равен. И като набирала все повече сила, вкарала топката в седемнадесетата с един страховит дванадесетметров удар.

— Туйто, няма вече накъде — изрекла тя, проговаряйки за пръв път.

Винаги е абсолютна грешка да се говори на игрището. Думите разстройват концентрацията. Точно на този изблик отдавам факта, че началният удар на възпитателката от осемнадесетата площадка бил определено по-слаб от предишните. Осемнадесетата дупка се намирала наблизо, почти до голф-клуба, и дори зайците рядко я пропускали. Но на нея не ѝ достигнали няколко метра, а Агнес преценила разстоянието точно, играла и топката паднала близо до флага на дупката. Втория път възпитателката ударила толкова

успешно, че за миг изглеждало, като че ще вкара. Но топката спряла на няколко сантиметра от целта и сърцето на Агнес подскочило от радост, защото ѝ трябвали някакви си шейсетина сантиметра, а от такова разстояние не била пропускала повече от веднъж годишно, и то когато била още в детската градина.

Точно в този момент, след угощение с кренвирш и парче кейк, от клуба излязъл един пекинез с доста твърдоглав вид. Той тръгнал към площадката и като наближил топката на Агнес, опулил очи, за да я подложи на проверка.

Това пекинезите са ексцентрични кучета. Ето, би казал някой, една най-обикновена топка, която няма Бог знае с какво да привлече вниманието на едно умно куче. Някакво си кълбо, леко поочукано. И все пак топката явно с нещо го заинтересувала. Животното подушило всеки сантиметър с определен интерес и удоволствие. Потупало я с лапа. Помирисало я. После легнало, взело я в уста и започнало да я дъвче унесено.

За Агнес самата гледка — куче на игрището — била истински ужас. Възпитана още от дете да почита правилата на голф-клуба, тя потреперила силно от главата до петите. И като се съвзела с голямо усилие, тръгнала напред и извикала: „Къш!“ Пекинезът обърнал очи, изгледал я, решил, че в нея няма нищо важно или забавно, и подновил дъвченето. Агнес пристъпила още една крачка и тогава даскалката за втори път нарушила обета за мълчание.

— Не пипай кучето. Така ти се е паднало.

— Глупости.

— Моля, моля, така е. Ако по пътя ти случайно има локва, не я подсушаваш с четка и кофа, нали? Естествено, че не. Караш през нея. Същото важи и ако срещнеш случайно куче.

Тия даскалки са добре тренирани да спорят. Агнес се спряла объркана. После погледът ѝ паднал върху капитан Джак Фосдайк и намерила изход.

— Няма правило, което не позволява на един зрител, когато види куче, да го вземе и да го погали.

Този път било ред на учителката да се обърка. Тя прехапала устни и огорчено замълчала.

— Джак, скъпи — рекла Агнес, — вземи това куче и го погали. И после — добавила тя, защото умът ѝ сече като бръснач, — дръж

главата му над дупката.

Човек би предположил, че всеки рицар, жаден да получи благоволенията на своята дама, би скочил най-чевръсто да изпълни подобно повеление. Но капитан Джак Фосдайк не скочил. На красивото му лице се появил нерешителен израз и той почесал брадичката си умислено.

— Момент само — рекъл. — Трябва да огледаме тая работа от всички страни. Пекинезите са ужасно зловни, нали знаеш. Докато се усетиш, и ти захапали глезена.

— Е, на тебе опасността ти е по вкуса.

— Разумната опасност, драга, разумната.

— Нали веднъж си убил разярен лъв с отварачка за сардини.

— А, но първо го подчиних със силата на очите си. Бедата с пекинезите е, че са толкова късогледни, та не виждат човешките очи и не могат да бъдат обуздани.

— Би могъл, ако си приближиш лицето.

— Ако — казал многозначително капитан Джак Фосдайк.

Агнес зяпнала. Този следобед вече имало и друг повод да се облещи насреща му. Сега се облещила за втори път.

— Да не се боиш от кучето?

Той се разсмял безгрижно.

— Да се боя от куче? Това направо ще развесели момчетата от Бъкингхамския дворец. Знаят ме като луда глава от ония времена, когато бях заместник-ръководител по лова. Спомням си, една сутрин отидох при кучешката колиба със свирката и с торбата кучешки бисквитки и сварих едно от кучетата в много кофти настроение. Взех да го успокоявам: „Фидо, Фидо, добро момче, Фидо!“ — но то само се зъбеше и ръмжеше. После се приготви да се хвърли отгоре ми. Нямах и секунда за губене. За мой късмет един служител от Хералдическия институт беше оставил синята си пелерина на облегалката на стола. Грабнах я и я метнах върху главата на звяра, а след това беше фасулска работа да го вържа със здрави каиши и да му сложа намордника. Дълго се говори за моята ловкост. Спомням си, че лорд Слайт и Сейл, който присъстваше, каза на лорд Нъбъл от Ноп, който също присъстваше, че не бил виждал такава находчивост от деня, когато министърът без портфейл звъннал с фалшива монета от два шилинга и половина, за да оповести идването на офицера от кралската гвардия с жезъла.

В по-щастливите дни подобна история би накарала Агнес Флак да зяпне от възторг, но сега само прибавила огорчение към разочарованието ѝ. Тя направила последен отчаян опит да го трогне.

— Но, Джак, ако не поместиш тая отвратителна малка твар, ще загубя мача.

— И какво значение има, скъпо дете? Някакво си мижаво курортно състезание.

Това вече преляло чашата. В очите на Агнес лумнал леден пламък.

— Отказваш? Тогава край на нашия годеж.

— О, не казвай това.

— Казвам го.

Очевидно било, че се повела борба в душата на капитан Джак Фосдайк, ако изобщо може да става дума за наличие на душа. Мислел си колко е богат Джошуа Флак, колко е привързан към племенницата си и колко е стар. От друга страна, пекинезът, който започнал да подозира някакъв пъклен заговор срещу себе си, вече бил оголил малки, но здрави зъби в крайчеца на муцуната си. Изобщо ситуацията била сложна.

И както стоял така на кръстопът, от клуба излязло богато облечено момиче със златиста коса, яркочервен маникюр и цигара в четиридесетсантиметрово цигаре. То се навело и вдигнало пекинеза.

— Малкото ми ангелче май ви пречеше на голфа-молфа. Хей, капитан Фосдайк, здрасти. Не знаех, че си тука. Хайде, ела да ме почерпиш с един коктейл.

Тя целунала нежно пекинеза по главата и го понесла към клуба. Топката заминала с него.

— Отиде в бара — обадила се възпитателката. — Ще трябва да биеш оттам. Труден удар. На твое място бих използвала късия стик.

Капитан Джак Фосдайк зяпал след момичето, сбърчил умислено чело.

— Срещал съм я някъде, но не си спомням. Коя е тя?

— Една от ония богаташки, дето само си клатят краката — изсумтяла даскалката. Тя си падала малко нещо социалистка.

Капитан Джак Фосдайк подскочил.

— Богаташки?

— Това е Лулабел Спрокит, наследничката на „Супер сардини на Спрокит“. Има на свое име сто милиона.

— На свое име? Искаш да кажеш в банката, откъдето може да си тегли винаги, когато ѝ е угодно? Мили Боже! — викнал капитан Джак Фосдайк. — Пресвета Дево! Така, така, така! — и като се обърнал към Агнес, добавил: — Чух ли нещо за разваляне на годежа? Много добре, драга, много добре. Както кажеш. Беше ми приятно. Ще следя бъдещата ти кариера с изключителен интерес. Извинете ме, моля.

Чуло се бръмчене и след секунда той изчезнал в клуба.

— Отстъпвам мача — рекла мрачно Агнес.

— Добра идея — кимнала възпитателната.

Агнес Флак стояла на осемнадесетата площадка и размишлявала за разбития си живот. И не за загубата на капитан Фосдайк скърбяла тя, защото пердето вече паднало от очите ѝ. Още щом показал, че в сърцето си няма и грам спортен дух, чувствата ѝ угаснали. Това, което я измъчвало, е, че загубила Сидни Макмърдо. В този печален час цялата ѝ предишна любов се върнала и заляла душата ѝ като приливна вълна.

Луда ли беше да скъса с него?

Отговорът бил: „Разбира се.“

Не беше ли, безразсъдна като дете, разбила с тежък чук Ноевия ковчег и така хвърлила на вятъра щастието си и мечтите си?

Отговорът бил: „И още как.“

Ще го види ли някога пак?

В мястото, определено за този въпрос, можело да напише „Несъмнено“, защото в този момент той идвал откъм входа за съблекалните.

— Сидни! — викнала Агнес.

Той изглеждал угнетен. Великанските му рамене били приведени, а очите мътни като на човек, който е изпил горчивата чаша до дъно.

— А, здрасти — рекъл ѝ той.

Последвало мълчание.

— Как свърши мисис Спотсуърт? — попитала Агнес.

— Ъ? О, спечели.

Агнес клюмнала още повече. Последвало ново мълчание.

— Тя разтури годежа — обадил се накрая Сидни.

Дъждът продължавал да се сипе като из ведро, но като чула тия думи, на Агнес Флак ѝ се сторило, че слънцето изведнъж е огряло цялото голф-игрище на Ийст Бамптън.

— Тя искаше да напусне заради дъжда — продължил Сидни глухо и отчаяно. — Хванах я за ухото и я поведох, а докато удряше, стоях до нея с вдигната ръка, готов да ѝ дам да се разбере, ако се откаже. В един-два случая се наложи да го направя. И така я изведох до победата, но на нея май не ѝ хареса. Накрая, като вкара топката в последната, осемнадесета дупка, което я направи победителка, ми каза, че съм се променил напълно от ония дни на Нил и че никога не иска да ме види и чуе нито в тоя живот, нито в някой следващ.

Агнес отваряла и затваряла уста като риба на сухо.

— Значи си свободен?

— Да, при това много се радвам. Да пукна, ако знам какво намерих в тая жена. Но каква полза има сега, когато загувих тебе?

— Не, не си.

— Моля? Ами Фосдайк?

— Тъкмо разтурих и нашия годеж. О, Сидни, да вървим и да се оженим веднага, ако ще и със стиковете в ръка, преди да сме направили още някоя глупава грешка. Нека да ти кажа какво направи с мен онова недоразумение Фосдайк.

И с развълнуван глас тя започнала да разказва своята история, но не била стигнала много далеч, когато се наложило да спре, защото Сидни Макмърдо я обгърнал със силните си мечешки лапи и я притиснал до гърдите си, където туптяло голямото му мечешко сърце. А когато Сидни Макмърдо притисне едно момиче до гърдите си, то трябва да си пести дъха, да вдишва и издишва, когато дойде сгода, а не да разказва някакви си истории.

---

[1] Помпей — древен град в Италия, изгорен в пепел и лава при изригването на Везувий. — Бел.прев. ↑

[2] Пернамбуко — щат в Североизточна Бразилия. — Бел.прев. ↑

[3] Гранд Нешънъл — ежегодното конно състезание с препятствия. — Бел.прев. ↑

[4] Хари Труман — 33-ят президент на САЩ (1945–1953). — Бел.прев. ↑

[5] Емили Поуст — американска писателка, авторка на книги по етикет. — Бел.прев. ↑

[6] Хандикап — броят на ударите като преднина, давана на по-слаби състезатели, за да се изравнят шансовете за победа. — Бел.прев.

↑

ПРЕПЛЕТЕНИ СЪРЦА

Бракосъчетанието се извърши в църквата, която отстоеше от голф-клуба на един удар с дървения стик трети номер за средни разстояния. Церемонията наближаваше своя край. Когато, идвайки си на думата, свещеникът се обърна към младия мъж в редингот и провиснали панталони, в светото здание се възцари напрегнато мълчание като на конно състезание точно преди да пуснат конете и да екнат виковете „Тръгнаха!“

— Ти... хлъц... Смолууд, ще вземеш ли... хлъц... присъстващата тук... хлъц... Силия за своя съпруга?

Изад очилата с рогови рамки на младежа проблесна внезапна искра.

— Я слушай — започна той. — Нека да ти кажа какво да...

Тук спря, а лицето му се покри с руменина.

— Ще я взема.

Няколко секунди по-късно от органа вече ехтеше „Гласът, що се носи над рая“. Щастливата двойка влезе в църковната канцелария. Мъдреца, присъстващ сред зрителите на първите скамейки, тръгна към клуба с приятеля, който му гостуваше за уикенда.

Приятелят изглеждаше озадачен.

— Я ми кажи, дали съм разбрал правилно, че по едно време младоженецът взе да импровизира?

— Вярно — отвърна Мъдреца. — Канеше се да посъветва свещеника какво да направи с хълцукането си. Фактът, че успя да се възпре, е много обнадеждаващ. Това показва, че лечението може да се смята за приключило.

— Лечение?

— Доскоро Смолууд Бесимър беше заклет съветник.

— Че това лошо ли е?

— Да. Винаги съветвам хората да не дават съвети. Трябва обаче да се има предвид, че младежът си имаше извинение. Той е журналист и години наред е писал колонки със съвети към читателите в

сутрешните вестници, а за авторите им, свикнали ден след ден да оправят света по всеки възможен въпрос, даването на съвети става навик. Риск на професията. Но ако тогава познавах младия Бесимър по-добре, щях да го предупредя, че това няма да се понрави на Силия Тод, годеницата му, едно момиче с горд и независим нрав.

За беда обаче той не беше член на нашата малка дружина. Живееше в града и идваше тука само за някой уикенд. По времето, когато започва историята ми, го бях срещал едва два пъти, когато дойде за лятната си ваканция. И много скоро, както се и опасявах, подразбрах, че не всичко между него и Силия Тод върви добре.

За пръв път го усетих (продължи Мъдреца), когато тя се отби в къщата ми с любимото си куче, пекинеза Пърбрайт, и си изля душата. Като се отпусна безжизнено в един стол, известно време помълча. После се събуди от виденията си и проговори рязко.

— Мислиш ли, че може да съществува истинска любов между мъж и жена, ако жената с всеки изминал ден чувства все по-силно желание да халоса мъжа по главата с тухла четворка?

Бях смутен. Обичам да виждам младите щастливи. А надеждата, че може да е представила само някакъв хипотетичен случай, изчезна, когато тя продължи.

— Вземи например мен и Смолууд. Понякога трябва да стискам юмруци, докато ми побелеят кокалчетата, за да се стърпя да не го цапардосам. Тоя негов навик да пръска съвети на всички страни като селянин на есенна сеитба направо ми лази по нервите. Започвам да излизам от кожата си. Ето, тази сутрин се разхождахме по пътя и срещнахме хрътката на Агнес Флак. Тя каза на Пърбрайт нещо за положението в Китай, а той взе, че се ядоса. Ангелчето тъкмо се канеше да се счепка с нея, когато го грабнах и го отдалечих. Смолууд се намеси, че не трябвало да го правя. Трябвало да ги оставя да си изкарат боя, за да го забравят, след което между тях щяло да разцъфти чудесно приятелство. Казах му, че е демон в човешки лик, когато го бива само да чопли семки на първата редица на арената за бой с бикове, а след това се разделихме намусени.

— Е, облаците ще се разпръснат.

— Не знам. Имам чувството, че много скоро той ще мине всякаква граница и между нас ще се случи нещо непоправимо.

В светлината на тоя пророчески разговор онова, което станало на танците, е напълно разбираемо. Всяка събота вечер си правим танци в голф-клуба, на които идват всички млади двойки. И Силия била там, придружена от Смолууд Бесимър. Явно били изгладили пререканието си и за известно време всичко вървяло добре. Бесимър танцува като сибирска мечка, но тя си го обича и го търпяла да ѝ скача по краката. Когато музиката спряла, Силия се навела да си върже връзките на обувките без ни най-малкото съмнение, че той е мъжът на нейните мечти.

И тогава внезапно Смолууд се обърнал към нея с вежлива усмивка.

— Искам да ти дам един съвет, скъпа. Грешката ти, когато танцуваш, е, че при обръщането някак си подрипваш като жаба на лов за мухи. Гледай, много е просто да отвикнеш. Опитай се да си представиш, че таванът е нисък и направен от тънко стъкло. Твоята глава почти го докосва, а не трябва в никакъв случай да го счупиш... Изпусна си годежния пръстен — казал той, когато нещо малко и твърдо го ударило в лицето.

— Не, не съм — отвърнала Силия. — Хвърлих го по тебе.

И тя излязла с вирната глава на терасата. А Смолууд Бесимър, като я видял да изчезва, се обърнал и тръгнал към бара за няколко на екс.

Там имало само един човек и все пак изглеждало пренаселено. Защото Сидни Макмърдо е от ония обемисти, мускулести индивиди, които се простират до безкрай във всички посоки. Той седял отпуснат на един стол, смръщен под надвисналите си вежди и с вид на човек, когото са стиснали за гушата.

Не може да се каже, че Сидни беше близък приятел на Смолууд Бесимър. Бяха се срещнали за пръв път предния следобед, когато Бесимър посъветвал Сидни винаги да се разхлажда бавно след голфа, защото иначе може да пипне пневмония и да ритне камбаната. Сидни пък, който е втори вицепрезидент на една голяма застрахователна компания, решил да използва, че разговорът е тръгнал по посока на тленната плът, и се опитал да продаде на Бесимър една полица „Злополука“. Не се осъществила никаква сделка, но епизодът им послужил да се запознаят и сега поделили бутилката. Под

въздействието на своя дял Сидни Макмърдо започнал да се размеква и най-накрая се изповядал.

— Тъкмо имах страхотен скандал с годеницата ми — рекъл той.

— И аз тъкмо имах страхотен скандал с годеницата ми — изненадал се Бесимър от съвпадението.

— Каза ми, че трябвало да ударя топката откъм десния крак. Аз ѝ отвърнах, че смятам да продължа да си я удрям откъм левия, както са ме учили още от люлката. И тя взе, че разтури годежа.

Смолууд Бесимър не е играч на голф, но като мъж съчувствал на събратята си, а и не бил настроен за толерантност спрямо подобни демонстрации на характер у дамите.

— Жени — въздъхнал той. — Всички са еднакви. Трябва да се научат на ред. Трябва да знаят къде им е мястото и да разберат, че не може така с лека ръка да хвърлят на буницето любовта на свестните мъже, като че ли е изстискана паста за зъби. Нека да ти дам един съвет. Недей да висиш оклюмал по баровете. Направи като мене. Излез навън и започни да сваляш някое момиче.

— Да я накарам да ревнува?

— Именно.

— За да изтича веднага обратно и да моли за прошка?

— Точно.

Сидни се оживил.

— Това не ми звучи зле. Искам да кажа, че винаги има шанс другото момиче да ти даде някоя целувка, а това значи един на нула за тебе.

— Това ми беше думата — отвърнал Смолууд Бесимър.

После се върнал в стаята с танците, доволен, че е помогнал на приятел в нужда. Силия не се виждала никъде и той предположил, че е още на терасата, за да охлади гнева си. Видял как Сидни, който бил изостанал за момент, за да довърши бутилката, профучал покрай него с решителен вид, и едва тогава се огледал, за да реши коя да бъде асистентката в малкия психологически експеримент, който се канел да предприеме. Погледът му паднал върху Агнес Флак, която седяла в ъгъла и потропвала по пода с крака си колкото лопата.

Виждал ли си Агнес Флак? Не помниш? Значи не си, защото, ако я видиш веднъж, никога не я забравяш. Тя е нашата шампионка сред жените, място, което дължи не само на таланта си в голфа, но и на

забележителната си физика. Прекрасно, едро, внушително момиче, нещо от типа на женски Херкулес и Смолууд Бесимър, който си пада малко слабоват, винаги ѝ се е възхищавал.

Той срещнал очите ѝ, а тя му се усмихнала подкупващо. Отишъл при нея и след малко вече танцували. Видял Силия да се появява на френския прозорец и да гледа навътре и утроил безмълвната страст, която влагал в танца. Опитвал се да покаже, че вътрешно не е никакъв Смолууд Бесимър, ами е някакъв лют латиноамерикански тип, на когото му трябват вериги и намордник, за да бъде укротен в набезите си към жените. Силия изсумтяла толкова силно, че свещите затрептели, а час по-късно Смолууд Бесимър се прибрал вкъщи, доволен от положеното начало.

И тъкмо лягал в леглото с чувството, че скоро всичко ще си е на място, когато иззвънял телефонът и гласът на Сидни Макмърдо избоботил отсреща.

— Ало?

— Да.

— Знаеш ли, оня съвет, който ми даде...

— Послушал си ме, така ли?

— Да — отвърнал Сидни. — И се случи голяма беда. Не знам как стана, но взех, че се сгодих.

— Лошо — рекъл съчувствено Бесимър. — Естествено, винаги има такъв риск. Опасността в тия случаи е, че човек може да преиграе и да се заплесне. Трябваше да те предупредя да я караш по-полека. Кое е момичето?

— Едно ужасно кръглолико девойче на име Силия Тод — рекъл Сидни и затворил с глух стон.

Ако кажа, че тази информация зашеметила Смолууд Бесимър, едва ли ще преувелича фактите. Няколко секунди след като телефонът замлъкнал, той седял неподвижно, а в душата му кипяло като в млековарка. Изгаряли го гняв и бяс и цялата му мъжественост крещяла да отвърне на удара с удар и да даде на Силия Тод да се разбере.

Изведнъж нещо му хрумнало. Обадил се на Агнес Флак.

— Мис Флак?

— Ало?

— Извинявай, че те безпокоя по това време, но би ли се омъжила за мене?

- Естествено. Кой се обажда?
— Смолууд Бесимър.
— Не чух фамилията?
— Бесимър. „Б“ като баклава, „е“ като екскаватор...
— А, Бесимър? Да, много ми е драго. Лека нощ, мистър Бесимър.
— Лека нощ, мис Флак.

Понякога след един възстановителен сън човек открива, че идеите, които е имал в малките часове на нощта, са претърпели известна промяна. Така станало и с Бесимър. Събудил се на сутринта с мъглявото чувство, че по някакъв начин, за който не си спомня точно, предната нощ е сгазил лука. И докато си търкал зъбите с четката и пастата, най-накрая успял да си продуха мозъка и да стигне до същността. Събитията от предната нощ се върнали в съзнанието му и го залели като приливна вълна. Смолууд изстенал с отчаянието на ранен звяр.

Защо в този тежък час си е спомнил за мене, не знам, тъй като бяхме само общи познати. Но сигурно е почувствал, че съм от хората, които биха го изслушали със съчувствие, тъй като ми се обади по телефона и обясни ситуацията. Помоли ме да се отбия при Агнес и да проуча какво мисли по въпроса. След около час имах възможност да го осведомя най-пълноценно.

— Тя казва, че те обича най-пламенно.

— Но как така? Та аз едва я познавам.

— Точно това казва и тя. Бил си от ония мъже, които е достатъчно само да погледнат една жена и бум! — готово.

От другата страна настъпи тишина. Когато проговори отново, долових в гласа му тревожен трепет.

— Как мислиш, какви са шансовете — запита ме, — ако ѝ се обясни, че става дума за малка шегичка, на която съм очаквал да се посмее от сърце?

— Нулеви. Всъщност засегнахме този въпрос и тя специално подчерта, че ако има някакво шикалкавене — с други думи, ако се окаже, че си се бързикал и си я използвал за развлечение в свободното си време — то тя знае как да се справи.

— Знае как да се оправи?

— Точно този израз употреби.

— Знае как да се оправи — повтори замислено Смолууд Бесимър. — Мм, да. Разбирам за какво говориш. Знае как да се оправи. Да. Но защо, за Бога, тая гъска ме обича? Трябва да не е с всичкия си.

— Заради интелекта ти, така ми каза. Намира те интересен, особено след бившия си годеник Сидни Макмърдо.

— Да не би да е била сгодена за Сидни Макмърдо?

— Да.

— Гледай ти!

После ми разказа, че първата му работа, след като затворил слушалката, била да извади от бюфета си бутилка ободряващ портвайн, който пазел под ръка в случай че му потрябва стимулант. Свикнал бил да сръбва по малко, когато се почувства скапан, а сега нещо му подсказвало, че едва ли някога може да се чувства по-скапан от това. Да гаврътне една чаша и да напълни втора било въпрос на секунди.

В общи линии ефектът от този тонизиращ портвайн бил, че кръвта му потичала по вените като лава, а на него му се прищявало да килне калпак и да тропне една ръченица. Този път обаче магията не станала. Духът му си останал с провиснал гребен.

И в това няма нищо чудно. На един млад мъж не му се случва всеки ден да загуби момичето, което обожава, и да осъмне с откритието, че е забърсал друго, което не само че не обожава, но и никога няма да заобожава. Смолууд Бесимър хранел уважение към Агнес Флак. Бил готов винаги да ѝ сваля шапка, както сваляме шапка пред истински големите неща, като Айфеловата кула в Париж или Големия каньон в Аризона. Но мисълта, че може да се ожени за нея, направо го ужасявала.

И като добавка, да не забравяме тук мястото на Сидни Макмърдо.

Смолууд Бесимър, както казах, не беше много близък със Сидни Макмърдо. Но все пак го познаваше достатъчно, за да се досети, че когато разбере за новия годеж на бившата си годеница, Сидни ще избухне като вулкан на Филипините. И като си представил оная ми ти гигантска фигура и ония ми ти мускули на буци, които мърдали като

анаконди под пуловера, душата на Смолууд се сгърчила, а ръката му си наляла втора чаша портвайн.

И докато я пресушавал, на прага се появил, препъвайки се, самият Сидни Макмърдо. Два метра и половина на височина и на ширина, такива се сторили пропорциите му на Бесимър, и ефектът бил толкова поразяващ, че горкият младеж едва не паднал в несвяст.

— Влизай, Сидни, влизай — викнал той весело. — Тъкмо теб исках да видя. Спомняш ли си, Макмърдо, онзи ден ме навиваше да си направя застраховка „Злополука“ при твоята фирма? Премислих и се реших.

— Много разумно си сторил. Човек трябва да мисли за бъдещето.

— Именно.

— Никога не знаеш дали някой някъде няма да те размаже на пастет.

— Никога. Да идем ли до тебе да вземем формуляр, а?

— Нося един у себе си.

— Тогава ще подпиша веднага.

И Бесимър тъкмо го направил и подписал чека за едногодишната вноска, когато телефонът иззвънял.

— Е-хо, скъпи — изгърмяло в ухото му и той разпознал жизнерадостния глас на Агнес Флак. Един бърз поглед с крайчеца на окоето му подсказал, че и събеседникът му го е разпознал. Сидни Макмърдо настръхнал. Лицето му станало червено като домати. Взел да свива и отпуска юмруци. Когато Агнес Флак говори по телефона, стоящите наоколо нямат нужда от усилвател, за да я чуват до продънване на тъпанчетата.

Смолууд Бесимър преглътнал веднъж-дваж.

— О, добро утро, мис Флак — рекъл той с официален тон.

— Как така „мис Флак“? Наричай ме Аджи. Слушай, аз съм в голф-клуба. Идвай бързо. Искам да ти дам един урок по голф.

— Много добре.

— Искаш да кажеш „много добре, скъпа“.

— Тъ... да. Тъ... много добре, скъпа.

— Така — приключила Агнес Флак.

Смолууд Бесимър оставил слушалката и се обърнал към събеседника си, който го изучавал с изпитателен поглед. Сидни

Макмърдо вече бил патладжанено морав, а очите му мятали искри като ковашко огнище.

— Това беше Агнес Флак! — рекъл той дрезгаво.

— Тъ... да. Да, май беше тя.

— Нарече те „скъпи“.

— Тъ... да. Да, май така ме нарече.

— И ти я нарече „скъпа“.

— Тъ... да. Точно така. Тя ме накара.

— Защо? — запитал Сидни Макмърдо, който е от ония прями, простодушни младежи, които веднага минават на въпроса.

— Тъкмо се канех да ти разкажа — запелтечил Смолууд Бесимър — Ние се сгодихме. Стана снощи след танците.

Мускулът на рамото на Сидни Макмърдо подскочил под пуловера. Погледът му станал още по-изпитателен и още по-искрометен.

— Значи всичко е било подъл план, а?

— Не, не.

— Разбира се, че е било подъл план — повторил сприхаво Сидни, като откършил парче от лавицата над камината и го строшил между пръстите си. — Даде ми оня съвет да задилям момичетата само за да можеш свободно да ми откраднеш моята мила Агнес. И това ако не е подъл план, здраве му кажи. Е, добре, да видим какво ще става сега.

Развръзката не настъпила мигновено единствено поради факта, че в този момент Смолууд Бесимър се сврял чевръсто под масата. Докато Сидни Макмърдо се опитвал да отстрани преградата, погледът му паднал върху застрахователната полица. Спрял се като треснат, облещил очи и ченето му провиснало.

Като го огледал тревожно, Бесимър успял да разчете мислите му. Сидни Макмърдо бил влюбен, но бил още и втори вицепрезидент на Застрахователна и презастрахователна компания „Живот и злополука“, една организация, която изпитва болезнено отвращение да се разделя с парите си. Ако в резултат на някое негово импулсивно действие тя бъде принудена да изплати на Смолууд Бесимър голяма сума, преди още да е сложила в джоба първата му вноска, ще последват остри думи и повдигнати вежди. Даже може да му се наложи да опразни

вицепрезидентския си стол. А след Агнес Флак и железния си стик на тоя свят Сидни най-много обича стола си на втори вицепрезидент.

На Бесимър му се сторило, че вътрешната борба в гърдите на Сидни бушувала цяла вечност. После кризата отминала. Съперникът му се отпуснал в едно кресло и започнал да скърца мрачно със зъби.

— Е — въздъхнал Бесимър с чувството, че е Седрах, Мисах и Авденаго едновременно^[1]. — Ще трябва да те оставя. Чака ме първият ми урок по голф.

Сидни Макмърдо подскочил.

— Първият ти урок? Как, не си ли играл голф?

— Още не.

Глух стон излязъл от устните на Сидни Макмърдо.

— Боже, Боже, моята Агнес ще се омъжва за човек, който си няма и хабер от голф!

— Е, ако става дума — отвърнал ядосано Бесимър, — какво да кажем, че моята Силия ще се омъжва за тип, който си няма и хабер от литература.

Сидни Макмърдо се опулил.

— Твоята Силия? Да не би ти да си бил сгоден за тоя фъстък Силия Тод?

— Тя не е фъстък.

— Фъстък е. Освен това чете поезия.

— Естествено. Поставил съм си за задача да я науча да открива и цени красотата.

— Но тя казва, че и аз трябвало да чета.

— Това ще те направи човек. А сега — обърнал се Смолууд Бесимър — наистина трябва да вървя.

— Един момент — Сидни протегнал ръка, взел застрахователната полица и в продължение на няколко секунди я изучавал напрегнато. Но, както се и опасявал, тя покривала всякакви видове нещастни случаи и злополуки. — Добре — въздъхнал. — Тръгвай.

Не знам да има нещо по-мъчително за чувствителната душа (продължи Мъдреца) от гледката на преплетени сърца. Ето, пред очите ми бяха четири сърца, преплетени като спагети, и гърдите ми се

изпълваха с мъка заради тях. Женската половина от квартета не ми се доверяваше, но двамата младежи ме търсеха непрекъснато и няма да преувелича, ако кажа, че горкичките се печеха на страшен огън. Всъщност не знам кое ме трогваше повече — дали разказите на Бесимър за това как в ранно утро Агнес го призовавала по телефона на игрището, или обясненията на Макмърдо как се чувствал, когато чете Уолтър Хю Одън^[2]. Достатъчно е да кажа, че и двамата караха сърцето ми да се свива като стрида в лимонов сок.

И така се стигна до откриването на клубния ни турнир за Женската купа.

Това е едно събитие, което включва в обширните си редици целия женски състав на клуба — от огнедишащите тигрици до зайците, които са се хванали с голф само да могат да се появят в новия си спортен тоалет. Очакваше се победата отново да грабне Агнес Флак, макар че щеше да играе от самото начало, а на някои от участничките им беше нужен аванс от цели четиридесет и осем точки. Агнес беше печелила купата последните две години и ако я спечелеше и сега, тя щеше да си остане само нейна. Споменавам това, за да ти покажа колко значеше за нея това състезание.

В началото всичко потръгна, както се очакваше. Тя играеше с обичайната си настъпателност и решителност, а опонентките ѝ окапваха една след друга като зрели круши. Така, без да си дава много зор, стигна безпрепятствено до финала.

Но в хода на състезанието стана ясно, че една блондинка на име Джулия Пребъл с хандикап двадесет и седем е била здраво подценена. Дали заради някакво нейно умение да прикрива качествата на играта си, или защото беше годеница на член от комисията за хандикапа — не знам, но беше успяла да си издейства двадесет и седем, а десет би било напълно достатъчно. Резултатът беше, че успя да стигне до финалната двойка със завидна лекота и по-неспокойните духове в клуба взеха да се обзалагат, че за пръв път от три години над камината си Агнес Флак ще трябва да постави някакво друго украшение, а не сребърната купа, давана от клуба за годишния турнир сред жените.

И когато в края на първата половина на финала след изнурителна битка Агнес беше с две точки назад, имаше всички шансове прогнозите им да се сбъднат.

Играта бе подновена в хладината на една прекрасна лятна привечер. Бях поканен за рефер на мача и пресичах терасата на път към първата площадка, когато срещнах Смолууд Бесимър. Тъкмо спирахме, за да си кажем две-три думи, когато дойде и Сидни Макмърдо.

За моя изненада, тъй като очаквах отношенията между двамата да са порядъчно опънати, Бесимър помахаше сърдечно с ръка.

— Здравсти, Сидни.

— Здравсти, Смолууд.

— Получи ли оная бутилка?

— Да. Чудесно питие.

— И още как — отвърна Бесимър, а Сидни Макмърдо отмина към първата площадка.

Бях изумен.

— Изглеждаш в прекрасни отношения с Макмърдо.

— О, да. Често се отбива при мен. Пушим по една лула и одумваме момичетата. Това много ни сближава. Тази сутрин му направих голяма услуга. Той много искаше да гледа мача, а Силия го караше да ходи до града и да намери лекар за пекинеза, който днес нещо не го бива. Посъветвах го да му даде една глътка от оня тонизиращ портвайн, който си сръбвам от време на време. Веднага изправил животното на крака. Е, ще се видим по-късно.

— Ти няма ли да дойдеш на мача?

— Мога да намина към края. Какво мислиш за шансовете на Агнес?

— Ами, как да кажа, бори се мъжки, но...

— На Агнес бедата ѝ е, че вярва на всичко, което пише по книгите за голф. Ако само ме беше послушала... Е, както и да е — каза Бесимър и отмина.

След като стигнах първата площадка, не ми трябваше много да разбера, че Агнес Флак вече не си затваря очите пред възможността да остане тази година без купата. Устните ѝ бяха свити, а челото дълбоко набраздено. Опитах да я накарам да се отпусне с няколко благи думи.

— Чудесна вечер.

— Ще бъде — отвърна тя, отправяйки унищожителен поглед към съперницата си, която тъкмеше връзката на оня от комисията по хандикапа, дето ѝ беше годеник, — ще бъде, ако мога да подредя оная

рижоглава Далила и да изоблича тая банда престъпни мошеници, които трябва да се засрамят от себе си. Двадесет и седем, как пък не!

Гневът ѝ беше напълно оправдан. Като наблюдавах сутрешния кръг, и аз разбрах, че това двадесет и седем на Джулия Пребъл е било продиктувано от гласа на любовта, а не от здравия дух на справедливостта. Смених темата.

— Бесимър ми каза, че нямало да гледа мача.

— Не бих му позволила. Той направо ме изнервя.

— Така ли?

— Да. Преди известно време започнах да го уча да играе голф, а сега вече той учи мене. Знае всичко.

— Нали пише колонки и съвети към читателите — напомних ѝ.

— Днес на обяд ми каза, че щял да прехвърли отново книгата на Алекс Морисън, защото имал чувството, че подходът на Алекс към играта нещо не бил наред.

При тия думи аз потреперих, а в това време Джулия Пребъл се откъсна от любимия и състезанието започна.

Признавам, че като гледах началните сцени на играта, открих, че в отношението ми към Агнес Флак настъпва промяна. Винаги съм я уважавал така, както човек може да уважава жена, способна да прати топката на двеста и двадесет метра, но едва сега в уважението ми започна да напъпва нещо като обич. Начинът, по който запретна ръкави и започна да скъсява преднината на опонентката си, заслужаваше симпатия и подкрепа.

В началото ѝ помогна фактът, че успехът беше вдъхнал у Джулия Пребъл малко повече увереност от необходимото. Тя не успяваше да се концентрира. Окото ѝ, което би трябвало да е заковано в играта, беше по-склонно да се отплесва встрани към годеника, от което последваха лоши удари в горната част на топката. В резултат бяха изиграни едва три дупки, когато резултатът вече се изравни.

Този обрат обаче накара Джулия Пребъл да се стегне. Устните ѝ се свиха, а в очите ѝ ясно прозираше желание да ухапе любимия, когото смяташе отговорен. На петата дупка му каза да не застава пред нея, на шестата — да не виси зад нея, на седмата го помоли да не мърда, докато удря. На осмата предложи, ако го е хванала щръклицата,

да се обади на местния ветеринар. На деветата направо разтури годежа.

Естествено, всичко това ѝ помогна много и на десетата дупка възстанови загубената преднина. Агнес изравни на единадесетата, а след това започна решителната битка, която обикновено се води на финалите. Случаен наблюдател би си помислил, че става дума за борба на живот и смърт.

Но напрежението да се бори срещу хандикапа явно се отразяваше на Агнес Флак. На няколко пъти желязната ѝ воля се разколеба. А на седемнадесетата дупка съдбата си взе своето. Агнес изпусна един къс удар и на осемнадесетата площадка Джулия излезе с пълни шансове за победа.

Осемнадесетата дупка се намира от другата страна на едно езерце с малко дървено мостче. В този момент видях Смолууд Бесимър да идва по мостчето.

— Как върви? — попита той, когато ме приближи.

Казах му и той поклати глава.

— Изглежда зле. Жалко. Не харесвам Агнес Флак, но и тя е човек. Загуби ли купата, направо няма да е на себе си. И като си помислиш, ако само ми беше позволила да дойда, всичко щеше да мине добре, ето това е най-тъжното. Щях да я съветвам от време на време, а това вече е друга работа. Но не, моите съвети не ѝ били нужни. Предпочита да се доверява на Алекс Морисън. Жалко. Много жалко. Аа — прекъсна съжалението си той, — това няма да ѝ стигне.

Имаше предвид Джулия Пребъл, която тъкмо беше ударила. Топката ѝ премина водата, но за набитото око беше ясно, че не свърши добре. Падна върху една грапавина отстрани на равната част на игрището и видях как Пребъл се обръща рязко, като че иска да каже на годеника си да не си влачи така краката, когато тя стреля. Но той не беше там. Беше се оттеглил в клуба, където ми казаха, че изпил шест уискита в бърза последователност и в резултат заплакал на рамото на бармана, молейки го да му каже какво им става на тия жени.

В поведението на Агнес Флак, когато подготвяше топката за удар, имаше нещо, което ми напомняше на амазонка, готова да влезе в смъртен бой. Гледаше тържествуващо и бойко. Знам какво си е мислила. Дори и противничката ѝ да се съземе от душевния шок на подобен несполучлив удар, едва ли ще мине с по-малко от шест удара,

а за тази дупка на Агнес винаги ѝ трябваша четири. Което означаваше, че има всички шансове издръжливостта ѝ и волята ѝ за победа да я изведат до успеха.

Агнес премери разстоянието. Замахна напред, бавно и мощно върна назад. И стикът ѝ тъкмо се снишаваше, описвайки прекрасна дъга, когато Смолууд Бесимър извика:

— Хей!

В напрегнатата тишина думата изтреця като изстрел. И не остана без последствия върху Агнес Флак. За пръв път откакто е била малко момиченце, тя си позволи да повдигне глава по средата на удар и топката, улучена лошо в горната част, едва-едва премина тревната площ, набра сили, когато стигна края на площадката, подскочи към водата, поколеба се за момент на брега като боязлив плувец в студено утро и накрая се гмурна.

— Лошо — обади се Джулия Пребъл.

Агнес Флак не отговори. Тя беше заета да бълва огън през ноздрите си. Обърна се към Смолууд Бесимър.

— Каза ли нещо?

— Само исках да ти напомня да се отпуснеш. Алекс Морисън набляга особено върху изострянето на брадичката и полюшкването на краката. Според мен обаче цялата философия на голфа е в уменията да се отпуснеш. В най-крайната точка на замаха мускулите трябва да бъдат...

— Късия стик, моля — обърна се Агнес Флак към момчето с торбата за стикове.

Тя взе пръчката, вдигна я, като че ли да премери тежестта ѝ, и започна да се придвижва напред бързо и безшумно като тигрица в джунглата.

До този момент винаги бях гледал на Смолууд Бесимър като на интелектуалеца, човека на мисълта и разсъждението. Сега обаче показва, че може, ако се налага, да бъде и човекът на действието. Не знам дали някога съм виждал по-голям бързак от него в момента, когато се шмугна с главата напред в храсталака, бухнал отстрани на осемнадесетата площадка. Беше пред очите ми и хоп изведнъж — няма го. Водните змиорки ряпа да ядат пред него.

Това беше ход от най-висша стратегическа класа. Макар и силна жена, Агнес Флак се боеше от паяци. За миг тя остана заглеждана

печално в храстите, после метна стика в тях, избухна в сълзи и се хвърли в прегръдките на Сидни Макмърдо, който току-що се беше появил.

— О, Сидни! — хлипаше тя.

— Хайде, хайде — утешаваше я Сидни Макмърдо.

Тя го обгърна с ръка и двамата си тръгнаха заедно. От развълнуваните ѝ жестове разбрах, че му обяснява какво се е случило и го подтиква да се мушне в шубрака, да напипа там жалкия Бесимър и да му строши кльощавия врат. А от начина, по който Сидни махна с ръка, ми стана ясно, че ѝ обяснява задълженията си към Застрахователната и презастрахователна компания „Живот и злополука“.

След малко сгъстяващата се здрачина ги погълна и аз извиках Бесимър да му кажа, че е даден отбой.

— Отиде ли си? — запита той, като си подаде носа.

— Още преди няколко минути.

— Сигурен ли си?

— Съвсем.

Последва мълчание.

— Не — поклати глава Бесимър. — Може да е капан. Мисля да поостана тука още малко.

Свих рамене и го оставих.

Вечерта вече беше спуснала сенки и Смолууд Бесимър, като претеглил всички „за“ и „против“, решил, че може да напусне убежището си. Когато стъпил на мостчето, което минава през езерото, било вече почти тъмно. Облегнал се на парапета и се отдал на разсъждения.

В главата му се борели сладки и горчиви мисли. Бъдещето му предлагало в огромни количества от ония преживявания, които неизбежно са ад за почитателя на спокойния и тих живот. Докато остане наблизко, ще бъде принуден да е вечно нащрек и в готовност, ако се наложи, да си плюе на петите и да хукне като заек.

Това не е особено привлекателно. От друга страна, нормално е да заключи от поведението на Агнес Флак, че годежът им е разтурен. На това се казва късмет.

Да, но тук трябва да се отчете фактът, че преди това е загубил и Силия Тод. От това вече нямало спасение и тази мисъл го накарала да

изстене тихо с очи, вперени в черната вода под него. И все още си стенел, когато дочул стъпки зад гърба си. Женски силует се мернал в тъмнината. Той вървял по моста и приближавал към него. И тогава изведнъж един рев разцепил въздуха.

Смолууд Бесимър скоро щял да открие, че погрешно е интерпретирал тоя рев, който в действителност бил знак за тревога и страх. За чувствителното му ухо обаче викът прозвучал като животинския вой на женската, съзряла плячка, и заключил, че това може да е само Агнес Флак, която се връща да поднови преследването. С това предположение той не чакал повече, а се метнал през парапета и цопнал във водата под него. Като протегнал ръце към повърхността, за да потърси за какво да се хване, изведнъж усетил, че стиска нещо мокро и мъхнато.

В началото изобщо не успял да проумее какво може да е то. Имало някои прилики с гъба за баня и други — с мокра рогозка. После нещото го ухапало за месестата част на палеца и той го идентифицирал като Пърбрайт, пекинеза на Силия Тод. В пощастливите дни тази гадна твар забивала зъби в него по два-три пъти в седмицата и мигновено познал техниката на ухапката.

Откритието смъкнало тежък товар от плещите му. Ако това е Пърбрайт, разсъждавал той, то може ли Силия Тод да бъде много далече? Сега разбрал, че очертанието на моста трябва да е било нейното, а не на Агнес Флак. Успокоен, доцапал до брега, опитвайки се колкото може да избегне зъбатата муцуна на животинчето.

Не че в тези си опити постигнал кой знае какъв успех. Още два пъти трябвало да усети острите му резци, при това порядъчно дълбоко. Но физическата болка бързо отшумяла, когато, излизайки на суша, се озовал очи в очи със Силия. Нейните били големи и кръгли и светели с лудо обожание.

— О, Смолууд! — извикала тя. — Слава Богу, че беше там! Ако не беше действал така светкавично, бедничката ми душичка щеше да се удави.

— А, нищо работа — запротестира скромно Бесимър.

— Нищо? Да се хвърлиш така самоотвержено? За подобни геройства хората получават медали.

— А, само присъствие на духа. Някои го имат, други не. А какво точно се случи?

Дъхът ѝ секнал.

— Беше работа на Сидни Макмърдо.

— На Сидни Макмърдо?

— Да. Пърбрайт не беше добре днес и аз му казах да доведе ветеринаря. А той ме убеди да му дадем някакъв тонизиращ сироп, който се препоръчвал, така каза, в такива случаи. Дадохме на Пърбрайт пълна лъжица и ангелчето май го хареса. После изведнъж изляя пронизително и хукна. Взе да препуска из стаята, а накрая успя да излезе. Когато се върна, изглеждаше отпуснат и си помислих, че една разходка ще го ободри. А когато дойдохме до моста, залитна и падна. Трябва да е получил световъртеж.

Смолууд Бесимър огледал животното. Видимостта не била добра, но успял да забележи в поведението му всички симптоми на тежък махмурлук.

— И какво мислиш, разтурих годежа на секундата — продължавала Силия Тод. — Мога да се влюбя в нескопосан шегаджия. Мога да приема и мъж, който не понася животните. Но комбинацията от двете просто не бих преглътнала. Твърде много ми е.

Бесимър подскочил.

— Няма да се омъжваш за Сидни Макмърдо?

— Не.

— Какво забележително съвпадение. И аз няма да се женя за Агнес Флак.

— Няма?

— Не. Значи, изглежда...

— Ами да.

— Искам да кажа, и двамата сме свободни, така да се каже...

— Именно.

— Силия!

— Смолууд!

Ръка за ръка те поели по моста. Силия изведнъж издала вик, който накарал Пърбрайт да примигне, като че някой си играе да забива нагорещени шишове в черепа му.

— Не съм ти казала най-лошото. Той имаше наглостта да твърди, че ти си препоръчал тонизиращия сироп.

— Я го гледай, гадняра му с гадняр.

— Знаех си, че не може да е вярно. Съветите ти винаги са толкова добри. Нали помниш, че ми каза да оставя Пърбрайт да се посджавка с хрътката на Агнес Флак? Е, беше прав. Срещнал я, когато изскочи от вкъщи под въздействието на сиропа, и я средил за минута. Сега са първи дружки. След тази случка винаги ще се вслушвам в съветите ти и даже ще искам още.

Смолууд Бесимър размислил. Отново трябвало да претегля всички „за“ и „против“. Точно неговият навик да дава съвети го освободил от Агнес Флак. От друга страна, ако не бил въпросният навик да дава съвети, Агнес Флак изобщо нямаше да излиза на сцената.

— Знаеш ли — рекъл накрая, — не мисля, че отсега нататък ще давам много-много съвети. Даже смятам да помоля вестника да ме освободи от тая длъжност. Имам чувството, че ще ми е по-добре в отдела „Светски клюки“ или пък още по-добре — на детската страница.

---

[1] Тримата юдейски пленници, хвърлени от вавилонския цар Навуходоносор в пещта, от която излезли като по чудо живи и здрави. — Бел.прев. ↑

[2] Американски поет (1907–1973), роден в Англия. — Бел.прев.

↑

ВСЕ ПО-НАГОРЕ

Алфред Джукс и Уилбърфорс Брийм тъкмо приключваха мача си от клубния шампионат с победния дълъг удар на последния. Младият мъж, който седеше с Мъдреца на терасата с изглед към осемнадесетата площадка, сподели, че макар и джобът му да е олекнал с десет долара, вярата му в Джукс си остава все така непоклатима. Рече още, че продължавал да го смята за по-добър играч на голф от Брийм.

Мъдреца поклати сдържано глава.

— Може и да си прав — съгласи се той, — но аз не бих нарекъл добър играч нито единия от тях.

— Но те и двамата са с нулев хандикап.

— Вярно. Но не техниката прави един мъж добър играч на голф. Тука става дума за спортния дух. Тези двамата нямат нужния сериозен поглед върху играта. Джукс веднъж се върна в клуба по средата на мача, защото имало буря и носача му го ударил гръм, а друг път Брийм, сякаш е някое капризно хлапе, се отказа да бие, защото топката му паднала в гнездо на стършели. Това не е духът на Бюстридж.

— Кой дух?

— Духът, който даде сили на Хорас Бюстридж, най-прекрасният играч на голф, когото познавам.

— И той ли беше с нулев хандикап?

— Съвсем не. Хандикапът му беше двадесет и четири. Но макар топката му рядко да попадеше на правилното място, сърцето му винаги си беше където трябва. Като си помисля какво преживя Хорас Бюстридж в деня, когато се състезаваше за Купата на Президента, си спомням за оная поема, „Екселсиор“^[1] от покойния Хенри Уадзуърт Лонгфелоу^[1]. Сигурно я знаеш.

— Рецитирах я като дете.

— Съжالياвам, че съм пропуснал това удоволствие — изчетка го Мъдреца. — Значи си спомняш героя й. В борбата си да стигне висините той се натъква на препятствие след препятствие и за да постигне целта си, трябва да откаже на любезната покана да положи

глава върху гърдите на девойката. В светлите му сини очи, ако си спомняш, проблясва сълза, но с едно вдъхновено „Все по-нагоре!“ той дава да се разбере, че една работа трябва да се свърши докрай. На практика същото нещо се случи с Хорас Бюстридж.

— Знаеш ли — рече младежът, — винаги съм смятал този тип Екселсиор за голям абдал. За какво му беше всичко това? Доколкото си спомням, си оставаше само с едната разходка.

— А я си представи, че се е опитвал да спечели първата си купа?

— Не помня да се говореше нещо за купи. Дават ли медали за катерене на планини в сняг и мраз?

— Ние нещо оплетохме конците — забеляза Мъдреца. — Ти, изглежда, говориш за оня младеж със знамето и ясният глас, а аз си мисля за Хорас Бюстридж. Май ще трябва да ти разкажа историята му, за да разсея мъглата и изясня нещата както трябва. И за да не пропуснеш и най-незначителните нюанси, ще започна с голямата му любов към Вира Уидърби.

Научих за тайния роман на Хорас едва когато работата беше понапреднала (започна Мъдреца). Обикновено Ромеовците по този край не се туткат много, преди да се решат да ми се доверят, когато са влюбени. Всъщност понякога си мисля, че ще трябва да се въоръжа с тояга, за да ги отпъждам. Но Бюстридж си мълчеше. За неговата страст научих съвсем случайно.

Една ветровита сутрин си седях точно където сме сега ние с тебе и си мислех за туй-онуй, когато на терасата дохвърча някакъв лист хартия. Спря се в крака ми, а аз го вдигнах и прочетох съдържанието му. То беше следното:

ЗАПОМ

Ст. Б. Ребр. Но следи очите.

Ст. Б. Назубри за елфите. Цветя. Буболечки.

Ър. Неприн. отзивч.

А. Благоразп. Може пог. но вн. зах. гл.

Това беше всичко. Проучих го обстойно и, трябва да си призная, доста разтревожено. Напоследък вестниците бяха разтръбили за

някакви шпиони и ми хрумна, че това може да е таен код, който съдържа информация за атомна бомба на наша територия.

И тогава видях Хорас Бюстридж да бърза към мене. Изглеждаше обезпокоен.

— Да си виждал тука някъде един лист хартия? — запита той.

— Дали не е това?

Той го взе и се поколеба за момент.

— Сигурно се чудиш за какво става дума?

Аз признах, че ме е заинтригувал, и той отново се поколеба. После в очите му се прокрадна оня поглед, който толкова често съм виждал в очите на младежите. Разбрах, че се кани да ми се довери. И след малко всичко изхвърча навън като бира от разклатена бутилка. Бил влюбен във Вира Уидърби, племенницата на някой си Понсфорд Ботс, който живеел наблизо.

Като ти го казвам така, всъщност ти предавам само общия смисъл. Хорас Бюстридж беше доста многословен, задълба в чувствата си и ми описа надълго и нашироко очите ѝ, които сравни с две звезди вечерници. Трябваше да минат няколко минути, преди да успея да запитам как вървят нещата.

— Обясни ли ѝ се вече? — рекох.

— Не още. Само се блещя насреща ѝ и ѝ правя знаци с очи, но засега съм доволен и на това. Виждаш ли, тук работя по система. Всяка важна клечка ще ти каже, че днес без пропаганда не може. Ако искаш да постигнеш нещо, на първо място трябва да привлечеш един неутрален приятелски кръг. И така, аз започвам със семейството. Някоя и друга четка и чакай само да ми видиш имиджа. Едва тогава заемам позиции и почвам фронталната офанзива. А този лист съдържа напътствени бележки.

— Относно разделянето на четките?

— Именно.

Взех документа от ръцете му и отново го погледнах.

— Какво означава това „Ст. Б. Ребр. но следи очите“?

— Много просто. Старият Ботс обича да разказва вицове за ирландците Пат и Майк и трябва да се смееш, когато те ръгне в ребрата. Но понякога той не те ръга в ребрата, а само стои насреща ти и се кокори. Точно тук трябва да се внимава.

— А тук за старата Б. виждам, че казваш: „Назубри за елфите.“ После добавяш думите „цветя“ и „буболечки“.

— Да. Всичко това е от първостепенна важност. Не ми е много приятно да го казвам, но мисис Ботс е твърде чудата. Сигурно си чел книгите ѝ? Те са три — „Моите приятели елфите“, „Как да говорим с цветята“ и „Моите другари милите комари“. Програмата изисква да ги познавам добре всичките.

— Ами кой е Ър., срещу когото си написал „неприн. отзивч.“?

— Това е малкият Ървин Ботс, синчето. Той е влюбен в Дороти Ламур, а нещо не му върви. Говори ми за нея, а аз се опитвам да демонстрирам непринудена отзивчивост.

— Ами „А.“?

— Пуделът им Алфонс. Отбелязал съм си да го благоразположа. Това е едно куче с голяма тежест и не може да се пренебрегне.

— „Може пог. но вн. зах. гл.“?

— Може да го погаля, но да внимавам да не ми ухапе глезена. Много е бързо зверчето му със зверче.

Върнах му листа.

— Е — въздъхнах, — изглежда малко сложно и ми се струва, че ще постигнеш по-добри резултати, ако се пробваш направо с момичето, но все пак — успех.

В дните, които последваха, не преставах да наблюдавам Хорас, защото историята му ме беше заинтригувала. От време на време го виждах да крачи по терасата с Понсфорд Ботс подръка, чувах да се споменават Пат и Майк и забелязвах колко гръмко се кикоти, когато оня спре и му се опули насреща.

Веднъж, както си се разхождах, чух звук като от картеница — и ето ти го него зад ъгъла с джобове, подути от кучешки бисквитки, налагаше малкия Ървин по рамото като отзивчив по-голям брат. От време на време идваше да ми каже как се справя с книгите на мисис Ботс. Призна си, че е трябвало да впрегне цялата си воля и решимост, но лека-полека усвоява съдържанието им и вече знае за елфите доста повече от обикновените хора.

Щяло да бъде много по-лесно, така ми каза, ако имал възможност да се концентрира изцяло върху тях. Но, разбира се, той

трябваше да си изкарва и прехраната, а това значи, че не би си позволил да занемари работата в офиса. Заемаше някаква второстепенна длъжност в известната фирма Р. П. Кръмбълс Инкорпорейтид, доставчик на сребърни сардини („Почувствай душата на сардината“), а със строг шеф като Р. П. Кръмбълс шега не бива. Отгоре на това се беше и класирал за участие в ежегодния турнир, известен като Турнир за Купата на Президента.

И с приближаването на датата на състезанията точно тази тема ангажираше вниманието и красноречието му почти толкова, колкото и любовта. Играел голф от седем години и през това време изобщо не му минавало през ум, че е възможно да спечели някоя награда. Като цяло, каза ми той, провалял го късият му удар при вкарването на топката. Но напоследък чел много книги за голфа и сега, като прилагал някаква свръхнаучна система, се надявал на най-доброто.

Беше ми радостно да слушам невъздържания му, искрен ентузиазъм. Говореше за Купата на Президента както някой млад рицар от Кръглата маса на крал Артур би говорил за Свещения граал. Ето защо с голямо задоволство станах свидетел на успеха му в първите кръгове. Стъпка по стъпка успя да стигне полуфиналите в своята група и мина триумфално и това критично изпитание благодарение на щастливата случайност, че съперникът му се беше препънал в една котка в навечерието на мача и си беше изкълчил глезена.

Естествено, много от членовете на клуба биха успели, без да им мигне окото, да победят Хорас Бюстридж даже ако си бяха изкълчили и двата глезена, та дори и да си бяха потрошили и двете ръце, но Мортимър Гуч, противникът му, не беше един от тях. Той се отказа и Хорас стигна до финала.

Струваше ми се, че сега шансовете му са изключително добри. В зависимост от това как ще приключи полуфиналът в другата група той щеше да играе или с Питър Уилърд, който имаше не ръце, а глинени израстъци, или с някой си сър Джордж Копстоун, гост от Англия, когото работодателят на Хорас, Р. П. Кръмбълс, беше представил на клуба и който по една странна случайност беше отседнал в дома на Понсфорд Ботс. Бях наблюдавал тая презокеанска сила в действие и се убедих, че ако Хорас запази хладнокръвие, ще го бие като едно и едно две.

В следобеда преди мача една среща на петнадесетата площадка ми даде възможност да споделя тези си идеи с младежа. Бяхме там да наблюдаваме края на другия полуфинал и когато сър Джордж Копстоун надви, сграбчих Хорас за ръката и му рекох, че победата му е в кърпа вързана.

— Щом Питър Уилърд, най-големият нещастник в голфа, може да стигне до петнадесетата площадка с тоя противник, то ти нямаш никакви проблеми.

— Но...

— Не бери грижа, момчето ми — прекъснах го аз, защото, когато повдигам духа на някого, обичам да го правя както трябва. — Ако тая вечер не си много зает да четеш за елфи, може да се огледаш из стаята и да потърсиш място за купата.

Той изпръхтя, изпълнен с вяра, и мисля, че се канеше да се впусне в един от своите възторжени монолози, но в този момент стигнахме терасата. Някакъв режещ, металически глас извика името му и като се дръгнах настрани, видях един внушителен тип с вежди, надвиснали като буен треволяк, който мязаше на карикатура на едрия капитал във вестник на трудовия пролетариат. Пушеше голяма пура, с която повика властно Хорас Бюстридж, а той само това чакаше да припне към него като кокер шпаньол. От факта, че докато припкаше, блееше: „О, добър вечер, мистър Кръмбълс. Да, мистър Кръмбълс. Идвам, мистър Кръмбълс“, заключих, че това е прословутият сардинов финансист, който му връчва месечния плик с прехраната.

Разговорът им не беше дълъг. Р. П. Кръмбълс говори бързо и авторитетно в продължение на няколко секунди, подчертавайки изявлението си с чести мощни потропвания по гръдния кош на Хорас, после се обърна на пети и закрачи величествено, а Хорас се върна при мене.

По време на въпросния разговор забелязах, че младежът залитна веднъж или дважд, и сега, като наближи, бледият му лик, уплашените му очи и висналото му чене ми подсказаха, че не всичко е наред.

— Това беше шефът — изрече той със слаб, глъхнещ гласец.

— Така си помислих и аз. И за какво беше тая конференция?

Хорас Бюстридж се удари по гърдите.

— Става дума за сър Джордж Копстоун.

— Какво за него!

Хорас се хвана за косата.

— Оказа се, че тоя Копстоун има голяма верига от магазини из цяла Англия и старият Кръмбълс го котка, откакто е дошъл, с надеждата да му пробута сребърна сардина. Казва, че това е голяма възможност за добрата стара фирма и че наш общ дълг е да дадем своя дял и да я подпомогнем. И така...

— И така...?

Хорас Бюстридж за малко да си разплете пуловера.

— И така — прошепна той дрезгаво, — утре трябва да се правя на две и половина и да дам на тоя тип да спечели купата.

— Хорас! — викнах аз.

Бих го сграбчил за ръката и бих я стиснал съчувствено, но тя не беше там. Хорас Бюстридж си беше тръгнал. Всичко, което различиха очите ми, беше облак прах и неговите смътни очертания, мержелеещи се по посока на бара. Разбирах и му влизах в положението. Има мигове в живота на всеки мъж, когато утешителните думи не вървят и само две-три на екс могат да свършат работа.

Не го видях до следващия следобед, когато се срещнахме на първата площадка за началото на финала.

Ти си нов тука (продължи Мъдреца) и може да си получил погрешна представа за тоя Турнир за Купата на Президента. Името му, признавам, е малко подвеждащо, защото предполага някакво страхотно състезание, в което си мери силите каймакът на местното голф-общество. Човек си представя задъхани шампиони, борещи се до последен дъх да влязат в историята на голфа.

А всъщност това е състезание само за участници с хандикап не по-малък от двадесет и четири и предизвиква немощен интерес извън редиците на слабаците, които участват в него. Като спортно събитие в нашата програма бих го поставил някъде между Турнира за чадъра на баба и Турнира на сукалчетата, в които се състезават деца под седем години.

Ето защо финалът не беше довел голяма публика. Всъщност мисля, че бях единственият зрител. Затова пък имах възможност да получа прекрасна представа за противниците и да следя играта им до най-малката подробност. Както и предишния път, когато бях

наблюдавал съперника на Хорас, така и сега изпаднах в недоумение как изобщо е стигнал дотук.

Сър Джордж Копстоун беше един от ония високи, слаби, кокалести англичани, които като че са дошли от миналия век. Е, нямаше буйни бакенбарди от типа „Дръж се, Пикадили“, нито се развяваше с някой от ония дългнести каскети а ла Шерлок Холмс, но създаваше илюзията за подобна декорация и точно тоя шашардисващ ефект върху противника му беше постлал пътя към финала. И все пак основният фактор за успеха му беше начинът му на игра.

Мара Подробната — ето това беше тоя Копстоун. Преди всеки удар изучаваше най-подробно огромния си сак със стикове и ги вадеше бавно един по един, като че играе на клечки. След като най-накрая е направил избора си, се изтъпанваше неподвижно до топката и я фиксираше с поглед цяла вечност. И когато човек изгубеше надежда, че някога тия сковани крайници ще се размърдат, той започваше удара си. С две думи, в нашите редици му излезе дружеското прозвище Ледения Ужас.

Дори и при нормални обстоятелства чувствителен и напрегнат до крайност младеж като Хорас Бюстридж би видял зор да изтърпи такъв противник. А като имаш предвид и инструкциите, които беше получил от директорския офис, не е чудно, че не се представи добре в началните етапи на срещата. Четвъртата дупка го свари с четири точки назад и даже това му беше много.

В този момент обаче настъпи един от ония забележителни обрати, които са толкова чести за голфа и го правят несъмнения цар на игрите. Когато сър Джордж Копстоун се прицелваше, за да вкара в петата дупка, внезапно го връхлетя някакво паралитично треперене. Допреди секунда беше стоял вперен в топката си като жената на Лот, превърната в стълб от сол, а ето че сега се гърчеше като бебе с колики. Състоянието му не се подобри и по-нататък и движенията му станаха все по-неточни. И за да не се увеличам в много приказки, нещо, което рядко правя, Копстоун загуби четири последователни дупки и на деветата стигнаха равни.

И точно тук забелязах с почти същото удивление промяна и у Хорас. Досега той беше играл в някакъв мрачен унес като бурлак на Волга, с изопнато лице и отпуснати движения. Но изведнъж сякаш се преобрази. Както си вървеше към деветата площадка, очите му взеха

да блестят, ушите му да потрепват, а устните му да се стягат в твърда гримаса. Мязаше на бурлак на Волга, който току-що е научил, че Сталин е очистил шефа му.

Разбирах какво се беше случило. Въодушевен от неочаквания успех, се беше разбунтувал срещу инструкциите отгоре. Явно в гърдите му беше пламнал оня благоговееен трепет, който обхваща играчите с хандикап двадесет и четири, когато видят на хоризонта първата си купа. Кой, задавал си той въпроса, е Р. П. Кръмбълс? Човекът, който му дава заплатата и може да го изрита на улицата, да, но парите ли са най-важното на тоя свят? Няма ли да бъде по-добре, ако спечели купата и стигне до просешка тояга, отколкото стомахът му да си остане пълен, но да я загуби?

И когато на деветата площадка, разбира се, съвсем случайно, вкара топката с един дълъг удар от десет метра, видях устните му да шават и ми стана ясно какво си е казал. Трябва да е било: „Давай. Все по-нагоре.“

Докато стоеше и зяпаше дупката, в която беше изчезнала топката, сър Джордж Копстоун проговори за пръв път.

— Дяволски добър удар, а? Право в ямата. Така, така. Я слушай — продължи той след проявената галантност, като присвиваше конвулсивно рамене, — имаш ли нещо против, ако ида да си изтръскам фланелката? Някаква буболечка ми е влязла в гърба.

— Моля — отвърна Хорас.

— Няма да те бавя. Ей сега ще я хвана гадинката.

Той изпълни още една сложна извивка в кръста и тъкмо щеше да тръгне, когато се появи Р. П. Кръмбълс.

— Как върви? — запита той.

— Ъ? Какво? Как върви? А, с една дупка назад.

— Той ли?

— Не, аз — отвърна сър Джордж. — Той е преди мене. Направи дяволски добър удар на тая площадка. Десет метра, ако не и повече. Е, извинете ме, ще изтичам да пипна тоя бръмбар.

И той избърза напред, като се почесваше навсякъде, а Р. П. Кръмбълс се обърна към Хорас. Лицето му беше пламнало.

— Какво, Бюстридж, не желаеш да сътрудничиш, а? Как така, по дяволите, си пред него? И какви са тия глупости, какви са тия десет метра? Как смееш да вкарваш от десет метра?

Бих могъл да му кажа, че Хорас изобщо не беше отговорен за това, което се случи, и въпросният удар трябва да се разглежда изцяло като намеса на Божията ръка, но се опасявах да не нараня чувствата на младежа, така че Р. П. Кръмбълс продължи.

— Десет метра, пфу! Забрави ли какво ти казах?

Хорас Бюстридж посрещна обвинителния му поглед без да трепне. Лицето му беше същи гранит. Очите му блестяха със странна светлина.

— Не съм забравил разпореждането, за което говорите — рече той с тих, но твърд глас. — Но нямам намерение да го изпълня. Възнамерявам да покажа на чужденеца къде му е мястото.

— Направи го и ще видиш какво ще стане.

— Не ме е еня какво ще стане.

— Бюстридж — натърти Кръмбълс, — остават още девет дупки. През това време си размърдай мозъка. Ще чакам на осемнадесетата да видя финала. Надявам се обаче — и той изви глас многозначително — мачът да е приключил преди това.

Той се обърна и си тръгна и мисля, че не съм виждал по-злокобен шефски гръб. Хорас обаче размаха предизвикателно стика си като знаме.

— Върви по дяволите, Р. П. Кръмбълс! — викна той с гордо вдигната глава. — Уволни ме, ако искаш. Това е единственият ми шанс да спечеля някога купа и ще го направя.

За момент се вкамених. Благородството на тоя младеж направо ме порази. После приближих до него и сграбчих ръката му. И все още я разтърсвах, когато някакъв напевен алт проговори зад нас.

— Добър ден, мистър Бюстридж.

Мисис Ботс се беше присъединила. Придружаваха я съпругът ѝ Понсфорд, синът ѝ Ървин и кучето Алфонс.

— Как върви мачът? — запита мисис Ботс.

Хорас обясни положението на нещата.

— Ние всички ще дойдем на осемнадесетата площадка да видим края. Но ти наистина не трябва да биеш съср Джордж. Това би било много лошо. Къде е съср Джордж?

Точно в този момент се появи и съср Джордж, вече спокоен и доволен.

— Смачках го! — рече той. — Цял слон. Голяма борба беше. Но най-накрая го подредих. Ще има да взема да се захваща друг път с Копстоун от Съсекс.

Мисис Ботс изписка като уплашена девойка.

— Да не би някой да те е нападнал, сър Джордж?

— Може да се каже. Ей такъв огромен гаден бръмбар. Но аз го подредих.

— Убил си бръмбар?

— Е, най-малкото зашеметих го здравата. Технически нокаут.

— Но, сър Джордж, не помниш ли какво е казал Колридж^[2] за тоз, който жали всички твари, малки и големи?

— Не и бръмбари.

— Разбира се, че и бръмбари. Някои от нашите най-близки другари са бръмбари.

Събеседникът ѝ беше удивен.

— Твоят приятел — тоя Колридж — той наистина ли казва... хм, съвсем сигурен ли е, че трябва да обичаме бръмбарите?

— Естествено.

— Даже и когато ти влязат във врата и вземат гърба ти за танцова площадка?

— Разбира се.

— Голям тъпак ми се струва. Не ща да го знам. Е, хайде, Бюстридж, да започваме, а? Я слушай — продължи той, когато отминаха, — добре ли я познаваш тая бабка? Да не е смахната? В Англия щяхме да ѝ наденем усмирителната риза, преди да е казала гък. Бръмбари, как не! Колридж, пфу! А знаеш ли какво ми каза тази сутрин? Да съм внимавал къде стъпвам по тревата, защото било пълно с елфи. А и мъжа ѝ не мога да го трая. Все дрънка глупости за ирландци. Да не говорим за синчето. На това му се вика малък наглец. А пък оная торба бълхи, дето ѝ вика куче... Е, да ти кажа, ако знаех на какво се подлагам в къщата ѝ, щях да ида на хотел. Давай, Бюстридж. Ти си.

Може би възбудата от чутиите откровени критики срещу квартета, който никога не беше харесвал, макар да се стремеше да почита заради Вира, вдъхна на Хорас оня плам за удара му от десетата площадка. Той е от играчите, които обикновено редуват слабия удар с доброто попадение, но в този случай топката му беше точно на място, нито по-

наляво, нито по-надясно. Младежът я млатна право в средата и с такава сила, че без всякакво затруднение спечели дупката и увеличи разликата в резултата.

Но тук късметът отново започна да се променя. Победата на сър Джордж Копстоун над бръмбара му беше върнала предишната добра форма. Той отново се превърна в Ледения Ужас, чиито бавни и отмерени движения бяха накарали трима здрави мъже да отстъпят пред атаките му в предварителните кръгове. С безкрайно внимание, като че ли очаква някакъв капан, избираше стикове от надутия си сак. С упорито концентриране подхождаше към топката и нанасяше удара. И в продължение на известно време на терена се разгорещи такава борба, на каквата рядко съм бил свидетел.

Постепенно сър Джордж надделя. Стъпка по стъпка възстанови позициите, които беше загубил. А напрежението откри ахилесовата пета на Хорас. Късметът му в късите удари към дупката го беше напуснал.

Естествено, аз виждах къде е бедата. Неговият подход беше твърде научен. Спомняше си илюстрациите в книгите за голф и се опитваше да премести стика от точка А до точка Б, а това винаги е фатално за играч с голям хандикап. Говорил съм с много такива играчи, които познават успеха, и те всички са ме уверявали, че единственият начин да постигнеш резултат, е да затвориш очи, да кажеш една кратка молитва и да удариш напред към необятното пространство.

Но какво да се прави, нямаше как да помогна. Хорас продължаваше да изучава линията, да следва съветите на Боби Джоунс и всичките му щуротии и постепенно, както казах, сър Джордж си възвърна загубеното. На тринадесетата дупка му дишаше във врата, на петнадесетата изравни и само един щастлив удар на Хорас с месинговия стик в седемнадесетата дупка му позволи да не загуби играта. И така, на осемнадесетата дупка стигнаха с равен резултат, така че всичко зависеше от това какво им е подготвила съдбата.

Имах тъжното чувство, че везните се накланяха към по-възрастния. Осемнадесетата дупка беше оная трудната, нали се сещаш, за която трябва да застанеш в подножието на хълмчето и да удариш вертикално нагоре с железния стик, но така, че да не пресириш удара и топката да не отиде в ямата от другата страна. На такава дупка един

внимателен, пресметлив играч като сър Джордж Копстоун несъмнено има предимство пред млад, напорист противник, който е склонен да вложи повече от необходимата сила в удара.

Страховете ми обаче, че Хорас ще допусне тая грешка, не се оправдаха. Топката му описа идеална дъга и беше съвсем ясно, че е паднала някъде наблизко до флага. Опитът на сър Джордж, макар и добър и техничен, не беше от същата класа и не остана никакво съмнение, че като наближим, ще установим, че топката му е паднала твърде встрани. Така се и оказа. Първото нещо, което видях, като стигнахме, беше една групичка, състояща се от Понсфорд Ботс, малкия Ървин Ботс и пудела Алфонс, второто нещо беше топката на Хорас, която лежеше на около шестдесет сантиметра от флага, и третото нещо — топката на противника му на около два метра от целта.

Сър Джордж, един борец до последен дъх, удари топката и я запрати на няколко сантиметра от дупката. Тогава чух Хорас да поема шумно въздух.

— Мой ред! — така каза и докато го произнасяше, се чу бързо топуркане и нещо като черна къделя профуча покрай нас, сграбчи топката в олигавената си паст и я отнесе настрана. В този критичен момент, когато везните се обръщаха в полза на Хорас Бюстридж, пуделът Алфонс беше решил да се позабавлява.

Изуменото „Ай!“, което излезе от устата ми, трябва да е прозвучало за животното като гласа на съвестта, защото то видимо се сепна и изпусна топката. Поне успях да го спра да не се стигне до трагичната крайност да я пусне надолу в ямата.

Не че и в този случай нещата бяха много розови. Сега топката лежеше в самия край на тревната площ, а Хорас Бюстридж стоеше вкаменен и с пепеляво лице. По-рано в този мач беше вкарал от такова разстояние, но подобно нещо, мислеше си той, едва ли се случва два пъти за цял живот. Трябва да се концентрира, да се концентрира. Със сбърчени вежди се наведе да огледа линията. И тогава Алфонс взе да лае.

Хорас се изправи. Можех да прочета мислите зад това чело така, като че ли ги е изговорил.

Това куче, казваше си той, за Ървин Ботс беше като зеницата на окото му. Беше като зеницата на окото и за Понсфорд Ботс. Да му удари един ритник в ребрата би означавало да удари ритник на цялата

си система и да я разбие на парчета. Ървин Ботс ще го гледа накриво. Понсфорд Ботс ще го гледа накриво. И ако те го гледат накриво, Вира Уидърби също ще го гледа накриво, защото от своя страна те са като зеницата на окото ѝ, така както Алфонс е като зеницата на техните очи.

От друга страна, не може да внимава с такъв шум зад гърба си.

И той взе решение. Ако загуби Вира Уидърби, ще бъде крайно неприятно, но не чак колкото ако загуби Купата на Президента. Хорас Бюстридж, както казах, беше играч по душа.

В следващия момент лаят се обърна в пронизително скимтене, а Алфонс летеше надолу в бездната като падаща звезда. Хорас се върна при топката си и продължи с проучването.

Ботсови, Ървин и Понсфорд, стояха като заковани пред лицето на това покушение. Устите им се отвориха едновременно.

— Хей! — викна Ървин Ботс.

— Ало! — ревна Понсфорд Ботс.

Хорас се намръщи умислено, вгледан в дупката. Даже и като изключим разстоянието, ударът беше труден. Трябваше да се съобрази с издутините по ливадата. Имаше и един неприятен наклон там отдясно. Не трябва да се изпуска от внимание. А по-нататък имаше още един неприятен наклон, но отляво. Положението изискваше обстоен размисъл, а по някакви причини той не успяваше да впрегне всичките си сиви клетки.

Тогава разбра къде е причината. Ървин Ботс стоеше до него и викаше „Хей!“ в лявото му ухо, а Понсфорд Ботс стоеше от другата страна и реवेशе „Ало!“ в дясното му ухо. Ето това му пречеше да се концентрира.

Той се загледа в тях, като за миг не знаеше какво да направи. Как, питаше се, би се справил с тази ситуация Боби Джоунс? Отговорът дойде светкавично. Боби Джоунс би грабнал Ървин за врата, би го избутал до ръба на ямата и би го изритал надолу. После би се върнал за Понсфорд Ботс.

Хорас го направи и се върна да поднови огледа на терена. И в този момент, придружен от симпатично момиче с одухотворени черти, в което познах Вира Уидърби, край нас цъфна Р. П. Кръмбълс. Погледът му падна върху Хорас, а лицето му помътня. Запита сър Джордж как вървят нещата.

— Аз си мислех — рече той, като дъвчеше пурата си зловещо, — че досега вече отдавна ще сте свършили. Мислех си, че ще спечелиш някъде към петнадесетата дупка.

— Много е спорен въпросът — отвърна сър Джордж — дали ще спечеля и на осемнадесетата. Той е на ред и сигурно ще вкара, след като вече няма кой да го разсейва. Преди малко беше много раздражен — обясни той — от Ботс старши, Ботс младши и кучето на Ботсови. Но вече ги изрита всичките надолу и сега може да посвети цялото си внимание на играта. Много талантлив младеж. Преди малко прати топката на сто и петдесет метра. Голям майстор.

Чух Вира Уидърби да си поема въздух със свистене. Като прехвърляше пурата си от едната страна на устата в другата, Р. П. Кръмбълс закрачи натам, където Хорас се беше навел над топката, и заговори бързо и настъпателно.

Това беше неразумно начинание от негова страна и ако се беше посъветвал с приятелите си, сигурно нямаше да го предприеме. Този път не се чуха нито „Да, мистър Кръмбълс“, нито „Не, мистър Кръмбълс“. Видях как Хорас го скастри с раздражителна гримаса. В следващия момент вече го беше докопал за яката и го беше изпратил при останалото съдържание на пропастта.

Като свърши и това, се върна на мястото си, погледна още веднъж към дупката с глава, килната на една страна, и остана доволен. Изправи се и замахна към топката. И главата на стика тъкмо се приближаваше към нея, когато внезапен писък раздра въздуха. Хорас погледна гневно през рамо и видя, че към малката ни група се беше присъединила мисис Ботс. Надвесена над ямата, тя се опитваше да установи контакт с наемателите ѝ. От дълбините идваха приглушени гласове.

- Понсфорд!
- Уа, уа, уа.
- Мистър Кръмбълс!
- Уа, уа, уа.
- Ървин!
- Уа, уа, уа.
- Алфонс!
- Бау, бау, бау.

Мисис Ботс се наведе още малко с едната ръка вкопчена в тревата, а с другата на ухото.

— Какво? Какво казахте? Не чувам. Какво правите там долу? Какво? Не чувам. Какво прави мистър Кръмбълс там долу? Защо си е сложил крака на окото на Ървин? Ървин, веднага си дръпни окото от крака на мистър Кръмбълс. Какво? Не чувам. На кого да кажа, че е уволнен, мистър Кръмбълс? Не чувам. Защо Алфонс ръфа крака на мистър Кръмбълс? Какво? Не чувам. Говорете по-ясно де. Устата ти е пълна с какво? Ъ? С пясък? Защо устата ти е пълна с пясък? Защо Алфонс хапе сега Ървин? Кого ще одереш, мистър Кръмбълс? Какво? Не чувам. Глътнал си си пурата? Защо? Какво? Не чувам.

На Хорас Бюстридж му се стори, че тая история ще продължи безконечно, ако не се пресече из основи. А да се опитва да се концентрира при такива обстоятелства, беше безнадеждно. Като зацъка сприхаво с език заради безбройните прекъсвания, той се запъти към мястото, където клечеше мисис Ботс. Чу се звук като револверен изстрел. Мисис Ботс се присъедини към останалите. Хорас се върна, като потриваше ръката си, огледа отново линията и зае стойка.

— Мистър Бюстридж!

Думите, изречени в лявото му ухо, бяха не по-силни от шепот, но ефектът им върху Хорас беше, като че под краката му е избухнала мина. До този момент той очевидно не забелязваше присъствието на любимото момиче и това неочаквано разкритие го накара да замахне прекалено силно.

Стикът описа конвулсивна траектория и топката, сякаш усетила, че този път отсъстват всякакви научни щуротии, реши да си действа на своя глава и полетя право напред към дупката с петдесет километра в час. Имаше наклон отдясно. Имаше наклон и отляво. Изобщо не й мигна окото. Като свистеше по тревата, тя се удари в купата, изстреля се нагоре като ракета, падна, отново излетя, отново падна, подскочи веднъж, подскочи втори път и най-сетне, след като се търкала около половин минута, стигна края на пътешествието. Битката за Купата на Президента приключи.

— Браво — обади се сър Джордж Копстоун. — Е, мачът е твой, а?

Хорас зяпаше Вира Уидърби.

— Ти ли проговори? — рече накрая.

Тя се изчерви смутено.

— А, нищо. Исках само да ти благодаря.

— Да ми благодариш?

— За това, което направи с леля Лавендър.

— И аз също — намеси се сър Джордж Копстоун, който се беше присъединил. — Тая жена имаше нужда от подобно нещо. Това трябва да бъде обратът в живота ѝ. Поне за известно време няма да мисли за елфи. И за бръмбари.

Хорас продължаваше да се пули в момичето. Беше очаквал от нея да го заплюе. А вместо това тя го гледаше с оня блясък в очите, който, ако не се лъжеше, беше блясъкът на любовта.

— Вира... Да не искаш да кажеш...

Очите ѝ сигурно са му дали отговора, защото той скочи към нея и я притисна до гърдите си с оная хватка, от която няма откопчване. Тя се кротна в ръцете му.

— Не съм те познавала, Хорас — зашепна му в ухото. — Мислех те за мухльо. Не вярвам на никого, който може да е толкова мил с леля Лавендър, чичо Понсфорд, Ървин и Алфонс, колкото беше ти. Винаги съм мечтала за някой Ромео, който ще премине страховити препятствия, за да стигне до мене, и ще трябва да общуваме с писма, оставяни в някоя хралупа.

— Романтичка — обясни сър Джордж. — Много момичета имат тая особеност.

Посред въодушевлението в главата на Хорас се прокрадна вледеняваща мисъл. Беше спечелил любовта ѝ. Беше спечелил и Купата на Президента. Но ако се съди по обмяната на реплики между мисис Ботс и Р. П. Кръмбълс от ямата, беше загубил работата си и освен че не можеше да издържа съпруга, сега очевидно щеше да стигне до просешка тояга.

Той сподели вледеняващата си мисъл, а сър Джордж взе да пуфти яростно.

— Просешка тояга? Не съм чувал по-голяма глупост от тая. Защо да стигаш до просешка тояга? Давай с мене, а? Искам да кажа, ела в Англия и ще ти дам ръководна длъжност в моите магазини. Ще си избереш заплатата, естествено.

Хорас залитна.

— Не може да бъде!

— Разбира се, че може. Какво си мислиш, че ти говоря. Какъв друг смисъл могат да имат думите ми.

— Но ти не знаеш какво умея.

Сър Джордж зяпна.

— Не знам какво умееш? Как така, нали те видях в действие, за Бога. Ако това, което току-що стори, не е достатъчно, за да покаже възможностите ти, тогава бих искал да знам какво друго. Откакто кракът ми стъпи в тая къща, ми се искаше да намеря някого, който може да срита тоя пес, да срита стария Ботс и да удари един къч на бабата по онуй място. Аз не само съм ти благодарен, драги ми младежо, при това от все сърце, аз дълбоко ти се възхищавам. Много съм впечатлен, да. Не съм виждал по-сръчна работа. В моя бизнес ми трябва човек, който мисли на секундата и действа на мига. Тъкмо ще поразмърдаш някои от моите хора. Разбира се, ще дойдеш с мене, друже, и не забравяй да си поискаш висока заплата. А сега, като се разбрахме, защо да не отскочим до бара да гаврътнем по нещо? Уха!

— Уха! — викна Хорас.

— Уха! — викна и Вира Уидърби.

— Хопа-ла! — добави сър Джордж.

— Хопа-ла! — добави и Хорас.

— Хопа-ла! — добави и Вира Уидърби.

— Хопа-тропа-ла! — заключи сър Джордж, за да няма повече никакво място за недоразумения. — Хайде, да вървим.

---

[1] Х. У. Лонгфелоу (1807–1872), американски поет. Excelsior (англ.) — „все по-нагоре“. — Бел.прев. ↑

[2] Самюъл Колридж (1772–1834), английски поет. — Бел.прев. ↑

КАК БЕШЕ, ШЕФЕ?

Любовната история на Смоти Бидъл започна една юнска вечер, някъде към шест и четиридесет и пет, в лондонския квартал Мерилбоун. Беше прекарал деня на „Лордс“, стадиона за крикет, а като свърши мачът и се качи на такси, попадна на задръстване. До таксито се оказа заклецена една кола с някакво момиче на кормилото. Тъкмо беше запалил цигара и си мислеше за туй-онуй, когато я чу да казва:

— Крикетът не е игра като игра. То си е живо ходене по мъките.

Точно в този момент любовта оплете в копринените си мрежи сърцето на Смоти. Той подскочи като пуканка и цигарата падна от безчувствените му пръсти. Ако и това не е момичето, за което е мечтал, трамвай да стане.

Не може да се каже точно, че се влюби от пръв поглед, благодарение на факта, че между него и нея седеше някакъв як дръвник със синя фланела на райе и пречеше на гледката му. Всичко, с което трябваше да се задоволи, беше гласът ѝ, но и това стигаше. Очарователен глас с американски напев. Сигурно е някой американски ангел, рече си той, слязъл от небето за кратка почивка в Лондон.

— Ако ида на крикет в следващите пет хиляди години — допълни тя, — значи ще съм подранила.

Придружителят ѝ явно не одобряваше това изявление. Той отбеляза хладно и намусено, че този следобед не е видяла истински крикет, тъй като играта до голяма степен била затруднена от дъжда.

— Ха, добре, че си има извинение — отвърна момичето. — По-добре лош крикет с дъжд, отколкото безкрайна досада без дъжд. Ако питаш мене, най-добрият мач ще бъде, когато вали като из ведро и противниковите отбори си останат вкъщи да решават кръстословици.

Тук движението се размърда, колата се изстреля напред като торпила и остави таксито назад.

Причината, поради която думите на девойката направиха такова дълбоко впечатление на Смоти Бидъл, беше, че от всички възможни неща, с изключение може би единствено на плужеците и чичо си

Евърърд, лорд Плъмптън, младежът най-много мразеше крикета. Като момче го бяха принуждавали да го играе, а щом израсна до висотата на мъж, го насилваха да го гледа. И ако има гледка, която го натъжаваше повече от всичко в един свят, пълен с тъжни гледки за чувствителния младеж, то това бяха тия човешки същества, горди наследници на толкова епохи, които се клатеха като гъски в подпльнки и крещяха: „Как беше, шефе?“

Смоти трябваше да гледа крикет, защото лорд Плъмптън го караше, а от последния зависеше дали ще седне три пъти на ден на масата. Лорд Плъмптън знаеше игровите показатели на всеки първокласен майор на крикета чак до ония славни времена, когато са излизали на терена с цилиндри и бакенбарди, и ги рецитираше на Смоти след вечеря. Имаше навика да му показва с помощта на ябълка (или през зимата — на портокал) как точно Боджър от Кент посрещнал топката, така че да я обърне и да спечели точка. Често, когато вървяха по улицата и Смоти полагаше усилия да извърънка някоя десетачка, той прекъсваше разговора в най-сублимния момент, за да му демонстрира с чадъра си как Коджър от Съсекс подсякъл топката и я прокара през защитниците.

Точно към дома на въпросния първокласен гад, където имаше малка спалня на горния етаж, се беше запътил Смоти в този момент. Като пристигна, завари в къщата някакво раздвижване и суетня. Доктори слизаха по стълбите с черни чанти, а прислужници се качваха с паници овесена каша. Най-накрая разбра от иконома, че лорд Плъмптън си е изкълчил глезена.

— Ами? — зарадва се Смоти. Ако броят на чичовите му глезени се равняваше на тоя при стоножката, той би одобрил напълно да ги изкълчи всичките. — Май ще трябва да ида да видя останките?

Във височайшата спалня завари чичо си, подпрян на възглавници, да мята каша по прислужницата. Ясно беше като бял ден, че не е в приказно настроение. Имаше вид на сериен убиец, макар и на лицето му да отсъстваше онова добросърдечно изражение, което често се вижда на лицата на серийните убийци. Той изгледа убийствено Смоти с онова диво съжаление на избухлив болник, който вижда как

някой близък се приближава към леглото му, а вече е употребил цялата овесена каша.

— Здравсти, чичо Евърърд. Цял Лондон приказва, че си се контузил. Какво стана?

Лорд Плъмптън се свъси мрачно. Сега приличаше на сериен убиец, когото го е стегнала язвата.

— Ще ти кажа какво стана. Нали трябваше да те оставя на „Лордс“ заради едно събрание на комитета в моя клуб. Е, като вървах към него, минах покрай някакви деца, които играеха крикет. Едно от тях запрати топката нависоко, а аз, естествено, изтичах на шосето да я поема. Пресметнах ситуацията до милиметър и тъкмо я хванах, когато някаква смахната убийца дофуча със сто и двацет километра в час и ме катурна нагоре с краката. Някой ден — рече лорд Плъмптън, като облиза устни — ще срещна това момиче, надявам се, в някоя тъмна уличка. Ще я одера жива с кремък, ще я пусна във врял катран, ще я разкъсам крайник по крайник, ще пръсна жалките й останки по улицата и ще танцувам върху тях, докато издъхна от умора.

— И с пълно право — кимна Смоти. — Тия момичета, които ти контузват глезените, за да не можеш утре да идеш на стадиона, заслужават добър урок.

— Как така да не мога утре да ида на стадиона? Да не мислиш, че някакъв си изкълчен глезен ще ме спре да ида на крикет? Ще бъда там, а и ти с мене. А сега — лорд Плъмптън обърна изтощено глава — върви по дяволите!

Смоти не отиде по дяволите, а излезе на входните стълби да подиша малко чист въздух. Чувстваше се потиснат и угнетен. Толкова беше сигурен, че се задава почивен ден. И тъкмо се обърна, за да си влезе, когато чу скърцане на спирачки и една кола закова зад него.

— Извинявай, мога ли да видя лорд Плъмптън?

Прости думи, но щом Смоти разпозна оня сребърен глас, се разтрепера от космите на главата до връзките на обувките. Той изцвили от изненада, а когато се обърна и за пръв път успя да я зърне, ченето му провисна. Гласът беше глас на ангел. Лицето — също.

Като го видя, тя също зяпна. Това често се случваше с представителките на противоположния пол, когато видят за пръв път

Смоти, защото, макар коефициентът му на интелигентност да беше почти равен на кокошия, външната обвивка изглеждаше забележително. Действително, беше ослепително хубав младеж, който определено надминаваше Кари Грант, а Грегъри Пек му дишаше праха от петите.

— Тъ... хм — измънка той, като отиде до колата и сложи крак на стъпалото. — Ами такова, не чух ли случайно да изразяваш желание да видиш чичо ми, лорд Плъмптън?

— Точно така. Днес го бутнах с колата си и искам да му донеса цветя.

— На твое място не бих го сторил. Наистина не бих. Казвам ти го като на приятел. Времето, тоя велик лечител, ще трябва да се стегне и добре да поработи, преди да е станало безопасно да се приближиш до него.

— Разбирам. Тогава ще взема китките от цветарския магазин зад ъгъла и ще ги пратя по момчето. Е, как беше, шефе?

Смоти подскочи. Като че ли беше чул това божествено момиче да мърси ангелските си устни с някаква реплика от съвременен гангстерски роман.

— Мили Боже! Откъде го взе тоя мръсен израз?

— От чичо ти. Викаше го с цяло гърло, когато го връхлетях. Май беше мръднал. Всъщност какво значи?

— Така се казва при игра на крикет.

— Крикет! — момичето се разтърси из основи. — Да ти кажа ли какво мисля за крикета?

— Вече чух мнението ти. Колата ти се заклеци до моята в задръстването тая вечер. Аз си бях в моята кола, нали разбираш, а ти в твоята няколко метра на североизток, така че успях да чуя какво каза за крикета. Имаш ли нещо против да ти благодаря със сълзи на очи?

— Ни най-малко. Но ти не обичаш ли крикета? Мислех си, че всички англичани го обичат.

— Не и този англичанин пред теб. Направо се изприщвам от него.

— И аз. Кракът ми никога не трябваше да стъпва на оня скапан стадион. Но в момент на слабост се оставих да бъда убедена от годеника ми.

На Смоти му се завъртя пред очите.

— Не думай! Имаш си годеник, така ли?

— Вече не.

Тутакси спря да му се върти пред очите.

— Да не беше оня тип, с когото говореше в колата?

— Точно така. Юстъс Девънпорт-Симс. Мисля, че играе за Съсекс или Есекс, или нещо подобно. Мнението ми за крикета му действало зле, така че, като поприказвахме малко, решихме да отменим поръчката за сватбената торта.

— Стори ми се малко ядосан.

— О, ядоса се повече.

— Много разумно си постъпила, като не си се омъжила за играч на крикет.

— И аз така реших.

— Значи сега, като е отминала пукотевицата, резултатът е, че ти отново си на разположение?

— Да.

— Е, това е супер — на Смоти изведнъж му хрумна нещо.

— Ами какво ще кажеш, ако хвана малката ти ръка?

— Може би друг път.

— Когато пожелаеш.

— Нали разбираш, сега трябва да хуквам към хотела и да се преоблека, защото закъснявам, а баща ми вие като чакал на диета, когато го карат да чака за порцията си.

И с бърз мах на изящното си краче тя приведе возилото в движение и изчезна зад ъгъла като фурия, а Смоти остана зазяпан и изпълнен с растящо отчаяние. Беше осъзнал, че не знае името, адреса и телефона ѝ и може би я вижда за последен път. Ако му беше известен оня лаф за корабите, дето се разминават в нощта, щеше непременно да го изрече, при това със стиснати зъби.

На следващата сутрин чичо му беше придружен на „Лордс“ от един Смоти с изтерзано сърце и гърди, пълни с чувството, че е минал през тръбата за мръсна вода на перална машина. Мисълта, че една сродна душа от най-висша проба се беше появила в живота му и изчезнала отново, без да остави и знак за самоличност или местонахождение, му нагарчаше като отрова. На път за Меката на

крикета лорд Плъмптън говори на дълго и широко за гостуването на австралийския отбор през 1921-а, но Смоти беше разсеяна публика. Толкова разсеяна, че се наложи чичо му да го ръгне сприхаво в ребрата и да го нарече невъзможен зальохан глупендер, какъвто, разбира се, си беше.

И все още се намираще в някакъв транс, когато заеха местата си в ложата, но тука не се забелязваше толкова, защото всички останали също бяха в някакъв транс. Сомнамбулите на игрището се щураха напред-назад, а зрителите, облежнати на седалките си, гледаха с оцъкдени очи. В продължение може би на час нищо не се случи освен това, че Ходжър от Мидълсекс излезе от дълбокия си сън, перна топката с бухалката и я приземи в ръцете на един одреман поспаланковец. Тогава лорд Плъмптън, който дотогава не продумваше дума освен по някое „Така! Така!“, изведнъж скочи като пружина, изрева едно гръмовито „Да му се не види!“ и впери унищожителен поглед встрани, към тришилинговите места до ложата. Като проследи погледа му, Смоти усети как сърцето му изпълни четири последователни еленови скока и се приземи на мястото си, треперецо като малеби.

— Да му се не види! — лорд Плъмптън продължаваше да гледа към тришилинговите места с оня поглед, който обикновено се свързва с вманиачените злодеи от филмите на ужаса. — Ето го онова проклето момиче.

Това не беше определението, което Смоти би дал на най-божествената сред богините, нито онова, което би се радвал да чуе по неин адрес, затова в продължение на две минути се колеба дали да дръпне настрани чичо си и да му смачка носа. Разумът обаче надделя и той каза:

— Да, оная, която говори нещо.

Лорд Плъмптън се изненада.

— Познаваш ли я?

— Бегло. Снощи се натъкна на мене.

— И на тебе ли? Боже опази, това момиче е заплаха за обществото. Ако я оставят на свобода, населението на Лондон ще намалее значително. Ще взема да ида и да ѝ кажа какво мисля за нея.

— Ами глезена, чичо?

— Какви ги бръщолевииш? Кой се плези?

— Говоря за глезена ти, чичо. Не трябва да ходиш много. Какво ще кажеш, ако прескоча аз и я запозная с твоето неодобрение?

Лорд Плъмптън се замисли върху предложението.

— Да, идеята не е лоша. Всъщност изненадващо добра идея, като се има предвид какъв си мухльо. Но ѝ дай да се разбере.

— О, ще го направя.

Смоти стана и забърза нататък, а лорд Плъмптън поде разговор с полуживия зрител от лявата си страна. Скоро потънаха в дълбок спор дали през 1904-а Д. С. Л. Уоджър от Глостършир е играл като батсман или като втори защитник.

Ако момичето приличаше на ангел в сумрачната светлина миналата вечер, то какво остава на яркия дневен светлик. Беше едно от ония подвижни същества със среден ръст. Очите и косата ѝ бяха лешникови. Като цяло напомняше на херувим, който е ял много бирена мая.

— Ехей, здрасти — Смоти седна до нея. — Пак се срещаме, а?

Тя изглеждаше изненадана и стресната. В погледа ѝ, вперен в красивите му черти и честните му сини очи, имаше нещо, което почти можеше да се нарече вълнение.

— Ти! Какво правиш тук?

— Гледам крикет.

— Но снощи ми каза, че от крикета се изприщваш, което според мене е почти същото като мигрена или делириум тременс.

— Точно. Но нали виждаш, работите стоят така. Чичо ми е луд по проклетата игра, а аз съм зависим от него, затова, когато ми каже „Айде на крикет“, ща не ща — идвам и вися като паяк.

Момичето смръщи чело. Като че ли беше разочарована и засегната.

— Защо да си зависим от чичо ти? Намери си работа!

Корки побърза да се защити.

— Намирал съм си работа. Десетки пъти съм го правил. Но ме уволняват. Бедата е, нали разбираш, че не съм пръв умник. Всъщност бая съм си смотан.

— Така ли?

— Ъхъ. Затова ме наричат Смоти.

— Така ли те наричат?

— Винаги. Веднъж един от учителите в училище направи изказване, от което тръгна всичко. Той каза следното: „Да се налее акъл в главата ти, Бидъл, не е лека работа, защото провидението с неговите неведоми тайни ти е дало не глава с обикновен човешки мозък, а череп, пълен с тиквени семки, при това празни. То бива, бива да си смотан, ама чак толкоз не бива.“ Оттогава всички ме наричат Смоти.

— Ясно. А каква работа си пробвал?

— На практика всичко освен министър без портфейл.

— И всеки път ти теглят шута?

— Всеки път.

— Жалко.

— Дяволски мило от твоя страна, но ако искаш да знаеш, вече няма значение.

— Как така няма значение?

Смоти се поколеба. После реши, че ако човек не може да се довери на ангел, тогава на кого? Освен тях редицата с тришилинговите места беше почти празна.

— Добре, но да не се изпуснеш някъде, защото в момента работата трябва да се пази в тайна. Аз съм пред прага на голямото богатство. Нали знаеш морската вода?

— Че как.

— Е, сигурно не подозираш, но тя направо е пълна със злато и в момента съм ортак на един образ, който има таен план как да го извади. Видях обявата му във вестника, в която се казваше, че ако побързаш и инвестираш, можеш да станеш част от изобретение с необятни възможности, така че аз побързах и инвестирах. Оказа се симпатяга и ме посвети в нещата, без да мърмори. Казва се Макспорън. Бях си спестил десетачка и я вложих, а той ми каза, че по приблизителни изчисления ще получа срещу нея около двеста и петдесет хиляди. На това му се вика печалба.

— И то каква.

— Да, при това много навременна. Като ти разказвам всичко това, нямам предвид толкова удоволствието, че ще си напълня джобовете догоре, а намеквам по-скоро за промените, които претърпяха моите брачни планове. Искам да кажа, ако реша да се

женя. С две думи — и Смоти ѝ хвърли един страстен поглед, — ако сега срещна момиче и се влюбя, ще мога да придвижа нещата докрай.

— Разбирам.

— Всъщност — рече Смоти, опипвайки почвата, — бих могъл да започна да кроя планове веднага.

— Това се казва дух. Девизът на татенцето е „Направи го сега!“, а той ги знае тия работи, нали е магнат.

— Това не беше ли онова желязо, което привлича и отблъсква разни работи?

— Не, магнат значи милионер.

— Баща ти милионер?

— Да, и трупа все повече и повече.

— О, така ли?

Внезапен хлад секна устрема на Смоти. Единственото нещо, което винаги се е кълнял, че няма да направи, е да се ожени за пари. Години наред шестте му чичовци и седемте му лели го врънкаха да извлече полза от външния си вид и да свали някоя богаташка. Водеха му разни наследници на цели тайфи, но той остана непоколебим. Имаше си принципи.

Разбира се, този случай беше различен. Обичаше това момиче с цялото си същество. И все пак... Не, каза си, по-добре е да почака, докато банковата му сметка набъбне.

С голямо усилие той промени темата на разговора.

— Е, та както казвах, надявам се скоро да си оплета кошницата и когато това стане, никога повече кракът ми няма да стъпи на тоя проклет крикет. Като стана дума, какво, за Бога, правиш тука, като се има предвид какво е мнението ти за тая игра?

Лека сянка на разочарование мина по лицето на момичето. Като че ли беше очаквала разговорът да продължи в друга посока.

— О, дойдох с определена цел.

— Каква цел?

Тя отправи поглед към редицата живи трупове в ложата. Лорд Плъмптън и приятелят му бяха уредили спора за Уоджър и седяха, отпуснати назад на столовете си и с шапки върху очите. Трудно беше да се повярва, че в тия вдървени крайници все още блещука живот.

— Когато бях тука вчера, се впечатлих дълбоко от ония дървеняци там. Чудех се дали не е възможно да ги пораздвижи малко.

— Съмнявам се.

— И на мен не ми се вярва много. Мязат на чирози на скара или на парти в старчески дом. Все пак мисля да опитам. Вчера, естествено, нямах ластик и муниции.

— Ластик? Муниции?

Смоти зяпна. Тя беше измъкнала от джоба си един здрав ластик и парченце тенекиено фолио. Сложи парченцето в ластика, а после между зъбите си. После, като се обърна, внимателно се прицели в лорд Плъмптън.

За това разстояние изстрелът беше забележителен. Смоти проследи обекта с възторжен поглед и видя как чичо му подскочи и се хвана за ухото.

— Леле-мале! — извика той. — Дай сега на мене ластика. В училище бях много добър и доста глави паднаха от ръката ми. Чудя се дали не съм си загубил дарбата.

Бяха изминали две минути, когато лорд Плъмптън се обърна към съседа си.

— Много оси тази година.

Съседът му премигна сънливо.

— Осияр?

— Оси.

— Имаше един А. Р. К. Осияр, който играеше за Съсекс. Викахме му Арката.

— Не Осияр. Оси.

— Оси?

— Оси.

— Та какво за осите?

— Много ми се виждат. Преди минута една ме ужили по ухото. А сега друга ми събори шапката. Много странно.

Един образ с провиснали като на морж мустаци, който през 1911-а е играл за Съри, мина и поздрави сърдечно лорд Плъмптън.

— Здравсти, Фреди.

— Здравсти.

— Добра игра.

— Тъхъ. Много вълнуваща.

— Макар че осите са досадни.

— Оси?

— Оси.

— Какви Оси?

— Нямам предвид имена. Говоря за хвъркатите наоколо.

— Тука няма оси.

— Има.

— Не и в ложата на „Лордс“. Тука не можеш да влезеш, ако не си член.

— Да, ама една току-що ми катурна шапката. Гледай, гледай, ето сега и шапката на Джими.

Моржа поклати глава. Наведе се и вдигна парченце ламарина.

— Някой те цели с това. Преди много време и аз го правех. А, да, видях откъде идва. От момичето там на тришилинговите места, онова с племенника ти. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че точно сега те е взела на мушка.

Лорд Плъмптън се вгледа внимателно, подскочи и настръхна.

— Пак това момиче! Цял живот ли ще ме тормози? Извикай пазачите! Вдигни ги и се разпореди. Инструктирай ги да я арестуват веднага и да я доведат в канцеларията.

И стана така, че тъкмо когато след малко Смоти наместваше ластика в зъбите си и се подготвяше да стреля, една тежка ръка се стовари на рамото му и зад гърба му се появи свъсен тип с униформата на пазачите на Мерилбоунския крикет-клуб. Почти едновременно още една тежка ръка се стовари и на рамото на момичето, а зад гърба ѝ се появи още един свъсен тип със същата униформа.

Бяха пипнати на местопрестъплението.

Канцеларията на Мерилбоунския крикет-клуб представлява мрачен и впечатляващ апартамент. Фотографии на древни играчи на крикет, повечето с бради до петите, висят по стените и те гледат обвинително — или така би изглеждало на човек с не съвсем чиста съвест. Само някой със съвършено чиста съвест би могъл да влезе в тая светая светих без чувството, че ще му смъкнат колежанската връзка и ще му лепнат табела „Прокажен!“.

Да не говорим пък, когато самият председател, както в този случай, е седнал зад бюрото. Сега той беше тук по изричната молба на

лорд Плъмптън. На графа му се стори, че случай от такова значение може да се реши адекватно само на най-високо равнище.

Той изрично го спомена във встъпителното си слово към обвинението.

— Изисквам — заяви лорд Плъмптън — най-строго наказание за това грубо посегателство, каквото не се помни в анализите на Мерилбоунския крикет-клуб, добрият стар клуб, който всички ние обичаме, нали така.

Тук той спря с намерението да свали шапка, но като се сети, че я няма на главата му, продължи.

— Да се обстрелват членове на клуба с парчета ламарина, това е... по дяволите! И това ако не е безобразие, да не ми е името Плъмптън! Достатъчно лошо би било да се целиш в простолюдието, в каналиите, както ги наричат във Франция, които се тълпят по безплатните места, но, моля, когато се отнася за членове на ложата, то... така де, накъде отиваме? аз лично бих предложил одирание за момичето, но ако това ви се вижда крайна мярка, съм склонен да приема двадесет години строг тъмничен затвор. Заплаха за обществото, ето това е тя. Фучи с колата си и премазва хората с едната ръка, а с другата им буца шапките, ако ме разбирате добре. Напомня ми за... коя беше оная жена от Библията, която все ги върши едни?... Далила?... Не... На езика ми е... А, да, Йезавел^[1]. Тя е една съвременна и даже по-изкусна Йезавел, мътните да я вземат.

— Чичо Евърърд — прекъсна го Смоти, — говориш за жената, която обичам.

Момичето нададе лек писък.

— Ами?

— Без майтап. Мислех да ти го кажа по-рано. Не знам как се казваш...

— Клариса. Клариса Бинстед.

— С „д“ или с „т“?

— С „д“.

— Клариса, обичам те. Ще станеш ли моя жена?

— Ами да — отвърна момичето. — Надявах се да ми го предложиш. А цялата тая тупурдия не я разбирам. Когато ходим на мач в Америка, хвърляме лимонадени бутилки.

Настъпи мълчание.

— Вие американка ли сте, мадам? — запита президентът.

— Сто процента. Нали я знаеш тая песен. Ла-ла... не, не си я спомням нататък. Мога обаче да ви я изсвирия.

Председателят дръпна лорд Плъмптън настрана. Лицето му беше мрачно и смутено.

— Скъпи ми Евърърд — каза му той тихо, но настойчиво, — тук трябва да действаме много внимателно. Нямах представа че момичето е американка. Трябваше да ме информирате. Последното нещо, което бихме желали, е някой международен скандал, особено в момент, когато се мъчим да влезем под кожата на Америка. Напълно оценявам наранените ти чувства...

— А какво ще кажеш за наранения ми цилиндър?

— Клубът ще ти купи нова шапка и така, драги, мисля да приключим въпроса.

— Искаш да кажеш, че няма да я одерем жива?

— Не.

— Нито да я тикнем в дранголника за двайсет години?

— Не. Може да има много лоши последствия.

— Е, добре тогава — напуши се лорд Плъмптън. — Както и да е. Но — продължи той с по-бодър глас — има едно нещо, което мога да направя, и то е да отритна това презряно същество тука! Хей! — подвикна той към Смоти. — Ти вече не си ми племенник.

— Уха, взе, че ме уплаши.

Излязоха от канцеларията и Смоти беше известен, че някакъв господин го търси по телефона. Като се извини на Клариса и я помоли да го чака долу, той отиде до инструмента, послуша известно време, после се олюля, очите му изскочиха, а ченето му провисна. Намери Клариса на уреченото място.

— Здравей. Нали помниш, че те помолих да ми станеш жена?

— Да.

— Ти се съгласи.

— Да.

— Е, думите, които са ми на езика, са: „Наистина ли все пак?“ Защото се страхувам, че се издъних. Макспорън беше на телефона. Моята десетачка нямало да бъде достатъчна за оня план с морската

вода. Щели да му трябват още тридесет хиляди лири и ме пита мога ли да ги събера. Викам „Не“, а той; „Твърде лошо, твърде лошо.“ Аз го питам: „Ще си получа ли обратно десетачката?“, а той: „Не, няма.“ Та такива ми ти работи. Сега не мога да се оженя за тебе.

Клариса сбърчи чело.

— Не разбирам. Татко има пари с лопата да ги ринеш. Той ще ни даде.

— Не и на мене. Зарекъл съм се да не се женя за пари.

— Ти не се жениш за мен за пари. Жениш се за мен, защото сме сродни души.

— Вярно. И все пак ти не си знаеш богатството, а аз нямам и петак.

— Ами ако имаше работа?

— Е, де да имах работа.

— Тогава всичко е наред. Татко има огромен бизнес и все ще намери място за още един вицепрезидент.

— Вицепрезидент?

— Да.

— Но какво знам аз, за да бъда вицепрезидент?

— На практика е невъзможно да не знаеш достатъчно, за да бъдеш вицепрезидент. Всичко, което ще правиш, е да ходиш на съвещания и да казваш „Да“, когато татко направи предложение.

— И това пред всичките тия хора?

— Е, можеш само да кимаш.

— Това да. Съгласен съм. Сега ме целуни.

Устните им се срещнаха и останаха така дълго и продължително. Накрая Смоти се отдръпна с блестящи очи и червени бузи. Той вдигна ръка към небето и викна:

— Как беше, шефе?

— Дяволски добро изпълнение, сър — отвърна Клариса.

---

[1] Йезавел (библ.) — развратната жена, за която се оженил израилският цар Ахав. — Бел.прев. ↑

ХЛАДНОКРЪВИЕ МУ Е МАЙКАТА

— Още една чаша портвайн, момко? — подкани ме гостоприемно Стенли Федърстоунхо Юкридж.

— Благодаря.

— Още един бокал портвайн за мистър Коркоран, Бакстър. Можеш да донесеш кафето, пурите и ликьора в библиотеката след около четвърт час.

Икономът напълни чашата ми и се дематериализира. Огледах се замаяно. Намирахме се в просторната трапезария на лелята на Юкридж в къщата ѝ в Уимбълдън Комън. Умопомрачителната гощавка, достойна за вожд на племе канибали, беше стигнала подобаващ край, но все още всичко си оставаше загадка.

— Не разбирам — рекох. — Как стана така, че сега седя тук и нагъвам, тъпчейки се с пищни блюда, платени с паричките на леля ти?

— Много просто, момко. Изразих желание да прекарам с теб вечерта и тя се съгласи на секундата.

— Но защо? Никога не ти е позволявала да ме каниш тук преди. Тя не може да ме понася.

Юкридж отпи от портвайна си.

— Ами, истината всъщност, Корки — каза той в момент на откровение, — е, че напоследък вкъщи се случиха неща, които могат да се нарекат, така да се каже, зората на нов живот за мен и леля Джулия. Няма да бъде пресилено да се каже, че сега тя е по-кротка от агънце и по-ниска от тревата в краката ми. Ще ти разкажа историята, защото може да ти е полезна по жизнения друм. Тя показва, че колкото и да са черни облаците над главата ти, нищо не може да ти навреди, ако запазиш хладнокръвие в бизнеса. Може да се извият бури...

— Я давай напред. Как стана всичко това?

Юкридж се замисли.

— Струва ми се, че нещата тръгнаха — каза той накрая, — когато свих брошката ѝ...

— Свил си брошката на леля ти?

— Да.

— И с това си й станал по-мил?

— Ще обясня всичко подред. Сега ми позволи да започна отначало. Срещал ли си някога един тип на име Джо Адвоката?

— Не.

— Един такъв здравеняк с лице като козя саздърма.

— Не го познавам.

— И по-добре, Корки. Не обичам да говоря лошо за хората, но тоя Джо Адвоката е формен мръсник.

— Какво прави? Краде брошките на хората?

Юкридж намести червеникавата връв, която крепеше пенснето му за щръкналите му уши, и се направи на засегнат.

— Това не е тонът, който бих искал да чувам от устата на стар приятел, Корки. Когато стигна дотам, ще видиш, че моят акт спрямо брошката на леля ми Джулия си беше съвсем нормален, почтен бизнес. Как иначе щях да купя половината куче?

— Какво?

— Не ти ли казах за кучето?

— Не.

— Не може да не съм ти казал. Това е в основата на всичко.

— Е, не си.

— Май започнах да ти разказвам не откъдето трябва — заключи Юкридж. — Съвсем те обърках. Хайде да започнем от началото.

Тоя тип, Джо Адвоката (рече Юкридж), е букмейкър, с когото съм имал вземане-даване от време на време, но до следобеда, за който става дума, никога не сме били близки. Случвало се е да спечеля някоя и друга лира от него и той да ми прати чек или той да спечели някоя и друга лира от мен и аз да ида в офиса му и да го попитам може ли да почака до следващата сряда. Но никога не сме били в комбина, така да се каже, до онзи следобед, когато случайно го заварих в кръчмата на Бедфорд стрийт и той ме покани на чаша от доброто старо пиво.

Е, момко, знаеш не по-зле от мен, че има моменти, когато чаша от доброто старо пиво може да промени света, така че приех от все сърце.

— Прекрасен ден — рекох.

— Да — поклати глава оня. — Искаш ли да спечелиш една камара пари?

— Да.

— Слушай тогава. Нали знаеш купата „Ватерло“. Ясно? Един мой клиент погаси дълга си с кучето, което ще спечели купата. За него се пази тайна, но от мен да знаеш, че то ще е победителят. И тогава какво? Е, тогава това ще значи нещо. Ще стане ценно. Ще поскъпне. Ще струва куп пари. Ясно? Какво ще кажеш да купиш половин дял от това куче?

— Много добре.

— Тогава е твое.

— Но нямам никакви пари.

— Искаш да кажеш, че не можеш да намериш някакви си въшливи петдесет лири?

— Не мога да намеря и пет дори.

— Да му се не види! — възкликна оня.

И като ме погледна отчаяно, като баща, огорчен от любимия си син, той довърши чашата си и излезе на Бедфорд стрийт. А аз си отидох вкъщи.

Както можеш да се досетиш, на път към Уимбълдън си размърдах мозъка. Единственото нещо, което никой не може да каже за мен, Корки, е, че ми липсва широкият поглед, който разпознава пътя към успеха. Има ли някакъв шанс, веднага го подушвам. А тука имаше и го знаех. Но въпросът беше как да се сдобия с необходимия капитал. Цял живот все в това съм се препъвал. Де да ми даваше някой по шилинг всеки път, когато изпускам шанса си да стана милионер поради липса на необходимия капитал.

Какви източници бих могъл да използвам? — ето този въпрос си задавах. Ако си изиграя добре картите с Джордж Тъпър, обикновено получавам петарка, а що се отнася до теб — ако става дума за няколко шилинга или половин лира, с радост би се включил. Но петдесет лири! Крупна сума, момко! Проблемът трябваше да се обмисли добре и аз му посветих цялата сила на своя ум.

Колкото и да е странно, единственият източник на средства, който никога не ми е бил в помощ, се оказа леля Джулия. Както знаеш, тя има странни и превратни идеи за парите. По някакви си там причини никога не ми пуска и цент. И все пак точно леля ми Джулия

беше тази, която реши въпроса. В тия неща, Корки, има съдба, както се казва, някакво провидение.

Когато стигнах Уимбълдън, я заварих да си стяга багажа. На следващата сутрин заминаваше на една от нейните обиколки, за да чете лекции.

— Стенли — рече ми тя. — Бях забравила. Искам утре да наминеш към „Мъргатройдс“ на Бонд стрийт и да ми вземеш диамантената брошка. Дала съм я на поправка. Донеси я и я сложи в чекмеджето на бюрото ми. Ето ти ключа. Заклучи чекмеджето и ми прати ключа с препоръчано писмо.

И така, както виждаш, всичко се подреждаше както си му е редът. Много преди леля ми да се върне, купата „Ватерло“ ще е спечелена, а аз ще се къпя в пари. Всичко, което трябваше да направя, бе да си извадя дубликат от ключа, за да мога да върна брошката, когато я освободя от заложната къща. Не виждах никакъв недостатък в моя ювелирен план. Изпратих леля ми на гара „Юстън“, изприпках до „Мъргатройдс“, взех брошката, изприпках до заложната къща, зложих я и си излязох за пръв път от много седмици в стабилно финансово състояние. Позвъних на Джо Адвоката по телефона, сключих сделката за кучето и ето че вече бях сложил крак на първото стъпало по стълбицата към сполуката.

Но тоя свят, Корки, поднася изненади. Това е истината, която се опитвам да втъпя на всяка млада глава, навлизаща в живота — че тоя свят поднася изненади. След два дни икономът дойде при мен в градината и каза, че някакъв джентълмен желае да говори с мен по телефона.

Винаги ще помня този момент. Беше прекрасна, спокойна вечер, а аз седях под едно бухнало дърво и главата ми беше пълна с розови мисли. Слънцето залязваше с ореол от злато и пурпур; малките птички цвърчаха до полуда; а аз бях преполовил най-сладкото уиски със сода в живота си. Помня, че минута преди Бакстър да дойде, си мислех колко мирен, чудесен и съвършен е тоя свят.

Отидох на телефона.

— Ало! — чух глас.

Беше Джо Адвоката. А Бакстър ми каза, че бил джентълмен.

— Чуваш ли ме? — каза оня тип Джо.

— Да.

— Слушай.

— Какво?

— Слушай. Нали знаеш за онова куче, което ти казах, че ще спечели купата „Ватерло“?

— Да.

— Е да, ама няма.

— Защо?

— Защото умря.

Не се срамувам да ти кажа, Корки, че ми се подкосиха краката. Да, на твоя стар другар му се подкосиха краката.

— Умря!

— Умря.

— Не искаш да кажеш, че е умряло, нали?

— Напротив, искам.

— Тогава какво ще стане с моите петдесет лири?

— Ще ги задържа.

— Какво!

— Естествено, че ще ги задържа. Закупената стока не може да се върне в неживо състояние. Свършен факт. Знам си закона. Затова момчетата ме наричат Джо Адвоката. Но ще ти кажа какво мога да направя. Изпрати ми писмо, че се отказваш от всичките си права върху кучето, и ще ти дам петарка. Това си е чист грабеж, но аз съм си такъв... Джо с голямото сърце, това съм аз. Е, друго няма.

— От какво умря кучето?

— От пневмония.

— Изобщо не вярвам, че е умряло.

— Не вярваш на моята честна дума?

— Не.

— Е, можеш да дойдеш в кучкарника ми и сам да се увериш.

И така, отидох и видях останките. Нямаше съмнение, кучето беше предало Богу дух. Затова написах писмото, взех си петарката и се върнах в Уимбълдън да ближа рани и да се опитам да сглобя парчетата от разбития си живот. Защото е лесно да разбереш, Корки, че точно така си беше. Леля Джулия скоро щеше да се върне и да си поиска брошката и макар че съм й кръв и плът и някога ме е подрусвала на коленете си, не можех да си я представя да понесе хладнокръвно

новината, че съм заложил бижутото, за да купя половин дял от едно умряло куче.

А на следващата сутрин довтаса мис Анджелика Вининг, поетесата.

Това е едно мършаво същество със зъби като тесли, което беше идвало на обяд веднъж-дваж в къщата на леля ми. Големи дружки.

— Добро утро — рече тая напаст, ухилена. — Какъв възхитителен ден! Човек направо се чувства сред природата, нали? Толкова близо до сърцето на Ситито, а можеш да усетиш свежия въздух, който липсва в Лондон. Дойдох за брошката на леля ти.

Заковах се с ръка върху пианото.

— Какво, какво?

— Днес са танците в клуба „Мастило и писалка“ и аз се обадох на леля ти, за да я помоля да ми заеме брошката. Тя ми писа, че може. В писалището ѝ е.

— Което за жалост е заключено.

— Леля ти ми прати ключа. В чантата ми е.

Тя отвори чантата си, Корки, и в този момент моят ангел пазител, който през последната седмица си беше мързелувал по гръб, показва неочаквана бързина. Вратата беше отворена и оттам се вмъкна един от пекинезите на леля ми. Нали ги помниш, Корки? Веднъж ги домъкнах, за да отворя училище за кучета.

Животинчето се ококори срещу дамата, при което тя направо се разтопи.

— О, сладурчето ми! — бълбукаше мършавият върколак.

Остави чантата си и се наведе над кучето. То се опита да ѝ се изплъзне, но тя го беше стиснала кръвнишки.

— О, душичката ми! — гукаше му.

И както си беше с гръб към мен, Корки, бръкнах в чантата, намерих ключа, пъхнах го в джоба и ни лук ял, ни лук мирисал.

След малко тя се сепна.

— Е, трябва да бързам. Взимам брошката и хуквам — и тя затършува в чантата. — О, Боже! Загубила съм ключа!

— Много лошо — поклатих глава аз. И продължих, за да я успокоя: — Но защо ѝ е на една прекрасна девойка бижу? Най-голямото ѝ бижу са нейната младост, нейната хубост.

Тръгна добре, но не съвсем.

— Не — отсече тя. — Трябва да взема брошката. Наумила съм си го. Ще разбием чекмеджето.

— Не мога и да си помисля такова нещо — казах твърдо. — Тук аз отговарям за всичко. Не мога да троша мебелите на леля ми.

— О, но...

— Не.

Е, момко, тук последва една твърде мъчителна сцена. В ада няма толкоз ярост, колкото в обидена жена, е казал поетът, камо ли пък жена, която иска една точно определена брошка и не ѝ се позволява да я вземе. На раздяла отношенията ни бяха като на айсберга с потъващия „Титаник“.

— Ще пиша на мис Юкридж и ще ѝ кажа точно какво се е случило — изсъска усойнически поетесата, спирайки на външната врата.

После отпраши, като ме остави отмалял и разтревожен. Такива неща направо му изпиват силите на човек.

Разбрах, че нещо трябва да се направи, при това бързо. Трябваше отнякъде да набавя петдесет лири. Но към кого да се обърна? Моят кредитен рейтинг, Корки — и това ти го казвам честно като на стар приятел — не е добър. Не, не е добър. В целия свят, изглежда, имаше само един човек, който в краен случай може да бъде накаран да ми даде петдесет лири, и това беше Джо Адвоката. Забележи, не казвам, че разчитах на него. Но ми се струваше, че ако в гърдите му тупти сърце, а не камък, би могъл с няколко красноречиви слова да бъде убеден да помогне на един партньор да се измъкне от кашата.

Във всеки случай той беше единственият ми шанс, така че позвъних в офиса му и като разбрах, че на следващия ден ще бъде на надбягванията в Люис, взех един ранен влак в тази посока.

Е, Корки, трябваше да си го знам. Съвсем логично е, че ако в гърдите на човек тупти сърце, той не става букмейкър. Стоях до тоя тип, Джо Адвоката, от началото на надбягванията в два часа до края в четири и половина и го гледах как трупа купища пари от всякакви балами, докато чантата му се наду като балон. Но като го помолих за заем от някакви си кирливи петдесет лири, той даже не ме и погледна.

Не можеш ги разбра тия мошеници, Корки. Ако щеш ми вярвай, основната причина, поради която той не искаше да ми даде тая дребна сума, беше страхът му какво ще си кажат другите, като разберат.

— Да ти заема петдесет лири? — викна той потресен. — Кой, аз? Нали ще ме вземат за последното муле, ха, ако ти дам петдесет лири!

— Има ли значение за какво ще те вземат?

— Всички ще рекат, че съм мекушав тъпак.

— На човек от твоята категория не му пука какво говорят другите за него — навивах го аз. — Ти си над тях. Можеш да си позволиш да ги презираш.

— Каквото и да казваш, не мога да си позволя да заемам петдесет лири на когото и да било. После цял живот ще ми го натякват.

Просто не разбирам тоя ужас от общественото мнение. Жива болест. Казах му, че ще запазя сделката в пълна тайна — и даже, ако мисли, че ще е по-сигурно, няма да го записваме никъде, но не, нищо не можа да го убеди.

— Ще ти кажа какво мога да направя — каза той накрая.

— Двадесет лири?

— Не, не двадесет лири. Даже не и десет. Нито пък пет. Нито една. Но ще те закарам утре с моята кола до Сандаун, ето това ще направя.

От начина, по който приказваше, човек би си помислил, че ми прави най-голямата услуга, която можеш да направиш на ближния си. Изкушавах се да отхвърля предложението с безмълвно презрение. Единственото, което ме накара да приема, бе мисълта, че ако в Сандаун има такъв успешен ден както в Люис, по-добрата му половина може да вземе надмощие в последния момент. Искам да кажа, дори и един букмейкър трябва да има мигове на човеколюбив и ако такъв навестеше Джо Адвоката, то аз исках да съм му подръка.

— Тръгваме отгук точно в единадесет. Ако не си готов, потеглям без тебе.

Този разговор, Корки, се проведе в бара на „Впряг и карета“ в Люис и след като изрече последните думи, Джо хукна да си върви. Аз останах да пийна още едно, тъй като имах нужда от него след провала на преговорите, и човекът зад бара изведнъж се разприказва.

— Тоя, дето излезе, беше Джо Адвоката, нали? — рече и се закиска. — Голям хитрец.

Не бях много на кеф да си прекарвам времето в обсъждане на тип, който не би заел на стария си партньор сума като петдесет лири, затова само кимнах.

— Чу ли най-новото за него?

— Не.

— Голям хитрец е тоя Джо. Имаше едно куче за купата „Ватерло“ и то взе, че пукна.

— Знам.

— Е, ама на бас, че не знаеш какво направи тоя гявол. Някои от момчетата тъкмо бяха тука и си приказваха за това. Той го разиграл на лотария.

— Как така го разиграл на лотария?

— Разиграл го на лотария за по двадесет лири билетът.

— Но то беше мъртво.

— Вярно. Но не им казал. Нали ти викам, голям гявол.

— Но как може да разиграе на лотария мъртво куче?

— Защо да не може. Никой не знаеше, че е мъртво.

— Ами оня, който изтеглил печелившия билет?

— А! Е, на него, естествено, трябвало да каже. Тъкмо му върна парите. И пак си остана с неколкостотин лири в джоба. Гяволът му с гявол.

Усещал ли си някога, Корки, онова ужасно чувство, че всичките ти идеали са се разбили на пух и прах и са те оставили в един свят на непрогледна тъмнина, в която е невъзможно да се довериш на ближния даже за секунда? Какви ги дрънкаш, как така леля ми сигурно често се чувства така? Не мога да търпя такива намеци, Корки. Винаги, когато съм имал възможността да свия нещо от нея, то е било най-добросъвестно, с цел да набавя някой честен капитал за основа на голям бизнес.

Това тук беше съвсем различна работа. Тоя демон в човешки лик не е мислил за никого освен за себе си. Малко му били петдесет лири от мене, за които се беше залепил като пощенска марка, ами ме излъга срещу пет лири да се откажа от всички права върху умрялото куче, за което е знаел, че ще му донесе няколко стотака. Честно ли е това? Справедливо ли е?

И най-ужасното беше, че не можех нищо да направя. Даже не можех да го упрекна. Всъщност можех — но какво от това. Всичко, което ми оставаше, беше да си спестя парите за влака, като приема да ме откара с колата си.

Длъжен съм да ти призная, Корки — и нека това ти покаже как моралният облик на човек упада, когато контактува с типове от неговата категория, — та дължен съм да ти призная, че тази нощ имаше моменти, когато ме блазнеше мисълта да бръкна в оная негова чанта, ако ми се предостави възможност по време на пътуването. Но после реших, че този план не ми подхожда. Каквито и загуби да съм претърпял, поне ръцете ми да останат чисти. Освен това изглеждаше съвсем невероятно да се отвори такава възможност.

И, естествено, на следващата сутрин, когато тръгнахме, забелязах, че беше набутал чантата между себе си и вратата, напълно недостижима за ръцете ми. Ето такъв тип е тоя Джо.

Колко странно е, Корки, че като че ли сме обречени никога да не можем да се насладим на живота докрай! Без съмнение това е с някаква цел, за да ни извиси и да ни приготви за бъдещия живот, но все пак е досадно. Вземи моя случай. Страшно обичам да се возя в кола, а обстоятелствата така се подреждат, че само от време на време мога да си го позволя. И ето ме сега, в такъв прекрасен ден за шофиране, летях по широкия път, а не можех да му се насладя.

Защото има моменти, момко, когато човешкото сърце не може да се възрадва. Как да се веселя в настоящето, като миналото е агония, а бъдещето — черно мастило? Всеки път, когато се опитвах да отклоня мислите си от мошеническата постъпка на човека до мен, те се насочваха към бъдещето и се спираха на разговора, който скоро щеше да се състои между мен и леля ми. Тъй че фактът, че денят е прекрасен и аз се возя на аванта, ми беше напълно безразличен.

Пърпорехме си ние покрай красиви места. Слънцето си светеше в небето, птичките си чуруликаха в дърветата покрай пътя, моторът на колата си бръмчеше напевно.

И тогава, доста неочаквано, забелязах, че моторът не бръмчи толкова напевно. Беше започнал да тропа. После се чу пращане и откъм радиатора плъзна дим.

Джо отпрати няколко уместни забележки по адрес на она в хотела, който забравил да му сложи вода в радиатора.

— Можеш да наточиш от оная къща — посочих му аз.

Надолу по пътя имаше самотна къща сред дърветата. Джо спря колата и слезе.

— Аз ще остана и ще ти пазя чантата — рекох му. Нямаше смисъл да се държа като грубиян.

— Не, няма. Ще я взема със себе си.

— Ще ти пречи, ако трябва да носиш и кофа с вода.

— Нали ще ме вземат за последния идиот, ха, да си оставя чантата при тебе?

Не знам какво ме разстрои повече — отвратителната липса на най-обикновено доверие или абсурдното му съблюдаване на чуждото мнение.

Тоя тип, изглежда, живееше в непрекъснат страх да не би някое негово действие да го направи за смях.

А точно след две минути така се изложи, че повече от това здраве му кажи.

Тази къща, Корки, беше отделена от шосето с желязна ограда. Джо бутна вратата и влезе в градината. И тъкмо се насочи към задния вход, когато изведнъж иззад ъгъла притича куче.

Джо спря и кучето спря. Стояха така около секунда и се изяждаха с очи.

— Гъррр! — изръмжа Джо.

Сега забележи, у това куче нямаше нищо, което да те разтревожи. Вярно, беше възголямо и въртеше очи, но от пръв поглед ми стана ясно, че е от ония приятелски настроени мелези, които, ако си печен, срещаш с весело подсвирване и подритване в ребрата, без дори да се замислиш. Но Джо изглеждаше неспокоен.

Кучето скъси разстоянието с една крачка. Мисля, че искаше да подуши Джо, макар че бих могъл да му кажа като на приятел, че от това няма да има нито полза, нито удоволствие.

— Марш оттук! — викна Джо.

Кучето пристъпи напред. После излая, при това доста колебливо. Джо обаче, изглежда, съвсем си глътна езика. Вместо да се опита да успокои песа, той взе камък и го хвърли по него.

Е, не можеш да направиш това с непознато куче в собствената му градина.

Чантата беше тази, която спаси Джо. Това показва докъде може да стигне човек от страх. Корки, и ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам. Но истината е, че когато кучето започна да скача към него с доста явни намерения, от което мед ми капна на сърцето,

Джо Адвоката хвърли един поглед през рамо към портата, реши, че няма да успее, и като нададе пронизителен писък, запрати няколко стотака в банкноти по животното. Чантата го уцели право по гърдите, заплете се в предните му лапи и го задържа в изправено положение. И докато то се опитваше да се освободи, Джо се сурна към портата като прасе към копаня и я затръшна след себе си.

Едва тогава, изглежда, осъзна какво малоумно магаре е бил.

— Мътните да го вземат! — изруга той.

Кучето остави чантата и дойде до оградата. Пъхна муцуната си между преградите колкото можа и издаде звук като от саксофон.

— Е, сега оплете конците — рекох му.

Така си беше и да ти кажа, Корки, стана ми кеф. От сърце се зарадвах, че човек, който се перчи с находчивост, е способен на такава абсолютно малоумна постъпка. Ето го гадняра на гаднярите, на когото всички се възхищаваха заради тънката му хитрост — освен ако не са имали бизнес с него — да вземе да се срине като жалка дрипа при първата криза, в която се налага да покаже грам интелигентност. Позволи си да бъде воден за носа от един прост представител на животинския свят и аз не изпитах към него никакво съчувствие.

Както и да е, не му го казах. Човек трябва да бъде дипломатичен. Още не бях изгубил всяка надежда да взема този заем, а една непредпазлива дума би имала пагубен ефект върху преговорите.

— И какво да правя сега? — попита Джо след обичайните за такава ситуация ругателни изрази.

— Викни му — предложих аз.

И той викна. Но никакъв резултат. Истината е, че гласните струни на букмейкърите не са в завидно състояние след един ден на хиподрума и за жалост гласът му хриптеше. Освен това собственикът на къщата явно беше от ония, които орат в полето и сеят майката земя, и по всичко личеше, че точно сега оре и сее майката земя някъде далече.

Джо започна да се ядосва.

— Мътните го взели! — изгъгна и в тона му долових набъбващи сълзи. — Хубава работа! Вече закъснявам и ако не стигна до Сандаун навреме за първото надбягване, куп пари ще отидат на вятъра.

Сигурно няма да повярваш, Корки, но едва в този момент погледнах на нещата от този ъгъл. Думите му ме наведоха на съвсем

различни мисли. Естествено, сега осъзнах, че светът е пълен с ахмаци и всяко изпуснато надбягване за един букмейкър означава купища пари на вятъра. Сандаун гъмжеше от потенциални губещи и всички чакаха да си дадат парите на Джо. А ако той не е там, какво ще стане? Все на някого трябва да ги дадат, така че това ще бъде някой от конкурентите му в занаята. Почувствах, че ме огрява светлина.

— Слушай — рекох му, — ако ми дадеш петдесет лири, ще вляза и ще ти извадя чантата. Не ме е страх от кучето.

Той не отговори. Изгледа ме, после изгледа чантата. Виждах, че обмисля предложението. В този момент обаче късметът ми ме напусна. На кучето явно му доскуча, мръдна с нос и препусна обратно към ъгъла на къщата. Джо едва го изчака и като прецени, че това е моментът, отвори вратата и хукна към чантата.

Е, Корки, ти ме познаваш. Винаги нащрек. Винаги съобразителен. На шосето имаше прът и ми трябваше само секунда да скоча и да го грабна. Издрънчах с все сила по железната ограда. И ето ти го оня ми ти пес — изхвъркна отново, като че ли го бях дръпнал с въже. Тук Джо трябваше да си плюе на петите светкавично и той го стори. Беше въпрос само на някакви си сантиметри.

Това го вбеси и му трябваше известно време, за да излее сърцето си под формата на попържни.

— Петдесет лири — формулирах условието си лаконично, когато млъкна най-накрая.

Изгледа ме. После кимна. Не казвам, че кимна много сърдечно, но кимна. Така че аз отворих вратата и влязох.

Песът скочи към мене с лай, но знаех, че това си е чисто перчене, и му го казах право в очите. Наведох се и го потупах по корема, а то вдигна лапи на раменете ми и в знак на признателност ме лизна по бузата. После хванах главата му и я разклатих наляво-надясно, а разчувстваното добиче захапа ръката ми и я гризна нежно. Приключвайки церемонията по побратимяването, го обърнах по гръб и го погладих по гърдите. Когато любезностите свършиха, станах и се огледах за чантата.

Беше се изпарила. Вдигнах изпитателен поглед. Онова срамно петно върху челото на човешката раса, Джо Адвоката, стоеше отвън и галеше възделения атрибут като бебе. Не че такъв злокобен тип ще вземе да гали бебе, естествено. По-вероятно е да го изрита отзад по

нежното дупе и най-безмилостно да му строши порцелановата касичка, за да се докопа до сиромашките му петачета. Докато съм бил с гръб, укротявайки звяра, Джо подло се е примъкнал и е похитил чантата.

Имах мрачното предчувствие, че сделката ни е провалена, но весело показах два реда зъби.

— В едри банкноти — рекох му.

— Ъ? — дигна рамене подлецът му с подлец.

— Бих предпочел петдесетте си лири в едри банкноти. Заемат по-малко място в джоба.

— Какви петдесет лири?

— Ония, които щеше да ми дадеш, за да ти измъкна чантата.

Той зяпна.

— Е, дявол да го вземе! Това ми хареса! Кой измъкна чантата, ти или аз?

— Аз укротих кучето.

— Ако ти искаш да си губиш времето, като си играеш с кучета, то си е твоя работа. Ще бъда последният глупак, ако ти дам петдесет лири за това, че си си поиграл с песа. Но ако толкова ти се харесва, давай, поиграй си, докато ида да намеря вода от ония къщи там.

Злодей. Това, Корки, е точното определение. Стори ми се, че в този момент тоя тип ми позволи да надзърна в душата му и тя изглеждаше като затворническо подземие в безлунна нощ.

— Хей, я чуй — започнах, но той беше тръгнал.

Не знам колко дълго съм стоял така. Но макар че ми се стори цяла вечност, не може да е било много, защото Джо още не се беше върнал с водата. В сърцето ми се прокрадна слаба надежда, че може да е срещнал друго куче в някоя от ония къщи и сега да е наръфан от глава до пети. И тогава чух стъпки.

Огледах се. Някакъв човек вървеше към мен.

— Това твоята къща ли е? — попитах.

Имаше вид на селянин, с гъста брада и рипсени панталони, пристегнати с връв на коленете. Той приближи и се загледа в колата. После огледа мен и после пак колата.

— А? — рече. Май беше малко нещо глух.

— Това твоята къща ли е?

— Аха.

— Спряхме да вземем малко вода.

Каза, че нямал рода. Обясних му, че не съм си го и помислил.

— Вода!

— А!

— Но тук нямаше никой. Моят спътник отиде до другите къщи.

— Аа — кимна мъжът.

— Не можа да вземе от кучето.

— А?

— Кучето, кучето.

— Да вземеш кучето? Може, имаш го за пет шилинга.

И преди съм ти казвал, Корки, добре ме познаваш. Ясно ти е, че някой ден ще спечеля голямо богатство и ще прекарам остатъка от живота си в охолство, и то само защото притежавам оная необикновена способност, дадена на избрани, да хващам шанса за ушите, когато ми се предостави. Един обикновен глупчо като тебе — казвам го с най-добри чувства — без съмнение при тази ситуация би повишил глас, за да обясни на брадатия, че е изпаднал в заблуждение.

Но аз сторих ли го? Не, ни най-малко. Защото още докато говореше, една идея ми избухна в главата като авиационна бомба.

— Дадено! — викнах аз.

— А?

— Ето ти петте шилинга. Свирни на кучето.

Той свирна и кучето доприпка. И като помасажирах дружески ребрата му, го хванах, натиках го в колата и затворих вратата. Точно тогава видях Джо Адвоката. Ситнеше по пътя с голяма кофа и лискаше вода в краката си.

— Ето, донесох — рече той пъхтейки.

Мина откъм радиатора, отви капачката и започна да налива водата, когато кучето изляя. Джо вдигна глава, видя го и изпусна кофата — за щастие върху панталона си.

— Кой пъхна това псе в колата?

— Аз. Току-що го купих.

— Тогава го изведи, дявол да го вземе.

— Но аз ще си го водя у дома.

— Не и в моята кола.

— Е, добре, мога да ти го продам, а ти го прави каквото знаеш.

Той започна да проявява нетърпение.

— Не искам да купувам никакви кучета.

— И аз не исках, докато ти не ме нави. И не виждам от какво се оплакваш. Кучето е живо. Онова, което ти ми продаде, беше мъртво.

— Колко искаш за него?

— Сто лири.

Той се олюля.

— Сто лири?

— Толкоз. И не казвай на момчетата, защото ще ме вземат за последния глупак.

Той се опита да ме убеди.

— Сто и петдесет — прекъснах го. — Цената се качва.

— Хей, стой, стой, стой! — викна Джо.

— Ще ти кажа какво ще направя и това е твърдо предложение. Сто лири, ако ги платиш на момента. След това цената скача.

Корки, старче, в живота си съм измъквал различни суми от различни хора — някои са давали с радост от многото, което имат, други са правели кисели физиономии. Но нито веднъж в цялата си кариера не съм срещал тип, който да се държи така, както тая стипца Джо Адвоката. Той е един такъв късоврат и в първия миг ми се стори, че кръвното му налягане ще му дойде много. Изчерви се като пуяк с апоплексия, а устните му започнаха да мърдат, като че се моли. Но най-накрая бръкна в чантата и преброи парите.

— Благодаря — рекох. — Е, много ти здраве.

Той, изглежда, чакаше нещо.

— Довиждане — повторих. — Не искам да те обидя, драги, но се отказвам от компанията ти. Почти стигнахме цивилизацията и всеки момент някой приятел може да ме види в колата ти, а това значително ще урони престижа ми. Ще вървя пеш до най-близката гара.

— Но, по дяволите...

— Сега пък какво?

— Няма ли да смъкнеш това куче от колата? — попита той, като описа точно какво според него било кучето. Прибави още и няколко негативни забележки по мой адрес.

— Кой, аз? — вдигнах рамене. — Защо? Аз просто ти го продадох. Моето участие в сделката приключи.

— Но как ще стигна до Сандаун, ако не мога да се кача в колата си?

— Защо искаш да стигнеш в Сандаун?

— Ако закъснея, куп пари ще отидат на вятъра.

— Аа? Значи ще си готов да платиш добре, ако някой ти помогне да стигнеш. Нямам нищо против да ти протегна ръка, ако си струва. Ваденето на кучета от коли е тясно специализирана професия и ще трябва да настоявам за екстрена цена. Да речем, петдесет лири за тая квалифицирана услуга?

Той взе да го усуква, но аз го отрязах.

— Да или не, твоя воля. Мене ми е все тая.

Тук той извади уговорената сума, а аз отворих вратата и повиках кучето. Джо скочи вътре и отпраши, без да каже дума. И повече, Корки, ни вест, ни кост от него. Нито съм го виждал, нито бих искал. Голям негодяй, Корки. Мошеник. По-добре да си стои надалече.

Заведох кучето до къщата и извиках брататия.

— В крайна сметка реших, че не го искам — рекох му. — Можеш да си го вземеш.

— А?

— Не искам това куче.

— Аа! Е, ама няма да ти върна петте шилинга.

— Господ да те поживи, драги ми селянино — ухилих се аз и го потупах сърдечно по гръдния кош. — Вземи си го и да си ми жив и здрав. Аз такива грошове хвърлям с прашка по врабчетата.

Той измуча „Аа“ и отмина, а моята персона се отправи да търси гара. И както вървах, си пеех, Корки. Да, старче, така както си вървеше през полята, твойт стар приятел извиваше трели като същи славей.

На следващия ден се отбих в заложната къща, извадих нужната сума, върнах си брошката и я заключих в чекмеджето на писалището.

А на сутринта леля ми се появи с едно такси и като му отброи дължимото, ме повика в библиотеката, приковавайки ме с изгарящия поглед на недоспал змей.

— Стенли!

— Казвай, лельо.

— Стенли, мис Вининг ми се оплака, че си отказал да й дадеш диамантената ми брошка.

— Съвсем вярно, лельо Джулия. Тя искаше да разбие чекмеджето ти, но аз не исках и да чуя.

— И да ти кажа ли защо?

— Защото тя беше изгубила ключа.

— Нямам предвид това и ти много добре го знаеш. Да ти кажа ли защо не си й позволил да разбие чекмеджето?

— Защото се грижа съвестно за твоята лична собственост.

— Така ли? По съм склонна да мисля, че е било, защото си знаел, че брошката не е там.

— Не разбирам.

— Аз обаче разбрах в момента, в който получих писмото на мис Вининг. Всичко ми стана ясно. Ти си заложил брошката, Стенли! Познавам те като петте си пръста.

Вдигнах глава.

— Не можеш да ме познаваш като петте си пръста, лельо Джулия — рекох хладно, — щом като имаш такова мнение за мен. И позволи ми да кажа, докато сме още на тая тема, че подозренията ти са недостойни за една родна леля.

— Я не ми приказвай кое е недостойно и кое не. Отвори чекмеджето.

— Да го разбия?

— Разбий го.

— С ръжен?

— С каквото искаш. Но трябва да бъде отворено, сега и пред очите ми.

Погледнах я високомерно.

— Лельо Джулия, нека изясним това. Искаш от мен да взема ръжен или някой друг тъп метален инструмент и да разбия това писалище?

— Искам.

— Помисли добре.

— Мислила съм колкото трябва.

— Така да бъде! — отсякох.

Взех ръжена и се залових с писалището така, както може би и най-безжалостният дървесекач не би се заловил. И там, искряща сред останките, лъсна брошката.

— Лельо Джулия — обърнах се към нея, — малко доверие, малко доброта, малко вяра и цялото това опустошение можеше да се избегне.

Тя едва преглътна.

— Стенли — рече накрая, — бях несправедлива с теб.

— Беше.

— Аз... аз... въ... съжалявам.

— И има за какво, лельо Джулия.

Та така, Корки, сграбчих изгодния момент и сега леля ми се разтапя от угризения под моя железен ботуш. Колко дълго ще остане в това положение, никой не знае. Но засега аз съм нейният синеок ангел и трябва само да дам воля и на най-дребната си прищявка, за да я накарам да подскочи метър и половина и да хукне да я изпълнява. Така че, когато казах, че искам да те поканя тука на вечеря, тя направо се ухили. Хайде, да вървим в библиотеката, старче, и да изпафкаме по една пура. Специални са, поръчах да ми ги пратят от онуй място на „Пикадили“.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БИЛСЪН БИЯЧА

— Харесвам ги — каза Юкридж.

— Не може да бъде.

— Да, харесвам ги. Господ да им пази сливиците, това е. Аз съм „за“.

Говорехме за говорящите филми. Преговорите с киното за един мой роман се бяха провалили тази сутрин и аз казвах на Юкридж, мой гост за обяд, че на никого не му пука, разбира се, но е жалко — ако погледнем в общ план, — че не се полагат никакви усилия да се издигнат нещата на едно по-високо артистично ниво. Благодарение на тази късогледа политика да не се осигурява най-добрият наличен материал, изтъкнах аз, говорящите филми ще си останат, така да се каже, в тинята и са на път да си спечелят само освиркване и неодобрение. Всъщност...

В този момент Юкридж каза, че ги харесвал, и мен ме доядя. Книгите по етикет не казват нищо по въпроса, но със сигурност има едно неписано правило за истинския джентълмен, че човек, който набива пържолите на другия, трябва да приема мнението на домакина си с тактично съгласие.

— Знам, Корки, драги ми друже, че се чувстваш малко обиден...

— Нищо подобно. На човек му е напълно безразлично дали ония типове му купуват творбите или не. Хич не ми пука даже...

— ... но имам слабост към говорящите филми. Преди няколко години ме измъкнаха от голяма беда.

— Не може да е било чак преди толкова много. Пуцините му с пуцини, нали се появиха съвсем скоро?

— Филмът, който ми спаси живота, беше един от първите. И не беше изцяло говорещ, доколкото си спомням. Само някъде по средата се мъдреше един откъс със звукови ефекти.

— Трябва да е бил „Джаз-певецът“.

— Може. Не си спомням името. По онова време не обръщах много внимание на нищо, тъй като умът ми беше изцяло погълнат от

оня нехранимайко, Билсън Бияча. Нали не си забравил Билсън Бияча, Корки?

Съвсем не. Бияча беше боксьор тежка категория, когото Юкридж изкопа отнякъде и на когото после в продължение на година и нещо с прекъсвания беше ангел хранител под формата на мениджър. В което начинание планове на моя приятел биваха непрекъснато осуетявани от злощастния темперамент на подопечния му. Несравним боксьор беше този Билсън, удостоен от природата с мускули на африкански бивол и с ум на хамата кокошка. Странна птица. Имаше навика да изпитва жалост към противника някъде около средата на втория рунд или пък да получи знак от Бога в навечерието на мача и да откаже да се бие. Това твърде усложняваше нещата за неговия мениджър.

— Често съм се питал какво стана с него — рекох аз.

— О, ожени се за онова негово момиче — Флоси, барманката. Надявам се, че я карат добре някъде в Уайтчапъл. Всичко това се случи, когато още беше ерген. Тогава живеех с леля ми, беше ме прибрала отново след последното провинение. Ето защо имах възможност да предоставя градината ѝ за един следобед на оня фолклорен танцов състав.

— За какво?

— Една сутрин видях случайно обявата им във вестника. Фолклорен танцов състав на Норт Кенсингтън — така се наричаха. Предлагаха заплащане за някое място, не много далече от центъра, където да проведат годишното си празненство. Не може да не си ги чувал, Корки. Тоя свят е пълен с всякакви особняци. Тези си връзват хлопатарите на кръста и танцуват стари селски танци. В повечето случаи си го правят някъде насаме, но веднъж в годината явно нарушават усамотението и търсят арена на открито. И коя е по-удобна, запитах се аз, от живописната градина на „Кедрите“, Уимбълдън Комън, при условие че в момента бях позакъсал с парите.

— Ами леля ти?

— Искаш да кажеш какво е било мнението ѝ цял взвод танцьори да лудуват и да рият с копита добре поддържаната ѝ градина? Виждаш ли, момко, с обичайната си разсъдливост ти сложи пръст точно в сърцевината на въпроса. Леля Джулия би получила припадък само при мисълта за подобно нещо. За късмет обаче тя трябваше да замине на някаква обиколка, за да чете лекции. Така че, като взех предвид

програмата ѝ, реших, че имам основание да прескоча до главната квартира на приятелчетата и да спазарим сделката. Стана ясно, че шефът им е по-стиснат от умрял шотландец, но най-накрая се споразумяхме и аз си тръгнах с парите в джоба. Ставаше дума за десет лири, от които отчаяно имах нужда. И така, виждах бъдещето в розово.

— И после, естествено, леля ти се върнала най-неочаквано?

— Не. Тя не се върна. И защо? Защото изобщо не отиде, да я вземат мътните. Имало някакво объркване на датите и обиколката ѝ беше отложена. И друг път ми се е случвало. Едно от нещата, които тровят тоя свят, Корки, е, че ония отвратителни агенции за набиране на лектори си гледат работата през пръсти. Няма тук система. Няма ред. Изпаднах в неприятната ситуация да уведомя шефа, че уговорката отива на кино и неговите хора трябва да си тропкат хорцата на друго място.

— И той как го прие?

— Лошо. Нали разбираш, за да туря ръка на мангизите му, бях наприказвал куп врели-некипели за красотите на лелината градина и мисля, че разочарованието е било жестоко. Той се размрънка, но нямаше какво друго да направи. Истинската беда беше, че сега, съвсем естествено, аз бях длъжен да върна парите.

— Искаш да кажеш, че той те заплаши с дранголника, ако не го сториш?

— Да, казахме си нещо подобно. И това, което особено усложняваше положението ми, беше, че парите вече ги нямаше. Похарчих ги всичките.

— Я ми кажи — запитах аз, — тази история щастливо ли завърши?

— О, да, завърши щастливо.

— Значи не отиде в пандиза?

— В пандиза? Какви ги говориш? Разбира се, че не отидох. Човек с моя ум и находчивост не попада току-така в мрачната тюрма. Въпреки че в следващите няколко дни сянката на килията висеше над главата ми като Дамоклев меч. Нали разбираш, за такава огромна сума като десет лири просто няма кого да извърънкаш. Джордж Тъпър, който винаги ме спасява, никога няма повече от петарка и за да я измъкнеш, обикновено трябва да използваш комбинация от хлороформ и форцепс. Колкото до останалите, като тебе например — те стават само за по

някой шилинг. Не, изглеждаше невъзможно да събера сумата. Ще попиташ, защо не обръснах най-коравосърдечно собствената си кръв и плът, леля ми Джулия.

— Не, няма да попитам.

— И с пълно право. Ако се бях опитал да измоля от леля ми Джулия, трябваше да ѝ разкрия всичко. А това би завършило моментално с най-коравосърдечен ритник от къщи. Между другото бедата да имаш писателка за леля е, че в такива ситуации гледа на нещата твърде професионално. Осведоми я, че ако не пусне парите, ще идеш зад решетките, и тя просто ще ти каже най-старателно да си водиш дневник, за да може после да го превърне в „Алистър Симс“, „Каторжникът“, „Изгубилите надежда“ или някоя подобна словесна помя. С други думи, никакво състрадание. Професионален поглед на обръгнал живодер. Напомни ми някога да ти разкажа... не, сега няма да се спирам на това. Та докъде бях стигнал?

— До това, че си щял да идеш в пандиза.

— Съвсем не. Отидох в една малка кръчмичка на „Странд“, където знам, че винаги мога да се отдам на мислене. А точно сега това наистина ми се налагаше. Тъкмо бях поръчал скромната си халба бира, когато видях Диксън Пердето.

— Кой е пък този?

— Един тип, който имаше голяма зала за бокс в Ийст Енд. Запознах се с него, когато се занимавах с Бияча, който често се е боксираше под неговото покровителство. Та той ме извика да ида при него и аз отидох. Тогава ми се стори, че късметът се обръща в моя полза, защото, ако беше дошъл десет минути по-късно, щях вече да съм платил бирата от собствения си измършавял джоб.

— Слушай — рече ми това приятелче Диксън, след като бяхме разменили обичайните любезности. — Още ли си мениджър на онова момче, Билсън?

Всъщност не бях помирисвал стария Бияч от близо цяла година и нямах никаква представа нито къде е, нито даже дали е жив, но нали ме знаеш, Корки. В определени моменти на безпаричие акълът ми е като бръснарско ножче. Ставам схватлив за девет села.

— Да — рекох на Диксън, без да ми трепне окото. — Още съм му мениджър.

— Как е той напоследък? — пита ме Диксън.

— Чудесно. Никога не е бил по-добре.

— Слушай тогава. Пийбълс Рунда трябва да се бие с Теди Банкс при мене следващия месец, но Теди си строши крака. Така че Билсън може да вземе мача, ако иска.

— Ще подпиша още сега — рекох му. И така, поискахме хартия и мастило и нахвърлихме договора. После побъбрихме и се разделихме — той остана да се налива с двойни уискита, а аз, с десет лири аванс в джоба, хукнах презглава към Норт Кенсингтън да се разплатя с шефа на нечифтокопитните и след това да претърся града за Билсън.

Сега няма да се връщам на целия тормоз и мъка, които преживях, за да намеря моя човек (продължи Юкридж) — обиколките из кръчмите, километрите, които навъртях пеш, но най-накрая го сгасших, при това в сговорчиво настроение.

Случи се така, че това, което му трябваше в момента, беше точно някакъв начин да припечели лесно пари. Онази негова барманка, Флоси, явно е опявала, че сватбеният ден все се отлага, и той искаше да вземе своя дял от наградата и колкото се може по-скоро да завлече момата в първото изпречило му се гражданско отделение. Така че подписа. А аз пък си отдъхнах с облекчение.

И все пак нещата не се оказаха толкова розови, колкото си го представях тогава. Бедата беше във формата. Ако Бияча има някакъв недостатък, той е, че гледа на тренировките като на една своеобразна веселба. Гласуваш ли му доверие да го оставиш сам, ще се хвърли да тренира за такъв жизненоважен двубой посредством целодневно наливане с бира и пушене на пури от по два пенса едната. Та проблемът беше как бих могъл аз, който открай време си живея в Уимбълдън Комън, да упражнявам зорко контрол и непрестанни грижи върху индивид, обитаващ затънтена едностайна дупка в Лаймхаус.

По този въпрос беше належащо да се помисли, и то яко. И тъкмо се канех да впрегна сивите си клетки в ярема на моето буйно въображение, когато пустият ми късмет отново ме изненада. Много странно нещо е това късметът. Вре се в миша дупка с месеци, после изведнъж се залепя за тебе като кучешки репей и не ще да си тръгне. Та в този труден момент какво ще вземе да се случи съвсем изневиделица? Ратаят в „Кедрите“ даде оставка по някаква си причина и леля ми ме прати в Бюрото за безработни да наема достоен заместник.

Това реши всичко. На следващата сутрин Билсън Бияча беше на работното си място. Развъртя се като фурия да си върши работата и на мене ми се стори, че най-накрая проблемите ми са се свършили.

Защото няма какво да го увъртаме, къщата на една неомъжена дама с прилежно поведение в Уимбълдън Комън е идеалният тренировъчен лагер за боксьор тежка категория, комуто предстои кървав мач с вадене на очи и изплюване на кътници като тиквени семки. Никъде няма по-свеж и ободрителен въздух от този в лелиния просторен парк. И още, къде ще намериш по-удобно място от Уимбълдън Комън за тичане? Ширналите се ливади просто канят боксьора да си нахлузи гуменките и да хукне като изоглавен под топлото слънце. Тури към това една благодатна градина, пълна с местенца, където от удобно клонче можеш да проведиш боксьорската круша, и ще видиш, че що се отнася до упражненията, едва ли биха могли да се намерят по-добри условия.

На всичкото отгоре „Кедрите“ са и тиха къща. Рано лягай — рано ставай — това е нашето мото. Тука ги няма ония продължителни вечери чак до малките часове, от които търбухът се провесва до петите, а персоналът дреме в кухнята до зори, за да разтреби остатъците. Всичко ми изглеждаше за чудо и приказ. Единственият недостатък беше, че не знаех как ще намеря спаринг-партньор на моя човек.

И тогава, втората вечер от пристигането му, леля ми, която седеше на масата умислена като патка пред дръвник, засегна един въпрос, който очевидно дълго е човъркал мозъчната й кутия.

— Стенли — рече тя. — Става дума за новия ратай. Когато го нае в бюрото, прегледа ли препоръките му?

Не ми харесваше насоката, която взе разговорът, но запазих хладнокръвие.

— О, да. Бяха страхотни. Защо питаш?

— Изглежда ми странен. Вървах си вчера и изведнъж той профуча край мен тичешком. Беше в стар пуловер и кепе. Аз го зяпнах, а той само вдигна ръка към кепето си и отмина.

— Странно — казах аз, като гаврътнах ловко чаша портвайн, от която изпитвах належаща нужда. — Много странно.

— А тази сутрин погледнах от прозореца и го видях да скача на въже като първолак. После изведнъж започна да подрипва и да

размахва юмруци във въздуха, все едно че са го хванали бесните. Чудя се дали нещо не му хлопа дюшемето.

Надушвах накъде бие. Тя размишляваше на глас дали е целесъобразно да експлоатира и да смуче потта на един смахнат ратай. Разбрах, че е нужно широкомащабно усилие от моя страна.

— Сигурно се е запалил по днешната мода да се спортува до полуда, лельо Джулия. Нали виждаш какво става навсякъде. И аз самият си мисля, че не е зле да хвърля някоя тренировка. Здраво тяло, здрав дух, нали така? Искам да кажа, ако един ратай предпочита да оползотворява свободните си часове с въже за скачане, като укрепва черния си дроб, вместо да виси в кухнята с кана бира, не е ли това от гледна точка на работодателя за препоръчване?

— Сигурно си прав — рече замислено леля ми. После с обичайния си навик винаги да стига до личните теми добави: — Няма да е зле и ти да вземеш малко да се поупражняваш, Стенли. Напоследък си замязал на плондер.

Вместо да се обиждам от пренебрежителното отношение към великолепната ми физика, аз се впих в тоя благоприятен случай за десети от секундата. След мене само Наполеон е другият, който е вземал такива светкавични решения.

— Не знаеш колко си права, лельо Джулия — отвърнах й ухилен до уши — Ще се боксирам всеки ден с ратая, докато стана по-тънък от фиданка.

— Той може и да не се боксира.

— Ще го науча.

— И не съм сигурна дали искам племенникът ми да си другарува с някакъв си аргатин.

— О, какво ти тук другаруване, лельо Джулия. Между това да другаруваш най-приятелски и да млатиш някого безмилостно по носа има голяма и съществена разлика.

— Добре тогава. Не виждам какво може да ти навреди. Оукшот казва, че човекът е много любезен и кротък, така че едва ли ще откаже да се боксира с тебе. Ти със сигурност трябва да направиш нещо със себе си без отлагане. Направо си се разплул.

Та такива ми ти работи. Малко дипломация, Корки, малко лукавост от арсенала на Макиавели и ето ти го основния проблем на Билсън Бияча разрешен.

Оттук насетне всяка сутрин, точно в десет, аз се отправях към градината в задния двор и си хвърляхме по два-три рунда. И за сетен път реших, че провидението се отблагодарява на заслужилите души. Струваше ми се, че моят дял от тлъстичката награда за победителя, предложена от ръководството на Уайтчапълския стадион, вече звънти доволно в левия ми джоб.

Така се нижеха щастливи дни като чирози на рибарски балкон.

Но на небето се събираха облаци, Корки, и скоро щеше да стане мрачно и нахмурено. Макар и да не го подозирах, райската градина на „Кедрите“, Уимбълдън Комън, се обитаваше от змия, при това змия от първа класа.

Имам предвид Оукшот, иконома.

Не успях да разкрия веднага подлата усойница. Всъщност някъде до средата на втората седмица изобщо не бях помислил за Оукшот, освен че с облекчение чух за отличното му мнение относно Бияча. Искам да кажа, че един иконом може направо да съсипе живота на някой от по-скромните членове на свитата. Една дума от устата на Оукшот, например, че според него Бияча е неподходящ за работата на ратай, би била достатъчна леля ми да му отреже квитанциите на секундата. Но Оукшот го намерил любезен и кротък, а Оукшот е почтен човек. Така си помислих тогава. Де да знаех!

Както и да е, споменах ти вече, Корки, че щастливите дни се нижеха. Но постепенно ме обзе някакво тревожно чувство. И ще ти кажа защо. Защото, докато партнирах на Бияча, започнах да усещам някаква тънка промяна у него.

Виждах си Билсън Бияча в действие, Корки, и знаеш що за стока е, когато е в най-добра форма. Разбира се, не исках от него да бъде такъв в една най-приятелска тренировка с човек като мен, когото може да издуха като слон конска муха, но все пак очаквах нещо — някакъв хъс, така да се каже, поне троха от предишната енергия. А това, несъмнено и очевидно, липсваше.

Умея да си служа добре с ръкавиците, но в края на краищата аз съм само един аматьор и като такъв не се очаква от мен да млатя противника като брашнен чувал. Още по-малко пък се очаква от него при всеки тупаник да гъркори като спукана цистерна. И изобщо не ми

се нравеше как левачката ми потъва до лакътя в Билсъновото шкембенце, когато го праснех там. И какво чувствах, Корки? Нещо меко като догат в овчарски гювеч. Търбух на човек, който отчаяно го е ударил на живот. Аз съм доста проникателен тип, Корки, и не ми отне много време да разбера, че в нашата тренировъчна програма има нещо гнило. Реших да проведя разследване.

Нямаше да има смисъл, разбира се, да питам самия него. Не знам дали си спомняш добре тоя Билсън, но не може да си забравил неговия странен начин на разговор. Кажеш му нещо и чакаш за отговор, а той стои пред тебе с лице, ако на това изобщо му се вика лице, като на фараонска мумия в продължение на около тридесет секунди. Нито мускул не трепва, докато думите постепенно се оформят в неговия бетонен череп. Следва някакво раздвижване — нещо избълбуква на повърхността. После някакъв смътен проблясък в очите. Финално потрепване на устните. И накрая неговото си „Аа“ или „Оо“, или „Ъъ“, или нещо подобно. За да му измъкнеш каквото и да било от устата, са ти нужни около четири-пет живота.

Тъй че се отказах да разпитвам глухонемия кютук персонално, а отидох право при готвачката, една жена, която винаги е с пръст на пулса на живота в „Кедрите“. Запомни това, Корки. Ако някога искаш да знаеш нещо, консултирай се с готвачката. Нейните пипала стигат навсякъде. Няма нито една клюка, която да не се добере до ушите ѝ рано или късно. Така беше и в нашия случай. Сварих я добре осведомена по въпроса.

Цялата беда, както ме информира тя, била, че мистър Оукшот превърнал нашия ратай в галеник. Целодневно го канел в килера си на портвайн и пури, а на масата го тъпчел като коледна гъска. Собственолично се грижел Бияча да плува в бира. Готвачката приказваше твърде язвително за цялата тая история, тъй като е кадър от старата школа — с будно чувство за социалните ценности — и смяташе, че един иконом не може да уронва престижа си, като се сдушава и става дупе-гащи с ратая.

Колкото до Бияча, по-добрата му половина, изглежда, съвсем беше сдала багажа. Без да дава пукната пара за това, че талията му расте с по 7 милиметра на ден, той тичаше по петите на Оукшот като пале, лочеше му портвайна и не му мигаше окото.

Чат ли си какво беше станало, Корки? Непредвиден случай, който трябваше да взема под внимание още от самото начало. Но го бях подценил. Искам да кажа, че единственият минус в това да тренираш един боксьор в къщата на леля си е, че той неизбежно ще попадне в компанията на иконома и какво по-естествено от това да бъде отклонен от правия път.

Дал ли си си някога труда да помислиш какво може да внуши един иконом на тъпоглав пролетарий от рода на Билсън? Едва ли може да бъде друго освен пълно покорство. При това Оукшот е от ония солидни, впечатляващи икономи с патриаршеска осанка. Човек с присъствие. Ако го срещнеш на улицата и си затвориш очите за смачканото бомбе, с което се окичва за разходка, можеш да го вземеш за някой епископ в цивилни дрехи или поне за посланик на средноразмерна държава.

Аз лично, откак го срещнах един следобед случайно на хиподрума след втората обиколка и видях в него трескавия запалялко със спортна тръпка в жилите, никога не съм изпитвал това страхопочитание, което буди у другите. Винаги съм гледал на него като на сродна душа, а не като на иконом. Но за Билсън Бияча, момче, израсло и възпитано в недодяланата среда на речните хамали в Уопинг и свикнало цял живот да гледа на букмейкъра от Силвър Ринг като на същество от най-високото стъпало в социалната стълбица, Оукшот трябва да е изглеждал като извънземен. Както и да е, така или иначе нямаше никакво съмнение, че се е заплел в примамливите икономски мрежи и нещо трябваше да се направи, за да се спре това пагубно опиянение, преди да е станало невъзвратимо късно.

Отидох веднага да потърся Оукшот и го сварих тъкмо да излиза от стаята на леля ми.

— Мис Юкридж има посетител — обясни той.

Не ме интересуваха посетителите на леля ми.

— Оукшот — рекох му. — Трябва да ти кажа две думи.

— Много добре, сър.

— Лично.

— Ако нямате нищо против, заповядайте в килера ми, сър.

Тръгнахме към килера и аз започнах.

— Става дума за ратая, Оукшот.

— Да, сър?

— Разбрах, че го наливаш с портвайн.

— Да, сър.

— Не трябва да го правиш.

— Това в никакъв случай не е от най-добрия портвайн, сър.

— Не ми пука за портвайна. Става дума за...

Спрях. Стана ми ясно, че това обяснение няма да е лесно. Комай единственият начин беше да открия картите си.

— Слушай, Оукшот. Знам, че си почитател на спорта...

— Благодаря, сър.

— ... затова ще ти кажа нещо, което не искам да се знае от всички. Тоя тип Билсън всъщност е боксьор. Аз съм му мениджър и съм го довел тука да тренира за един много важен мач...

— ... на стадиона в Уайтчапъл на шестнадесети следващия месец срещу Пийбълс Рунда, да, сър.

Облещих очи.

— Ти знаеш?

— Да, сър. Винаги посещавам срещите на Уайтчапълския стадион, когато задълженията ми позволяват. Виждам как се бие младежът и чух, че този мач се очаква. Аз лично не вярвам в шансовете му.

— По дяволите — отвърнах му, — нито пък аз, ако продължиш да го наливаш с портвайн по цял ден, когато той трябва да тренира като звяр. Как си мислиш, че ще може да спечели така?

— Не изгарям от желание да спечели, сър.

— Какво!

— Истината е, че съм заложил значителна сума на противника му.

Не знам дали някога си бил в килер, Корки, и той изведнъж да започне да ти се върти пред очите. Много неприятна работа. Точно това ми се случи тогава. В ушите ми екна някакво бучене, а зад него чувах как тая змия икономът продължаваше да нарежда.

— Никога не съм оценявал високо боксьорските качества на тоя младеж Билсън. Има хубаво ляво кроше, но иначе му липсва техника и досега е успявал само с физическа сила и добра форма. От друга страна, Пийбълс е умен боксьор. Сега, след като имам възможност да направя така, че младежът да загуби добрата си форма до

шестнадесети, знам, че парите, които съм заложил на Пийбълс, ще се окажат твърде добра инвестиция.

Корки, старче, и преди съм имал някои зашеметяващи разкрития за това до каква низост могат да стигнат отделни екземпляри от човечеството, но честно ти казвам, икономът ги удари в земята всичките. В продължение на няколко минути си изприказвах каквото ми беше на сърцето, а тоя гад с вид на католически светец стоеше и ме слушаше най-херувимски, с любезно и едва ли не снизходително наведена глава, като че ли е архидякон, който изслушва някое прегрешило момче от хора. Накрая си излязох с разтреперани мартинки и запълзах да потърся усамотено кътче, където да обмисля нещата и да реша какво да сторя.

Тъкмо пъплек по коридора, когато вратата на леля ми се отвори и я чух да ме вика с глас, който от опит знам, че вещае беди и адски сътресения. Очаквах най-лошото.

Инстинктът ми не ме излъга. Знаеш ли какво се беше случило, Корки? Нали си спомняш, че когато намерих Оукшот, той тъкмо беше поканил при леля ми някакъв посетител. Представяш ли си кой беше той? Лично оня тип от Норт Кенсингтън. От плът и кръв. Проклетият му шеф на ония хопатропковци. Оказа се, че като не намерил подходящо място за годишната оргия на малоумната си трупа, се отбил да види дали няма някаква надежда все пак да наеме поляната на „Кедрите“. Аз така сладко съм прехвалил прелестите й, че оня се запалил здравата и сега се чувствал като изхвърлен от райската градина. Така че цъфнал при леля ми и за секунди изпял всичко.

Е, знае се какво последва. Като си помислиш за какви дреболии леля ми Джулия ме е изритвала преди, можеш да си представиш с какъв светкавичен ентузиазъм тя си плюе на ръцете, тоест на краката, защото този път ме изхвърли с гръмовен шут. Пет минути по-късно, след тая болезнена сцена, бях отново в коридора с изричните инструкции да се махам от къщата и да не се връщам повече. Едно момиче скоростно беше проведено да ми събере багажа.

Така че нямаше какво друго да сторя, освен да ида в помещенията на персонала, да намеря Бияча, да му кажа, че добрите времена сред тенджерите са свършили, и да го заведа някъде, където ще продължи тренировките до деня на битката.

Къде точно, нямах и понятие. Доколкото ми беше ясно, изглеждаше, че ще трябва да споделя едностайната му дупка в Лаймхаус. Доста мрачна перспектива, но, Боже мили, и наполовина не чак толкова мрачна, колкото оная, която ми се разкри след двуминутния разговор с него. Корки, тоя мошеник отказа да тръгне. Направо се опъна като магаре на въжен мост. Добре си бил там, рече ми, ратайстването му легнало на душата като мехлем на рана. И цяло стадо булдозери едва ли щяло да го помръдне.

Така че наложи се да го оставя. Можеш да си представиш с какъв оклюмал нос си повлякох куфара към гара Тюб, защото коравосърдечната ми леля не прояви дори и капка човечност да ми извика такси за своя сметка. Струваше ми се, че всичко е загубено. Цялото ми бъдеще зависеше от това дали Бияча ще смачка един мощен, изтъкан от мускули, бързина и опитност противник на шестнадесети, а по всичко личеше, че дотогава Билсън ще е завъдил половин дузина дипли на брадичката си и търбух като на бременен морж. Още две седмици под зловредното влияние на Оукшот и ще може да се качи на ринга само с помощта на кран и скрипец. И не виждах никакви шансове да го отърва от покварата на змията Оукшот.

Нямам нищо против да си призная, Корки, че в продължение на две денонощия ходех като изоглавен мравояд. Колкото и да съм хитър, умен и находчив обикновено, този път се бях задънил в задънена улица.

Но, разбира се, за човек с моя забележителен интелект и необикновена изобретателност безизходицата не може да продължи безкрайно. Все някога трябваше да получа просветление. Това се случи в края на втория ден. Вървах си покрай Форин Офис, след като бях издоил някоя пара от Джордж Тъпър — с доста усилия и напъни — и мозъкът ми работеше трескаво, когато изведнъж идеята ми кацна като лястовичка на рамото. Като че ли някакъв небесен глас извика в ухото ми името „Флоси“. Сетих се това, което е трябвало да се сетя още в началото, че само нежната ръка на жена може да пробуди по-добрата половина у Билсън Бияча. Съществуваше само един човек, който може да излезе на глава с него, и това беше неговата възлюбена.

След бърз, но задълбочен анализ установих, че интересите на Флоси се покриват с моите. За нея, както и за мен, беше от първостепенна важност на шестнадесети да изкара Бияча на ринга,

при това в добра форма. Тя, както ти казах, вече започваше да мърмори по повод ленивата склонност на избраника си да оставя дните да текат, без на хоризонта да изплува като лодка сватбената торта. Разликата между частта за победителя и за победения от наградата за нея би означавала разликата между това да кове желязото, докато е горещо, или отново да се хвърли в студените води на мъчителното чакане. Естествено беше тя да прегърне от все сърце моето начинание. Така че спрях едно такси — което можех да си позволя благодарение на щедростта на Тъпи — и полетях право към „Синята котва“ в Найтсбридж, където по сведения на Билсън изгората му наскоро беше приела длъжността заместник-отговорник по машината за бира.

Знам, че Флоси не ти се понрави много-много, когато я видях за пръв път. Спомням си, че имаше някакви забележки към нея. Е, разбира се, не е лъжица за всяка уста. Косата ѝ е изрусена като на сибирски заек, а пък и маниерите ѝ са твърде грубовати за по-придирчивите. Но за партньор в подобна криза нямаше равна на себе си. Искаш да съм по-конкретен — добре, ако ти кажа, че специално взе по-тежкия от двата си чадъра в случай на възражения от страна на годеника, ще разбереш, че от нея можех да получа не само морална подкрепа. Отправихме се заедно към Уимбълдън, готови да решим проблема на място.

Защото и двамата разбирахме, че посещението в „Кедрите“ трябва да се състои без всякакво отлагане. От това, което ѝ разказах за Бияча, тя се убеди, че злото е стигнало далеч и само спешни мерки могат да го спрат. Имаше намерение да позвъни на задния вход, да помоли да извикат Билсън, да го пипне — когато се появи — с желязна лапа за лявото ухо и така, за ухото, да го поведе обратно към правия път.

— Ще му кажа аз на него и на неговия портвайн — повтаряше тя и нещо в тона ѝ направо ме караше да потрепервам. Не знам някога да съм се възхищавал повече на момиче. Приличаше ми на амазонка, която точи ножа за гърлото на поредната си мъжка жертва.

Пътуването до Уимбълдън ме вкара в разноски, разбира се, но не можеш да се стискаш за грошове, когато трябва да спасяваш купища злато. Метнахме се на едно такси и можеш да си представиш в какво състояние съм бил, като ти кажа, че цифрите, които се въртяха на брояча като бесни, не предизвикваха в стомаха ми обичайното

повдигане. Бях изстинал като ланшен мъртвец. Чувствах се като оня френски генерал, който докарал резервите си за битката при Марна в таксите. Да не мислиш, че той се е тревожил за цифрите на брояча? Разбира се, че не.

Скоро добрият стар път се появи и ние спряхме пред „Кедрите“. Изтиках Флоси навън да тича към задния вход и да действа. Като се имат предвид обстоятелствата, за мен беше по-добре да си остана в колата. Леля ми има неприятния навик да чопли вечер в градината и не влизаше в сметките ми да бъда наквасен с хербицид като торен бръмбар или погнат с лопата по поляните.

Последва кратко чакане, през което шофьорът и аз обменихме мнения за приближаващите срещи в Хърст Парк, след което Флоси се зададе — с празни ръце.

— Отишъл на кино — обяви тя покрусено. — Той и оня иконом.

— Преди колко време?

— Не много.

— Тогава пълен напред!

Една дума на шофьора и вече летяхме към „Ротондата“ в Уимбълдън. И първият човек, когото видяхме, щом спряхме на входа, беше Бияча. Стоеше там с обичайния си вид на мислител, който няма за какво да мисли. Флоси се насочи към него с темперамента на изрусена пума.

— Уилбърфорс! — викна тя.

В този момент изникна още една фигура. Това беше фигурата на оная змия Оукшот. И съсипа всичко.

Вече ти казах за внушителния ефект на един иконом върху празноглав пролетарий като Билсън. Сега трябваше да стана свидетел как същият иконом може да извика подобна реакция у една калена барманка. Пред ужасените ми очи, Корки, огънят в очите на Флоси угасна, като че някой е завъртял кранчето, и тя се превърна за секунда от отмъстителна богиня в ухилена сополанка с разтреперани крака. Дойде като ранена в сърцето пантера, а се превърна в агънце сукалче. Когато Оукшот изплува величествено на хоризонта, от нея остана само една свенлива второкласничка, изправена за пръв път пред седмоглава ламя — директорката на училището.

Някой трябва да се захване и да разнищи докрай тая работа с икономите, Корки. Как го правят? В какво се състои магическата им

сила? Какъв е този техен магнетизъм, който покорява и най-гордите глави? За една барманка, свикнала да забърква уиски със сода за важни клечки — защото клиентелата на „Синята котва“ се знае като първокласна и има в редиците си началник-щандове от „Хародс“ и сержанти от гвардията — горното не би трябвало да важи. Но не. Само един поглед от ония жабешки очи размекна червената физиономия на Флоси като скашкан домати.

— Добър вечер, сър — каза Оукшот. — Не очаквах да ви видя по тия места — и той обърна галантно поглед към Флоси:

— Ще ме представите ли?

Бияча, който при вида на годеницата си беше пребледнял като тебешир, сега се посъживи и посочи с пръст, както стават официалните запознанства в Лаймхаус.

— Моето момиче.

— Така ли?

— Тъхъ.

— И има ли си младата дама име? — попита Оукшот снизходително.

— Мис Далримпъл — обади се Флоси, като въртеше пета в земята.

— Далримпъл? Наистина? Смя ли да попитам дали сте от Далримпълови от Съсекс?

— Вай! — възкликна Флоси.

— Имах честта да служа на покойния сър Грегъри Далримпъл преди няколко години — каза Оукшот изискано. — Прекрасен джентълмен. Интересно, дали нямате някаква връзка. Неговата дъщеря — по-младата, бих казал, се омъжи за един Поблей от Шропшир. По-старата му дъщеря е, разбира се, лейди Слайд и Сейл. Приказваше се за нещо между нея и Негова светлост херцогът на Уолмър, но не се получи. Далримпъл. Твърде интересно. Несъмнено, вашето семейство, мис Далримпъл, е от родовата страна на по-малкия брат. Знае се, разбира се, за Далримпълови от Девъншир — един от които, както научих от вестниците, напоследък се сгодил за лейди Джойс Спраул, дъщерята на граф Кидърминстър.

Можех да чуя как Флоси издишва като пале, задавено с пилешка кост. Всяка жена, Корки, си има ахилесова пета. Може да тръгне на наказателна мисия настървена като боен слон, но ѝ дай да срещне един

иконом, който ѝ говори за титли и размишлява дали семейството ѝ не е рода на благородници, и тя се препъва, засича, размеква и край. Разбрах, че Флоси е напълно изчерпана като източник за връщане на Билсън в правия път.

— Моят млад приятел тук и аз самият — продължи Оукшот — тъкмо се канехме да посетим развлекателната програма на това кино. Става дума за първия от говорящите филми, за които вестниците пишат толкова много напоследък. Ще ми бъде много приятно, ако се присъедините към нас, мис Далримпъл. И вие, сър?

И преди да се огледаме, Корки, всичките бяхме настанени някъде на задните редове, а филмът вече се въртеше.

Когато преди малко ме попита дали не е бил „Джаз-певецът“, ти казах, че не помня, тъй като тогава умът ми беше изцяло зает с Бияча. И това е самата истина. Да, Корки, аз бях един разтревожен и умислен Стенли Федърстоунхо Юкридж, който седеше мрачно на мястото си и се пулеше в екрана с помътнели очи. Ще разбереш чувствата ми. Онази люта барманка, Флоси, най-големият ми коз, излезе слаба ракия. Мислех си, че ще ми помогне в беда, а тя не оправда моето доверие.

И най-жалкото беше, че дори и да се отърси от чара на иконома, след като премисли нещата насаме вечерта, ще бъде твърде късно да постигне нещо. Нали разбираш, бях я улучил точно в свободната ѝ вечер — по-рано това ми се беше видяло голям късмет — при това само десет минути преди да излезе. До следващата седмица нямаше да има свободна вечер, така че дори и по чудо да се вземе в ръце, да застане срещу Оукшот и да се пребори с тъмните му сили, трябваше да чака цели седем дни, преди да го направи. Защото къщата на леля ми не беше място, където се очаква да си влизаш, когато ти скимне. Не можеш да обикаляш наоколо в полунощ и да очакваш, че ще бъдеш поканена да говориш с член от персонала.

А след седем дни кой знае до какво дередже щеше да е стигнал нашият човек.

Така че надявам се да ме разбереш, аз съм последният, когото можеш да питаш за този филм. Всичко, което знам, е, че мина някое време и после изведнъж започнаха ония звукови ефекти, за които се говореше толкова много. Чу се някакво бронхиално хърхорене и от екрана се посипаха думи.

И едва-що се чу, когато Билсън Бияча се надигна от мястото си и каза: „Шшт!“

Нали си чат какво се беше случило. Едно от ония недоразумения, които няма как да не станат, когато тип дебелокора тиква на раменете като Билсъновата се срещне с някое чудо на науката и техниката. Не се съмнявам, че Оукшот дни наред преди това го е подготвял за този съдбовен момент, говорил му е надълго-нашироко за чудното ново изобретение, което ще предизвика революция в киноиндустрията, накратко — запознал го е, че белият екран вече ще бъде не мълчащ, а говорящ екран.

Но думите му просто не са стигали където трябва. В главата на Бияча нищо не можеше да се вкара освен с бургия.

— Шшт! — рече той.

Е, знаеш какъв ще бъде ефектът на подобно изказване в пълен с граждани киносалон. Осемдесет и седем гласа извикаха: „Я сядай долу, тъпанар смотан!“

— Тука има некой, кой разваля на 'ората удоволствието, кат приказва — измуча Бияча.

— Я сядай долу! — викна пак множеството.

Това, разбира се, е най-неподходящата политика. Кажи на тип с акъла на Бияча да си седне и той веднага започва да подозира капан и се заинатява като саудитска камила повече отвсякога.

— Там некой приказва, тая нема да я бъде!

И в този момент, точно когато положението беше толкова напрегнато, че една-единствена искра можеше да предизвика експлозия, какво мислиш, че се случи — един гъгнив тип с ларингит пропя на екрана.

Това беше краят. Видях как просветна застрашителният поглед на Бияча. На предния ред седеше някакъв дребен човечец и по някаква странна причина Билсън реши, че в негово лице е намерил подлия подстрекател. Той се протегна напред и го цапардоса по рамото.

— Ти ли дигаш тая гюрултия? — запита гръмовержно Билсън. После изскубна човечеца от седалката му като охлюв от черупката и го вдигна във въздуха. Предполагам, да прегледа гласните му струни.

В следващия момент жената, която придружаваше нещастника, явно от ония мадами, които не си поплюват, вече пердашеше Билсън с чадъра си. Някой от реда зад нас се метна на врата му. След не повече

от петнадесет секунди всички се бяха включили в действието. Виждах само някакво размазано петно, от средата на което кънтеше гласът на Бияча, после започнаха да пристигат портиери и разни бодигардове, сетне се изсипа сюррия полицаи с палки и накрая всичко свърши.

На следващия ден Бияча беше призован пред съда, здравата смъмрен за непристойното си поведение и осъден на четиринадесет дни пандиз без право на обжалване. На петнадесетата сутрин го чаках пред портите на затвора и го видях да излиза слаб като фиданка, без нито един излишен грам по себе си и с една-единствена мисъл в главата — а именно, да си го върне на цялата неблагоприятна човешка раса. И за мое щастие идеята да започне с Пийбълс Рунда му се виждаше чудесна.

Останалото е история. Пийбълс се прости със славата си, че печели още в първия рунд, тъй като на Бияча му трябваша точно две минути и четвърт да го тръшне като чувал с картофи. Налетях на Оукшот на излизане и не мисля, че съм виждал иконом с по-кисела физиономия. Беше като къпан в оцет. Имаше вид на епископ, който тъкмо е открил разкол и неверие сред нисшето духовенство. С колко точно мангизи е влязъл вътре, не знаех, но си личеше, че са много. Надявам се, със спестяванията си за цял живот.

Та ето какво имах предвид, Корки, като ти казах, че одобрявам говорещото кино. Людете, които отговарят за него, може безжалостно да връщат щуротиите, които пишеш, за което, разбира се, съжалявам — особено защото се надявах да ми пуснеш нещо от хонорара. Но не мога да се отрека от мнението си. Харесва ми това пусто говорещо кино. Никога няма да забравя, че ми спаси живота.

— С това приключвам обвинението срещу тоя боклук — рекох аз.

ЮКРИДЖ И „ДОМАШНОТО ОГНИЩЕ“

Някой почука на вратата ми. Скочих в леглото като попарен. Като изключим Макбет, не знам дали има някой друг, който така да се е стреснал от среднощно почукване. Беше три сутринта и спящият лондончанин рядко бива буден в такова време и по такъв начин.

Вратата вече се отваряше и забелязах императорската фигура на Боулъс, хазяина ми, осветена от пламъка на свещта. Боулъс, както и всички притежатели на мебелирани стаи в Слоун Скуеър, е бивш иконом и дори и в бледожълтия си нощен халат не губи от своето хладно великолепие, което кара сърцето ми да подскача през деня.

— Извинете, сър — рече той с оня резервиран тон, с който винаги се обръща към мен. — Дали имате сумата от осем шилинга и шест пенса?

— Осем шилинга?

— И шест пенса, сър. За мистър Юкридж са.

Като произнесе името, гласът му прозвуча с някакво нежно уважение. Една от големите мистерии в живота ми е защо тоя богоподобен мъж се държи с мен, който си плаща редовно наема, с хладно високомерие, като че съм някой младок с жълто около устата и с провиснали потурки, когото тъкмо е хванал да яде месото с ножа за риба, а в същото време определено се мазни на Стенли Федърстоунхо Юкридж, който е — и е бил, откак го помня — най-голямото леке на света.

— За мистър Юкридж?

— Да, сър.

— За какво са му на мистър Юкридж осем шилинга и шест пенса?

— Да си плати таксито, сър.

— Искаш да кажеш, че той е тука?

— Да, сър.

— В едно такси?

— Да, сър.

— В три сутринта?

— Да, сър.

Нищо не разбирах. Всъщност всички действия на Юкридж напоследък бяха обвити в мъгла. Не го бях виждал от месеци, макар да знаех, че в отсъствието на леля си Джулия, известната писателка, живее в къщата ѝ в Уимбълдън Комън в качеството си на пазач. А най-мистериозният факт от всичко беше, че една сутрин получих от него писмо, в което прилага десет лири в банкноти — известна компенсация, както обясняваше, на заемите, давани му от мен в миналото, за които, подчертаваше, никога няма да може да ми се отблагодари. За това чудо той не даваше никакво друго обяснение, освен че геният му и предприемчивостта му най-накрая са го извели на пътя към благополучието.

— Има някакви пари там на тоалетката.

— Благодаря ви, сър.

— Спомена ли мистър Юкридж какви ги мисли тия, като скитори с таксите из Лондон по това време на нощта?

— Не, сър. Само попита имам ли свободна стая и пожела да му сипя уиски със сода. Аз вече го сторих.

— Значи ще остане, а?

— Да, сър — изрече Боулъс с подчертана благодарственост в гласа. Имаше вид на бащата на блудния син.

Сложих си халата и излязох в дневната. Там, както намекна Боулъс, чакаше уискито със сода. Не си падам много по сръбването в малките часове, но реших, че няма да е неразумно да си напълня чашата. Установил съм, че когато С. Ф. Юкридж ме навести изневиделица, най-добре е да съм подготвен.

В следващия момент стълбите се разтресоха под тежестта на нечий крак и самият той се появи лично.

— Какво, за Бога!... — възкликнах аз.

И с пълно право. Защото бях готов за появата на Юкридж, но не и за появата му точно в този костюм. Външният му вид никога не е бил цвете, но сега съвсем му беше отпуснал края. Върху раирана пижама носеше жълтия шлифер, с който не се беше разделял през всичките си позорни приключения. На краката му се мъдреха спални пантофи. Чорапи липсваха. С две думи, като цяло имаше вид на човек, подло изненадан от огнена стихия.

В отговор на възклицанието ми той ми отправи безмълвен поздрав с ръка. После, като намести пенснето, което се крепеше на щръкналите му уши с връв, той се втурна към гарафата.

— Аа! — изпъшка накрая, като остави чашата.

— Какво, за Бога, правиш тука — попитах го аз, — какви са тия обиколки из Лондон в тоя костюм?

Той поклати глава.

— Не съм обикалял, Корки, стари ми друже. Дойдох с най-бързата скорост право от Уимбълдън Комън. И защо, момко? Защото си знаех, че верен приятел като тебе ще държи резето си вдигнато и свещта на прозореца запалена. Как си с парите напоследък?

— Имам малко — отвърнах предпазливо.

— Утре ще ми трябват. А също и ризи, бельо, вратовръзки, костюм, шапка, обувки и чифт тиранти. Пред себе си виждаш, Корки, един окаян човек. С други думи, започвам живота от самото начало.

— Защо си навлякъл тая пижама?

— Обичайното облекло за сън на английския джентълмен.

— Но ти не спиш?

— Спях — каза Юкридж и лицето му се присви от болка. — Преди един час, Корки — или по-скоро час и половина — спях като пън. И тогава...

Той посегна към пурите и запафка с овесен нос.

— Е, това е! — каза накрая.

После издаде звук, който, струва ми се, трябваше да прилича на тъжен смях.

— Живот! Живот! Ето това е — просто Живот! Получи ли оная десетарка, която ти изпратих, Корки?

— Да.

— Сигурно бая те е изненадала?

— Така беше.

— Когато ти върнах оная десетарка, знаеш ли какво беше тя за мен? Едно нищо. Просто нищо. Джобни парици. Незначителна дреболия от моя доход.

— Твоя какво?

— Моя доход, дърто магаре. Дребни банкноти от моя постоянен доход.

— Откъде се появи тоя постоянен доход?

— От хотелиерския бизнес.

— Какъв бизнес?

— Хотелиерския бизнес. Моят дял от постъпленията от „Домашното огнище“ на Юкридж. Всъщност не го бях нарекъл точно така, но така си мислех за него. Като за „Домашното огнище“ на Юкридж.

Още веднъж по изтерзаното му лице премина облак.

— Само каква златна мина беше, докато го имаше! Докато — повтори той печално — го имаше. Това е трагедията с хубавите неща — не траят дълго. Просто свършват.

— А как точно започна?

— Леля ми ми го пусна в ръцете. Или поне така изглежда, Корки. Нали знаеш, сега, когато се появиха говорящите филми, режисьорите взеха да търсят под дърво и камък хора, които могат да пишат диалози. Беше въпрос на време да се сетят за леля ми. И тя подписа договор да отиде в Холивуд за една година. Последните й думи, като си подаде носа от прозореца на влака на гара Ватерло, съдържаха инструкции в никакъв случай да не давам къщата й под наем в нейно отсъствие. Сигурно знаеш, че изпитваше ужас от непознати у дома.

— Забелязах го оня път, когато вечеряхме заедно там и тя се появи.

— Е, давам ти честната си дума, Корки, че до този момент няхах и най-малкото намерение да правя нещо друго, освен да си стоя в бърлогата и да лая срещу крадците. Предвиждах една спокойна и мирна година, през която да се огледам и да си потърся място в живота. Заплатите на иконома и слугите си течаха. Осигурено ми беше ядене три пъти на ден. Бъдещето изглеждаше розово, макар и тихо. Това ми стигаше. И тогава леля ми, без да премисли, каза ония думи. Не знам дали си учил история, Корки, но ако си учил, ще се съгласиш с мене, че половината от бедите на тоя свят са дошли от ония жени, които казват разни неща, без да премислят. Всичко е в ред и върви като по вода, но се появява някаква жена с няколко недообмислени приказки и ето ти я белята. Честен кръст, докато леля ми Джулия не ми изнесе оная реч на раздяла с единия лакът в окото на съседа си и с другата ръка размахана повелително към мене, изобщо не би ми минала идеята да превръщам „Кедрите“ в Уимбълдън Комън в луксозен хотел.

Това ми прозвуча грандиозно. Зяпнах с уважение.

— Превърнал си къщата на леля ти в хотел?

— Щеше да бъде оскърбление към провидението, ако не го бях сторил. В тоя проект се криеха маса пари. Ако познаваш добре покрайнините на Лондон, ще се сетиш, че такива луксозни хотели никнат като гъби. Търсенето им непрекъснато расте. Притежателите на големи къщи решават, че им струва много да ги поддържат, така че наемат двама швейцарски келнери с хронична хрема и рекламират във вестника, че това е идеалният дом за търговеца от Ситито. Но забележи разликата между подобни заведения и Дома Юкридж. От едната страна — мръсотия, от другата — лукс. Може и да не гледаш на леля ми Джулия като на близък приятел, Корки, но даже и ти няма как да отречеш, че тя умее да мебелира къщи. Вкус. Елегантност. Последният вик на модата.

— И после — вземи персонала! Никакви швейцарски келнери при мене, а иконом — един, но какъв! Прислужници, тренирани като пружинки. Готвачка за милиони. Забележителни камериерки. Помощничка на камериерките — известна из цял Уимбълдън. Казвам ти, братче, докато се примъкна от гара Ватерло до най-близката редакция, за да дам обява, си пеех на глас. Хората започнаха да ме зяпат, но аз продължавах да си пея.

— Направо няма да повярваш, Корки — ще ти падне шапката, ако ти кажа колко запитвания получих. Бях планирал доста солен наем, защото, за да се впусна в подобно начинание, естествено, трябваше да се спазаря с икономата, двете прислужници, двете камериерки, готвачката, помощницата на камериерките и ваксаджийчето да лъска обувките — всички до един кръвопийци. И въпреки това половината население на Лондон като че ли искаше да се включи.

— Истината е, нали разбираш, че Уимбълдън Комън е бомба място. Означава нещо шик, говори за разкош. Познавачите, като го чуват, направо си падат. Представи си, че си един от ония типове от Ситито, срещаш друг подобен тип и му казваш небрежно: „Ела да ме видиш някой ден, старче. Винаги можеш да ме намериш в «Кедрите» в Уимбълдън Комън.“ И оня почва да ти се мазни и даже те кани на обяд.

— Та, както ти рекох, засипаха ме, какво ти — направо ме подлудиха с молби за настаняване. Всичко, което ми оставаше да направя, е да си избира. Накрая се спрях на една добре обмислена

шесторка начело с подполковник Б. Б. Багню и лейди Бейстъбъл, вдовица на един от ония, дето получиха титла на север. Останалите бяха свестни, солидни люде, заети с това да бъдат гръбнакът на днешна Англия, но не чак толкова, че да забравят да си плащат сметката всеки петък вечер.

— Започнаха да идват един по един и скоро гнездото се насели и задейства с пълна пара.

— Не бих могъл да очаквам по-голям успех от този (продължи Юкридж). От самото начало всичко беше една щастлива, сладка песен. Идилия, Корки, ето това беше. Не съм човек, който дрънка големи приказки. Мога да си премеря думите. И ти казвам — беше идилия. Събрахме се едно голямо, весело, страхотно семейство.

Много често в миналото обстоятелствата са ме принуждавали да изпълнявам ролята на гостенин, но от мене да го знаещ, Корки, природата ме е създала за домакин. Имам го в погледа, в движенията. Да можеше да ме видиш начело на трапезата вечер. Любезен, вежлив, обичан от всички. Една добра дума тук, една бърза усмивка там. Аристократ от добрата стара школа, ни повече, ни по-малко.

И около масата — разговори за подвизите на Разума и грешките на Душата. Дискусии на високо ниво, казвам ти. Подполковникът сипеше своите анекдоти от Индия, където е служил на страната си вярно и предано. Лейди Бейстъбъл можеше да ти разкаже някои интересни неща за Блекпул през август, макар понякога — когато не е много на кеф — да опяваше за навалищата в Хъдърсфийлд. А всички останали бяха интелигентни, умни мъже, които четяха вечерната си преса във влака и никога не пропускаха да кажат някой бисер за прелестите на Брайтън или за времето.

А пък след вечеря... Малко бридж. Малко радио. Задушевен разговор. Понякога малко музика. Казах ли, че беше самата идилия? Е, точно това си беше.

Тук Юкридж се подкрепи с още едно уиски със сода и поседя малко умълчан и замислен.

— Леля ми Джулия (продължи той) по време на отсъствията си от домашното огнище никога не си е падала по редовната кореспонденция. Много рядко се сеца да драсне някой ред. Затова липсата на вести от нея не ме притесняваше. Предполагах, че си живее живота в Холивуд, пече се на слънце и ходи по партита да досажда на хората. Като изключим съжалението ми, че не е имала предвидливостта да подпише договор за три години вместо за една, рядко се сецах за нея.

И тогава един следобед, когато бях отишъл до Лондон, за да попълня запасите от пури, срещнах случайно на Бонд стрийт приятелката ѝ Анджелика Вининг, поетесата. Сигурно си я спомняш, Корки? Онази, която искаше да вземе на заем брошката на леля ми за някакъв тържествен случай, но аз твърдо отказвах да ѝ я дам — отчасти заради принципа, отчасти защото предния ден я бях заложил.

От оня случай между нас витаеше известен хлад, но тя, изглежда, го е превъзмогнала. Усмихна ми се лъчезарно, та чак откри два реда бели зъби.

— Предполагам, че се радваш да чуеш новината? — рече ми тя, след като разменихме обичайните любезности.

— Новина? — озадачих се аз.

— За завръщането на леля ти — каза Вининг.

Случвало ли ти се е, Корки, както си седиш в кръчмата и си бърбриш сладко, някой да те фрасне право в носа? Ето така се почувствах, когато чух думите ѝ, така небрежно подхвърлени наред Бонд стрийт. Стояхме пред магазина за кучета и ти казвам честно, че двата шотландски териера и малкият булдог на витрината изведнъж станаха четири шотландски териера и два малки булдога. Земята направо се залюля под краката ми.

— Завръщането на леля ми? — изхъхрих аз.

— Тя не ти ли е писала? Ами да, връща се у дома почти веднага.

Като в транс, Корки, чух събитията, довели до тази трагедия. И колкото повече слушах, толкова по-твърдо ставаше убеждението ми, че на леля ми Джулия е трябвало да ѝ извият врата още в люлката.

Изглежда, че киностудията, която я наела, давала на известните си автори голяма свобода. Хората там признават артистичния темперамент и проявяват толерантност. Та ако поради тия причини леля ми се е развихрила да дава заповеди, да тормози операторите и да

преследва продуцентите по дърветата, едва ли някой би й казал нещо. Има обаче едно нещо, което артистичната душа не може да направи, и това е да залепи шамар върху плешивата тиква на главния шеф с ръка, отрупана с пръстени.

А точно това сторила леля ми Джулия в момент на възбуда поради факта, че шефът определил някакъв неин диалог като празни приказки, безумни дрънканици и врели-некипели.

И в резултат тя вече пътувала на изток и според Вининг трябвало да пристигне у дома всеки момент.

Е, Корки, виждал си ме в големи безизходици. Наблюдавал си старото куче — неведнъж, а много пъти — с гръб, опрян в стената, и с мрачна, решителна усмивка на уста и без съмнение си стигнал до заключението, че твоят приятел е човек скала. И си прав, такъв съм. Но това беше случай, в който, да си призная право, не виждах спасителен изход.

Ще речеш, че посоката ми е била очевидна. Колкото и да изглеждаше ужасяваща мисълта, че трябва да се затвори една златна мина, нищо друго не ми оставаше, освен да изгоня гостите си от „Кедрите“ без отлагане, така че, когато леля ми Джулия се върне в добрия си стар дом, да го намери подреден, украсен и без всякаква следа от чуждо присъствие.

Естествено, това ми беше ясно. Разбрах го за секунда. Но трудното се състоеше в това как точно, по дяволите, да бъде извършено. Виждаш ли, цялата ми тайфа квартиранти си имаха железни договори и законното право да висят в къщата шест месеца, от които бяха изтекли само три. Не можех просто да вляза и да им кажа: „Хайде измитайте се, всички въл!“

Гаден проблем! Същата вечер на масата бях мрачен като облак. Много коментари чух за мълчанието си. За първи път сърдечният Кавалер на „Кедрите“ бе видян да седи разтревожен и умислен, без да взима участие в духовитостите и задявките, които проблясваха като светкавици ту насам, ту натам през масата.

След вечеря се оттеглих в кабинета на леля ми, за да помисля. И тогава ми хрумна, че ако две глави са по-добри от една, то девет ще са направо фурия. Както си спомняш, не бях сам в това начинание. Постъпленията бяха разделени още от началото — в пропорции, решени на предварително събрание — между мен, иконома, двете

прислужници, двете камериерки, готвачката, помощницата и ваксаджийчето. Позвъних и инструктирах икономата да свика акционерите на спешно заседание.

И скоро се събраха — ваксаджийчето, помощницата, готвачката, двете камериерки, двете прислужници и икономът. Жените седнаха, мъжете останаха прави до стената, а аз се настаних на бюрото и след кратък увод станах и изложих възникналата ситуация.

Като се има предвид, че беше гръм от ясно небе, трябва да кажа, че го приеха мъжки. Вярно, готвачката се заля в сълзи и каза нещо за гнева Господен — тя нали си падаше по Библията, а една от прислужничките изпадна в истерия. Но такива неща трябва да се очакват на критично събрание на акционери. Някой даде на готвачката кърпичка, а помощницата успокои прислужницата и после седнахме и напънахме мозъци.

Естествено, на общо събрание като това може да се предвиди известно празнословие. Някои от предложените идеи си бяха чисти тъпотии. Като казвам това, имам предвид особено тези на ваксаджийчето.

То е едно дребно, луничаво същество, което е падало като бебе върху главата си, а годините си на съзряване е прекарало в четене на трилъри. Едва ли ще повярваш, Корки, но планът му за разрешаване на проблема беше да се преоблечем като духове и да изкараме акъла на квартирантите. И за да добиеш представа за състоянието, до което се бях докарал, ще ти кажа, че всъщност за частица от секундата идеята ме грабна. После пред очите ми лъсна абсурдът на подобна сцена — тълпа от шест духа от смесен пол, които се носят на талази из къщата. Така че го помолих да помисли за нещо друго.

Този път той предложи да изберем представители да посрещнат леля ми на Саутхемптън, да я отвлекат и да я държат затворена в някое мазе до изтичане на наемния срок. Като последствие на този план примамлива възможност било, че ако от време на време ѝ режем по някой пръст на ръката или крака, тя ще бъде принудена да пише големи чекове, които ще ни дойдат добре на всички.

В този момент икономът много навременно пипна хлапето за ухото и го изхвърли навън. След това нещата започнаха да се изясняват. Най-накрая се споразумяхме един приятел на икономата да се появи в къщата в ролята на инспектор по канализацията и да обяви

„Кедрите“ като негодни за обитаване. Както каза икономът, той бил забелязал, че като цяло дамите и господата са чувствителни към неблагоприятни критики срещу канализационната система на къщите, където живеят, така че неговият приятел щял да се радва да се заеме с работата за една лира в брой, разносните за автобуса от Пътни и обратно и чаша бира. При липса на по-добро предложение най-накрая приехме плана.

На следващата сутрин аз взех да обикалям около къщата, да душа многозначително и да разпитвам гостите дали не са усетили странен мирис, а следобеда цъфна приятелят на иконома и се зае с работата.

Трябва да отдам дължимото на този тип. По мое мнение той свърши отлична работа. В някои моменти дори и аз се подведох. Имаше точно оня опърпан вид и клюмнали мустаци, които подхождат на канализационните инспектори. Прибави един черен тефтер и фуражка, която смътно да напомня за официално лице, и ето ти една напълно убедителна картинка.

Но бедата в този живот, Корки, е, че никога не знаеш дали няма да ти се изпречи някой всезнайко, някой философ, някой спец, който е сведущ по въпроса и не може да бъде заблуден. В седем часа, когато нашият човек си тръгна, след като е подушил и последната тръба, петима от шестимата ми гости така майсторски бяха докарани до паника, че беше въпрос на минути да започнат да събират багажа. И точно тогава шестият, някой си Уопшот, се завърна под нашия покрив. Същия следобед беше гледал крикет на Оувъл.

Трябва да знаеш, Корки, че като подбирах малкото ни семейство, не бях проучил жизнения им път, а се задоволих единствено с банковите препоръки. Можеш да си представиш значи тревогата ми, когато този тип Уопшот, като разбра какво се е случило, източи врат като боен кон при звука на полковата тръба и обяви с искрящи очи, че допреди шест месеца, когато се е пенсионирал, той самият е бил инспектор по канализацията, при това един от най-добрите в професията.

Като започна изложението си с един разказ за забележителния комплимент, отправен му през 1926-а за вещината и майсторлъка от някоя си важна клечка в подземния свят на канализациите, Уопшот се запъна като магаре, че ако някой му посочи нещо нередно в тръбите на

„Кедрите“, той ще си изяде шапката. И показва шапката си — една плюшена „Федора“.

— Покажи ми тоя тиквеник — рече той с жар, — който смее да каже, че съм живял три месеца в къщата, без да съм й разбрал тръбите, и аз ще му натикам лъжата в гърлото.

И той продължи да разказва за тръби, които е виждал през живота си, за тръби, които са се опитвали да го надхитрят, и за жалкия успех, с който такива тръби са могли да се похвалят.

Е, не можахме да му покажем човека, защото той си беше изпил бирата, беше си пъхнал лирата в джоба и потеглил с автобуса на север преди час. Но разтревожени гласове описаха процедурите и методите му и Уопшот само се изсмя. Изсмя се, ето това е, Корки.

Явно в инспектирането на тръбите си има техника. Специалистът може да я познае. Въпреки фуражката си, въпреки тефтера си и клюмналия мустак очевидно беше, че приятелчето на иконома се е издало, че е аматьор, по куп начини. Беше правил погрешни неща. Беше задавал погрешни въпроси. Даже душенето му си навлече критики.

— Тоя тип е самозванец — отсече Уопшот.

— Но какъв може да е бил мотивът му? — запита лейди Бейстъбъл. — Такъв приятен, почтен човек. Напомни ми за един от кметовете на Хъдърсфийлд.

Подполковник Багню се намеси. Оттогава все се чудя дали няма някакво родство с ваксаджийчето.

— Разузнавач на някоя банда обирджии. Това при тях е практика. Първо изпращат човек да разучи мястото и тогава нападат, след като са опознали подробно топографията на къщата.

За секунда, Корки, това предположение изглеждаше като че ще реши всичко. Компанията реагира остро. Двама от търговците от Ситито се изгледаха многозначително, а лейди Бейстъбъл направо позеленя.

— Обирджии! — викна тя. — Напускам незабавно.

Двамата пък започнаха да мънкат колко самотни и отдалечени са тия къщи в Уимбълдън Комън и колко трудно ще бъде да се намери полицаи, ако ти дотрябва.

И тогава подполковникът — това магаре — взе, че провали цялата работа.

— Мадам — изпъчи се той, — бъдете англичанка! Господа, бъдете мъже! Трябва ли да се изплашим и да напуснем нашия уютен дом заради шепа кокошкари?

Лейди Бейстъбъл каза, че не искала да бъде наръгана в леглото си. Ония от Ситито също не искаха да бъдат наръгани — в техните си легла, а аз се опитах да почерня нещата, като казах, че не мога да си представя нещо по-гадно от това да те наръгат в леглото ти. Но подполковникът вече беше навирил нос. Не можеш никога да имаш вяра на тия стари воители от Индия, Корки. Всичките са герои, ето това им е лошото.

— Малко познавате тия разбойници, ако си мислите, че такова нещо е възможно — викна той. — Банда страхопъзльовци. Покажи им един добър стар револвер и ще се разбягат като зайци.

Лейди Бейстъбъл каза, че нямала добър стар револвер.

— Аз имам — рече подполковникът. — А моята спалня е в същия коридор с вашата. Разчитайте на мен, мадам. При първия вик ще бъда вече във и враговете ще попадат като круши.

Това наклони везните. Компанията реши да остане. А на мен се падна да започна цялата изнурителна работа отначало.

Ще се учудиш, Корки, каква сила може да покаже старият ти приятел при точно такива обстоятелства. Опасността изостря ума ми. Разбира се, може да възразиш, че е трябвало да се сетя от самото начало, и приемам, че упрекът е основателен. И все пак не мина и час от последната дискусия, когато вече имах спасителна идея.

Сега разбирах, че като съм се разтакавал и съм замислял сложни планове за дискредитация на канализацията на „Кедрите“, просто съм драскал по повърхността. Трябвало е да се насоча право към корена. Изучавал съм човешката природа доста задълбочено и знам едно нещо — а именно, че колкото и здраво да е пуснал корени някъде, и най-упоритият инат може да бъде изкаран оттам, като му се каже, че в къщата върлува заразна болест.

Подполковник Багню може да размахва колкото си иска неговия револвер и да се подиграва с крадците, но бях готов да се обзаложа, че ако разбере, че помощницата има скарлатина, ще изхвърчи от къщата като тапа.

Изложих плана на иконома като най-прозорлив и най-голям акционер след мен и той се съгласи дума по дума. Припомни си как

леля ми Джулия, една жена от стомана, напусна дома си, като разбра, че една от прислужничките има заушки, и се спря чак в Бингли-на-морето, където се кри три седмици.

Тъй че разбрахме се помощницата да се измъкне тайно и да иде при майка си на следващата сутрин, а икономът, след като походи ден-два с овесен нос и злокобен поглед, да дойде при мен в момент, когато съм обграден от малкото ми паство, и да донесе голямата новина.

Разигравах си сцената наум отново и отново и не можех да намеря и най-дребния пропуск.

— Мога ли да ви кажа нещо, сър?

— Да, Бартър? Какво има?

— Съжалявам, че трябва да ви информирам, сър, но Джейн никак не е добре.

— Джейн? Джейн? А, добрата ни помощница? Много жалко. Надявам се, нищо сериозно.

— Опасявам се, сър, че не е точно така.

— Говори, Бартър. Какво има?

— Скарлатина, сър, така каза докторът.

Вълнение, последвано от масово бягство. Не виждах как може да се провали.

Винаги обаче изскачат непредвидени неща и провалят всичко. На следващия ден, докато пиехме чая, тъкмо след като Бартър беше сервира кифличките и се беше оттеглил, клатейки злокобно глава, дойде телеграма от леля ми, пусната някъде насред океана. Искам да разгледаш тази телеграма много внимателно, Корки, и да ми кажеш нямах ли право да сторя това, което последва.

Тя гласеше:

„Пристигам в Париж вторник.“

И това е всичко. „Пристигам в Париж вторник.“ Но беше достатъчно да ме накара да променя напълно плановете си.

До този момент се бях напрегнал до последния си нерв да изпълня задачата за изселването на клиентелата си. Сега разбрах, че това би било основна грешка.

Разгледай фактите, Корки. След като се приспаднат разходите и след като се разплатя с останалите акционери, всяка допълнителна седмица, през която наемателите ми останеха в „Кедрите“, щеше да носи в джоба ми тридесет лири и някой и друг шилинг. Щеше да бъде

лудост да ги изритам, преди да е дошъл моментът. А телеграмата показваше, че въпросният момент е още далеч.

Нали разбираш, когато леля ми Джулия ходи в Париж, остава там поне две седмици. Това е при нормални обстоятелства, когато домът, който обича, я подканя да се връща бързо. Колко тогава би останала, ако получи телеграма, в която се казва, че в „Кедрите“ върлува скарлатина? Бях убеден, че мога да разчитам на поне още един месец функциониране на моето „Домашно огнище“. А този месец щеше да ми донесе колосалната сума от около сто и двадесет лири.

Това беше единственият възможен път. На следващата сутрин отидох до пощата, пратих ѝ телеграма в хотел „Крийон“, където отсяда винаги, и се върнах с чувството, че светът е прекрасен. Телеграмата ми беше излязла солено, защото не пожалих думи да се изразя ясно, но какво да се прави — ако не инвестираш, не печелиш.

Същата вечер на масата никой нямаше основание да ме упрекне, че съм угрижен. Тъкмо ми беше хрумнала идеята, че когато му дойде времето да обявя скарлатината, не само че ще отпратя тълпата по живо по здраво, но и сигурно ще съм в удобна позиция да ги глобя за тежки загуби от неспазване на договорите. В резултат бях в такава блестяща форма както никога преди това. Бях инструктирал Бартър с оглед на новата ситуация да прекрати историята с овесения нос и да спре да клати злокобно глава, докато не му дам знак, така че всички лица бяха усмихнати. До един се съгласиха, че тази вечер беше една от най-веселите и най-приятните.

Следващият ден мина също така добре. Вечерята беше цяло празненство. А след като останалите се оттеглиха, аз си взех пура, тъй като не ми се спеше, сипах си едно питие и седнах в кабинета да сметна с колко ще остана, когато най-накрая прекрасното ми начинание приключи.

И мога да ти кажа, Корки, че бях в изключително слънчево настроение, като човек, който е изтръгнал победата от зъбите на врага и с помощта на здравия си ум и прозорливост е на прага на голямо богатство.

Така размишлявах, стари ми друже, и ставах все по-весел и весел, когато изведнъж от горния етаж долетя изстрел. После още един. Всичко два. И нещо ми подсказа, че трябва да се впишат в актива на подполковник Б. Б. Багню и неговия револвер.

Както и очаквах, след малко, докато стоях на вратата и се заслушах за ново развитие, пристигна подполковникът, размахвайки оръжието.

— Каква беше тази стрелба? — попитах го.

Подполковникът изглеждаше твърде доволен от себе си. Той ме последва в кабинета и седна.

— Не ви ли казвах — рече той, — че оня тип, който инспектираше тръбите, е бил разузнавач на банда обирджии? Тъкмо заспивах, когато ми се стори, че чувам шум по стълбите. Грабнах револвера и като стъпвах тихо като леопард, излязох в коридора. И там, в края на стълбите, видях неясна фигура, която се прокрадваше нагоре. Беше твърде тъмно, за да различа нещо друго освен мъгляви очертания, но стрелях.

— Да? — попитах аз. — И после?

Подполковникът цъкна раздражено с език.

— Трябва да съм пропуснал. Когато светнах лампата, нямаше труп.

— Нямаше труп?

— Нямаше труп. Обяснявам си го с факта, че видимостта не беше добра. Всъщност бяхме почти в непрогледна тъмнина. Веднъж ми се случи същото в Пурундапор. Ами огледах се наоколо, но видях, че няма полза. Прозорецът в коридора беше отворен и не се съмнявам, че подлецът е духнал оттам. По стената има бръшлян и трябва да е слязъл лесно.

— Оня тип каза ли нещо?

— Да — отвърна подполковникът. — Странно е, че ме питате. Точно когато стрелях първия път, той каза нещо, което прозвуча като „Ба! Ба!“ с един такъв особен, писклив глас.

— Ба, ба? — бях озадачен аз. Нищо не разбирах.

— Така прозвуча.

— Бил е някой смахнат обирджия.

— Сигурно е ръмжал.

— Ръмжат ли крадците?

— О, често — отвърна подполковникът.

Той си наля солидно питие и го гаврътна с вид на човек, който се е държал както подобава на един бивш офицер от славен полк.

Изведнъж ми хрумна, че къщата е странно тиха. Би било естествено наемателите ми, като чуят изстрели в нощта, да щъкат напред-назад и да задават въпроси.

— Къде са всички останали? — попитах.

Подполковникът се ухили снизходително.

— Покрили са се презглава. Е, не трябва да ги виним. Храбростта е дар от Бога, който едни получават съвсем естествено, други — не чак толкова лесно. И аз самият бях изненадан, че като че ли никой не е забелязал малкия инцидент, затова обиколих стаите и ги намерих всички по леглата. Признавам, че не се бяха увидели съвсем като пашкули, но в един-два от случаите нещата бяха на ръба. Бедната лейди Бейстъбъл, много е разстроена. Явно е загубила някъде ключа на стаята си. А сега какво? Ще претърсим ли къщата?

— Едва ли има някакъв смисъл. Нали казваш, че оня тип се е измъкнал през прозореца на коридора.

— Така мисля. Сигурното е, че изчезна яко дим. В първия момент беше там, във втория вече го нямаше.

— Е, тогава нека пийнем по още едно и после — в креватите.

— Може би си прав — съгласи се подполковникът.

Така че сторихме намисленото и се разделихме, макар и не веднага, защото стаите ни бяха на един и същи етаж. Моята беше при стълбите, до тази на лейди Бейстъбъл, а подполковникът спеше в дъното на коридора.

Реших, че ще бъде любезно от моя страна като домакин да почукам на лейди Бейстъбъл и да я попитам как я кара. Но при първото съприкосновение на кокалчетата ми с вратата отвътре долетя такъв стреснат писък, че не посмях да продължа. Подполковникът се беше оттеглил на заслужен отдых, така че аз влязох в стаята си, скочих в пижамата и си легнах. Разбира се, бях малко разтревожен, че в „Кедрите“ са се опитали да проникнат крадци, но не ми се струваше вероятно да се върнат при мисълта за револвера на добрия стар подполковник, така че изхвърлих произшествието от главата си, изгасих лампата и скоро потънах в безметежен сън.

И тук, Корки, историята би трябвало да завърши, ако имаше някаква справедливост на тоя свят, ако провидението се грижеше за добрите души, както би следвало да бъде. Но така ли стана? О, драги момко, ни най-малко.

Не знам колко дълго съм спал. Може да е било час. Може и повече. Събудих се от една ръка, която разтърсваше рамото ми, и като скочих в леглото, забелязах женска фигура до себе си. Не я различавах ясно и тъкмо щях да изразя мнението си за подобно разпуснато и леконравно поведение в една почтена къща, когато тя проговори.

— Шшшт! — изшътка ми.

— Я не шъткай! — отвърнах й ядосано. — Какво правиш в стаята ми?

— Това съм аз, Стенли — изрече тя.

Корки, това беше леля ми! И не се срамувам да ти кажа, че за момент в главата ми настъпи пълен хаос.

— Лельо Джулия!

— Не вдигай шум!

— Но какво става — гласът ми беше доста сърдит, защото от цялата тая несправедливост кръвта ми кипна. — В телеграмата се казва, че отиваш в Париж. „Пристигам в Париж вторник“, така пишеш.

— Написах „Пристигам с Париж“. „Париж“ е корабът, с който пътувах. И какво значение има това?

Какво значение имало! Питам те, Корки! Задавам ти тоя въпрос, друже. Ето ме, целият накиснат в соса, с всичките ми планове, издухани по дяволите само защото тая жена не се беше постарала да пише ясно. От време на време през живота ми ми се е случвало да мисля и добри неща за женския пол, но никога не съм му имал повече зъб от тази нощ.

— Стенли — прошепна леля ми, — Бартър се е смахнал.

— Ъ? — попитах. — Кой, кой?

— Бартър. Пристигнах късно на Саутхемптън, но ми се щеше да си спя в леглото, затова наех кола и карах от пристанището. Отворих си с моя ключ и тръгнах по стълбите колкото мога по-тихо, за да не събудя никого, и тъкмо стигнах горе, когато изведнъж се появи Бартър и стреля. Извиках му: „Бартър, Бартър!“ и той трябва да е познал гласа ми, но изобщо не обърна внимание. Стреля още веднъж по мен, а аз изтичах в стаята ти и се скрих в гардероба. Слава Богу, не ме последва. Трябва да си е изгубил ума. Забелязал ли си нещо странно около Бартър, Стенли, докато ме нямаше?

Корки, ти често си се възхищавал на моята находчивост и съобразителност. Какво? Е, ако не си бил ти, бил е някой друг. Във

всеки случай често съм получавал искрени комплименти за тези свои качества. Но мога да ти кажа, че никога не съм ги заслужавал повече от оня миг.

Защото в момент като този, когато висях на ръба на пропастта, така да се каже, изправен пред факта, че леля ми е под същия покрив с един подполковник в оставка, една вдовица от Хъдърсвилд и четирима търговци от Ситито, аз все пак запазах хладнокръвие и видях изхода.

— Да, лельо Джулия — рекох. — Наистина забелязах, че Бартър е странен. Напоследък все ходи с овесен нос и клати глава злокобно, като че размишлява. Тоя човек без съмнение се е чалнал. Значи ето какво, лельо, трябва да направиш. Докато той е тука, тази къща очевидно не е сигурно място за тебе. Трябва да си плюеш на петите, и то моментално. Не чакай. Не се бави. Измъкни се на пръсти още сега, мини тихо по стълбите и през входната врата. На ъгъла на улицата има таксита по всяко време на нощта. Скачай в някое от тях и право в хотела. Междувременно аз ще се оправя с Бартър.

— Но, Стенли — леля ми говореше с треперещ, потресен глас, който беше музика в ушите ми. Виждах, че е дълбоко развълнувана от храбростта ми и ми се стори, че целият епизод може да завърши като не само избегна катастрофата, но и успее да измъкна нещо за себе си. Нищо не се харесва повече на жените от мъжката сила и неустрашим дух.

— Остави всичко на мен — рекох й. — Това е мъжка работа, лельо Джулия. Важното е да те измъкнем на безопасно място, и то веднага.

— Но как ще се справиш, Стенли? Какво ще направиш? Той има пистолет.

— Няма нищо, лельо Джулия — казах сърцато. — Нещата са под контрол. Ще го извикам сутринта, уж за да обсъдим някои домашни въпроси, свързани с работата му. „А, Бартър — ще кажа безгрижно, — влез, Бартър.“ И тогава, когато вниманието му е отвлечено, ще скоча изведнъж върху него и ще го хвана. Фасулска работа. Можеш да я оставиш на мен.

Е, беше твърде тъмно да видя обожанието в погледа й, но знам, че го имаше. Отидох до вратата и надникнах. В коридора цареше мир. Хванах я за ръка, стискайки я окуражително, и я поведох навън.

И тогава, тъкмо когато бяхме тръгнали благополучно, какво си мислиш, Корки, че стана?

— Не мога да ида на хотел без куфар — каза тя. — Трябва да има един в гардероба в моята стая. И сигурно ще успея да си взема някои неща в него.

Корки, сърцето ми спря да бие. Сърцето на стария ти приятел спря да бие. Нали разбираш, тъй като лейди Бейстъбъл беше единствената дама в компанията, ѝ бях дал най-хубавата спалня. Спалнята на леля Джулия — същата, към чиято брава леля ми в този момент посягаше. Протегнатите ѝ пръсти бяха вече на сантиметри.

Е, направих каквото можах.

— Какъв ти куфар, лельо Джулия — казах ѝ. — Не ти трябва никакъв куфар.

Но напразно. За пръв път в гласа ѝ се прокрадна нещо от старата ѝ строгост.

— Не ставай глупав. Няма да си легна с дрехите, я.

И при тези думи тя натисна дръжката, мушна ръка, напипа ключа за осветлението и светна. И едновременно с това отвътре дойде писъкът на една обречена душа и разцепи въздуха. Лейди Бейстъбъл. След секунда се чу звук от някаква фурия и ето ти го, цъфна подполковникът и поднови заниманията си с револвера оттам, където ги беше оставил.

Цялата история беше нещо като голямата сцена на една от ония зловещи пиеси.

Е, Корки, плюх си на петите. Не чаках. Нямаше какво да спечеля, ако се забавя. Скочих в стаята си под дъжда от куршуми, грабнах шлифера и хукнах по стълбите, пък те да се оправят както знаят. Излязох от къщата. Намерих такси. Взех го. Дойдох тука. И ето ме.

И още, Корки, искам да ти кажа нещо съвсем сериозно, като човек, който е минал през тоя ад и знае какво говори. Внимавай, приятелю, пази се от лесните пари. Както в случая, който ти разказах, твърде често зад тях се крие пропаст. Ти си млад човек в разцвета на силите си — бърз, уверен, готов да сграбчиш всеки шанс да изкараш нещо от нищо. Когато дойде този шанс, Корки, разгледай го добре. Обиколи го от всички страни. Потупай го с лапа. Помириши го. И ако при този оглед покаже и най-малката възможност да поднесе нещо непредвидено, ако забележиш и най-малкия белег, че може да изгърми

и да те остави до гуша в блатото, зарежи го и бягай от него като от дявол.

Издание:

П. Г. Удхаус. Насилие в Блэндингс

Превод: Веселина Тихолова

Редактор: Никола Кицевски

Художник: Виктор Паунов

Технически: редактор Стефка Иванова

Коректор: Дарина Григорова

Формат: 32/84×108

Печатни коли: 18,5

Дадена за печат ноември 1997 г.

Излязла от печат декември 1997 г.

ИК „Труд“, 1997 г.

ISBN: 954-528-080-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.